

Chiều Tím (Thiên Đường Mong Manh)

Châu Liên

Chiếc Nissan dừng trước cổng một ngôi biệt thự sang trọng . Người gác đàn già vội đẩy cánh cửa sắt chạy trên đường ray, ông vui vẻ chào:

- Cậu chủ đã về.

Nam Kha mỉm cười với lão Muôn, vốn là một người gắn bó lâu nhất với anh kể từ khi anh còn nhỏ đến bây giờ.

Chiếc Nissan lướt nhẹ qua thảm sỏi trắng và đi thẳng vào gara . Có tiếng hát nhỏ nhỏ mượt mà buồn buồn sâu lắng của Bảo Phương cất lên ngoài vườn.

Khẽ nhún vai, Nam Kha đi đến gần cô.

Vợ anh cũng vừa nhìn thấy anh . Ngừng hát, cô nhào người cố dùng sức ở hai tay lăn bánh xe . Chiếc xe lăn từ từ đưa cô đến gần anh.

Nam Kha nhướn mày hỏi:

- Hôm nay em có chuyện gì vui hay sao mà yêu đời đến thế ?

Đôi mắt Bảo Phương thoáng buồn . Vui ư ? Không, đã từ lâu cô không hề cảm nhận được niềm vui .

Trong cô chỉ có nỗi buồn, nỗi xót xa bất tận . Hát cũng là một cách để nhận chìm nỗi buồn đang menh mông đang bùng lên thật mãnh liệt trong cô.

Cô chớp mi:

- Em vẫn... như mọi ngày.

Đặt tay lên vai cô âu yếm, Nam Kha hắng giọng hỏi:

- Em có nhớ những gì anh dặn sáng nay không đó ?

Cô hiền lành:

- Em nhớ chứ... Anh dặn phải uống thuốc và bảo chị bếp massa đôi chân cho em.

Nam Kha chăm chú nhìn cô:

- Thế em đã làm đúng như lời anh dặn chưa ?

- Dạ, em uống thuốc . Còn massa thì em định... một lát nữa mới làm.

Nam Kha trách nhẹ:

- Anh biết mà . Nếu anh không nhắc, không chừng em cũng quên uống thuốc luôn.

Cô khẽ cắn môi:

- Uống thuốc hoài như thế, nhưng em có thấy bệnh tình tiến triển chút nào đâu.

Nam Kha hắng giọng:

- Bệnh của em đâu thể một sớm một chiều hồi phục được, em cần phải kiên nhẫn điều trị theo lời dặn của bác sĩ đó.

Bảo Phương gượng gạo cười . Nam Kha nói thế chẳng qua chỉ an ủi động viên cô thôi, chứ thật ra có lẽ anh cũng đã không còn tin tưởng vào chuyện cô sẽ hồi phục.

Nếu trước đây, anh đã mời một đội ngũ bác sĩ y tá khoa vật lý trị liệu chạy chữa cho cô và không tiếc gì tiền bạc thì bây giờ mọi chuyện lại hoàn toàn khác.

Ba tháng đã trôi qua.

Lòng kiên nhẫn của con người chừng như cũng có giới hạn . Nam Kha đã tự ý chấm dứt việc mời các bác sĩ chuyên khoa và các y tá . Công việc massage cho cô giờ đây được anh phó thác cho... chị bếp.

Đẩy chiếc xe lăn vào nhà, Nam Kha vừa chột hỏi:

- Mẹ đâu em ?

Bảo Phương nhỏ nhẹ:

- Dạ, có lẽ mẹ đang chỉ cho chị bếp nấu món cá hanh hấp gừng mà anh thích nhất.

Nam Kha vui vẻ:

- Tuyệt quá . Cá hanh hấp gừng à ? Lâu lắm rồi, anh không được ăn món cá hấp do em nấu . Từ ngày em bị bệnh đến nay...

Nam Kha bỏ lửng câu nói và nhìn xuống đôi chân bất động của Bảo Phương , khuôn mặt anh đanh lại.

Cô chớp mi:

- Em xin lỗi anh...

Nam Kha nhún vai:

- Không sao . Chuyện em tàn tật đâu phải là lỗi của em . Anh chỉ tiếc là những bữa ăn của anh không còn do em đích thân nấu nướng . Em biết rồi đấy, mẹ nấu ăn dù ngon nhưng đâu có tuyệt vời như em.

Bảo Phương nhỏ nhẹ:

- Mẹ nấu ăn rất ngon mà...

Nam Kha tắc lưỡi:

- Người già có gu ăn uống kiểu khác . Mẹ cũng thế, mấy món ăn mẹ nấu chỉ tạm tạm làm sao bằng được em . Đây là anh chưa nói đến chuyện mẹ cho quá nhiều gia vị khiến có khi anh phải nhắm mắt mà nuốt.

Bảo Phương ngược mắt nhìn Nam Kha với ánh mắt biết lỗi . Cô cảm thấy ghét bản thân mình . Giọng bức tức của anh khiến cô càng mang một tâm trạng nặng nề.

Cô khẽ nói:

- Để em nói với mẹ cho ít gia vị vào món cá hấp thôi.

Về mặt cam phận của Bảo Phương không hiểu sao lại làm Nam Kha khó chịu . Anh không hiểu tại sao mình lại có cảm giác đó . Hình như chính vì sự nhẫn nhục của cô mà anh không có cơ hội để đập phá hay làm một điều gì đó để giải tỏa những ám ức đang chất chứa trong lòng.

Nam Kha đột nhiên hỏi:

- Sáng nay nhà mình có ai đến chơi không ?

Bảo Phương gật nhẹ đầu:

- Dạ, có Mỹ Mỹ . Nó đến chơi với em cũng khá lâu.

Mỹ Mỹ là em họ con ông chú ruột của Nam Kha . Mỹ Mỹ rất mến hai vợ chồng anh, nhất là đối với Bảo Phương.

Nam Kha phán:

- Mỹ Mỹ hay đến đây chơi với em, thế mà em chẳng học được ở nó điều gì.

Cẩn nhẹ môi, Bảo Phương cụp mi tránh ánh mắt cau có của anh . Chừng như sợ Bảo Phương không hiểu anh muốn nói gì, Nam Kha cao giọng tiếp:

Mỹ Mỹ lúc nào cũng vui vẻ yêu đời, còn em thì lúc nào cũng nét mặt ủ ê . Em thân với nó mà chẳng lấy được tính hồn nhiên của nó . Đáng tiếc.

Đứng ngắt ở cổ, Bảo Phương cười buồn . Hồn nhiên ? Cô cũng muốn như thế lắm . Nhưng Bảo Phương của bây giờ hoàn toàn khác Bảo Phương của ba tháng trước đây.

Nhìn thấy chiếc gạt tàn đặt trên đôn sứ, Nam Kha cau mày hỏi:

- Sáng nay có ai đến đây nữa ?

Bảo Phương ngập ngừng:

- Dạ... anh Vũ Khôi.

Khuôn mặt Nam Kha không giấu được vẻ khó chịu:

- Vũ Khôi ngồi chơi có lâu không ?

Bảo Phương chớp mi:

- Dạ, khoảng một tiếng đồng hồ.

Nam Kha nhếch môi:

- Công việc bề bộn như thế mà hán vẫn có thể dành một giờ đồng hồ để đến đây ngồi tán dóc với em sao ?

Bảo Phương bối rối im lặng . Vũ Khôi từng yêu cô tha thiết nhưng cô chỉ xem anh như một người anh, một người bạn . Vũ Khôi và Nam Kha có mối quan hệ làm ăn với nhau nhưng không thích nhau . Cô không biết có phải vì cô hay không . Chỉ biết là càng ngày mối quan hệ giữa Vũ Khôi và Nam Kha càng xấu đi . Giọng cô lo lắng:

- Anh không thích anh ấy đến đây sao ?

Nam Kha nhún vai:

- Anh không muốn em giao tiếp với hán.

Bảo Phương nhỏ nhẹ:

- Em đã từng là bạn của anh ấy trước khi đi lấy chồng . Và lại, Vũ Khôi cũng là chỗ làm ăn với anh, lẽ nào em lại tránh mặt anh ấy ?

Nam Kha cười khan một tiếng:

- Chuyện anh phải tiếp Vũ Khôi lại là chuyện khác . Trên thương trường, đôi khi người ta đang muốn đâm vỡ mặt nhau ra, nhưng bước lòng phải ngồi chặm cốc với nhau . Còn em, em đừng quên là dù em không yêu Vũ Khôi nhưng ai cấm hán mơ tưởng đến em ?

Ngước mắt nhìn anh, Bảo Phương thở nhẹ:

- Em không còn là một... Bảo Phương của ngày xưa cũ để mà ai đó yêu thầm . Nếu anh Vũ Khôi còn ghé đến đây thăm em cũng từ một tình bạn cao thượng . Anh ấy muốn an ủi em, muốn em nguôi quên hoàn cảnh không may của mình . Lẽ nào anh lại trách anh ấy ?

Nam Kha cay cú:

- Cao thượng à ? Em đánh giá về hắn quá cao rồi đấy.

Bảo Phương chùng giọng:

- Vũ Khôi rất tốt . Em quen Vũ Khôi đã lâu nên hiểu được tính tình của anh ấy . Vũ Khôi không như anh nghĩ đâu.

Nam Kha bức tức:

- Cho dù hắn tốt đến thế nào đi nữa thì cũng mặc xác hắn . Anh yêu cầu em hạn chế nói chuyện với hắn . Anh không thích!

Bảo Phương giọng thắc thỏm:

- Sao lại thế hở anh ?

Nam Kha đằng hắng giọng . Ghen . Đúng là anh đang ghen . Cho dù biết điều đó thật vô lý . Bên cạnh Vũ Khôi có biết bao cô gái xinh đẹp sẵn sàng dâng hiến trái tim cho anh ta . Có lẽ Vũ Khôi cũng không... điên để tán tỉnh một người phụ nữ tận nguyên cả hai chân cho dù nàng có đẹp đến bao nhiêu đi nữa.

Chợt có chuông điện thoại reo . Đầu dây là giọng một cô vũ nữ mà Nam Kha mới quen . Cô ta véo von chủ động cho anh một địa điểm hẹn để tâm tình . Liếc mắt về chiếc xe lăn nơi Bảo Phương đang lơ đãng nhìn ra khung cửa sổ, Nam Kha hạ thấp giọng:

- Được rồi . Anh sẽ thu xếp công việc để đến với cung . Anh đang kẹt, không nói chuyện nhiều với em được.

Gác máy, đi đến bên Bảo Phương , anh đổi giọng vồn vã:

- Em uống nước không, để anh đi pha nước cho em.

Ngơ ngác quay đầu lại, Bảo Phương nhỏ nhẹ:

- Không... Em cảm ơn anh . Anh đi rửa mặt đi . Mẹ đang mong anh về đó . Trưa nay, không chỉ có món cá hanh hấp gừng và mộc nhĩ, mà còn có món rau càng cua trộn chua với tôm sông . Toàn là những món ăn mà mẹ biết là anh rất thích.

Nam Kha vuốt nhẹ trên má cô:

- Thế không có món gì dành cho em sao ?

Thái độ vui vẻ bất chợt của anh cũng làm cô cảm thấy vui lây, Bảo Phương cười hiền:

- Những món anh thích cũng là những món mà em thích.

Nam Kha cười:

- Hình như anh nhớ là trước đây em không Hằng Thuích món cá hấp . Anh vẫn còn nhớ khi chúng ta về chơi ở Lái Thiêu em đã ghét món này như thế nào . Vậy mà từ khi làm vợ anh, mọi sở thích của em dường như cũng đã thay đổi theo anh luôn . Cái gì anh thích, em cũng thích.

Vì em yêu anh.

Nếu không nhớ đến thân phận tận nguyên của mình, có lẽ Bảo Phương đã thốt lên với Nam Kha như thế . Cô yêu Nam Kha và Nam Kha là tất cả với cô.

Vì tình yêu, không chỉ từ bỏ những sở thích nhỏ mà cô cũng từ bỏ luôn khát vọng của mình, công việc của mình . Trước đây, cô là một lập trình viên máy tính rất giỏi . Nhưng khi Nam Kha yêu cầu cô nghỉ việc, cô đã chiều theo ý muốn của anh.

Nam Kha vui vẻ đi vào trong phòng . Ngồi ở phòng khách, Bảo Phương vẫn nghe thấy tiếng huýt sáo thật vui thật sôi nổi của anh.

Bảo Phương đưa mắt ngắm nhìn căn phòng tráng lệ với những trang trí nội thất đắt tiền . Từ chùm đèn bốn màu của Pháp, mà từ đây mỗi tối thường tỏa ra thứ ánh sáng ấm áp với bốn màu xanh, tím, vàng, hồng khác nhau cho đến tấm thảm Ba Tư mịn đỏ như nhung và những dàn máy hiện đại.

Lọ hoa tulip màu trắng đặt trên chiếc bàn gương hình lục giác càng tăng thêm vẻ sang trọng của ngôi nhà. Mọi thứ trong nhà đều hoàn hảo, ngoại trừ cô.

Bảo Phương cố ngăn giọt lệ đau khổ khi chợt nhìn thấy bức chân dung được phóng lớn của cô đang được treo trên tường . Nó làm cô nhớ lại một thực tại tàn nhẫn mà cho dù có muốn chối bỏ và lẩn tránh đến đâu cô cũng không thể làm nổi.

Cô là một kẻ tàn phế . Bảo Phương của ngày xưa đã chết rồi.

Cô buồn rầu nhớ lại.

Cũng trong ngôi biệt thự sang trọng này, Vũ Khôi đã đưa cô và Hàn Vân đến dự sinh nhật của một chủ doanh nghiệp trẻ mà anh quen - đó chính là Nam Kha.

Nam Kha đã tổ chức một bữa tiệc linh đình. Hôm ấy, mặc cho khá nhiều cô gái xinh đẹp ăn mặc thật mô-đen và dạn dĩ vây quanh lấy anh, anh chàng chủ nhân chỉ đặc biệt chú ý đến cô gái có khuôn mặt thật gợi cảm, đôi mắt mơ màng ngồi bên cạnh Vũ Khôi. Cô mặc một chiếc quần jean màu kem và áo phull màu mận chín. Vẻ đẹp ngọt ngào, trẻ trung và tràn đầy nhựa sống.

Cô gái đó chính là Bảo Phương.

Nam Kha càng bất ngờ `khi VP giới thiệu Bảo Phương là một lập trình viên máy tính xuất sắc. Cô không có vẻ gì là một người chuyên về cái công việc khô khan ấy cả. Đôi mắt đẹp như mùa thu với rèm mi dài muốt mà, cái nhìn bối rối và một nụ cười đủ sức mê hoặc bất cứ một anh chàng đàn ông khó tính nào.

Cô gái cùng đi với cô và Vũ Khôi là Hà Vân. Trái với vẻ e ấp ngượng ngùng của Bảo Phương, Hà Vân rất sôi nổi. Không chỉ hát tặng cho Nam Kha liên tiếp hai bài hát tiếng anh rất chuẩn, mà cô còn nghịch ngợm nghiêng người đứng kề sát với Nam Kha và yêu cầu anh chàng thợ chụp ảnh bấm cho cô mấy kiểu kỷ niệm với Nam Kha.

Trong câu chuyện với họ, Nam Kha biết được là Vũ Khôi, Bảo Phương và Hà Vân chỉ là những người bạn với nhau. Bảo Phương làm việc ở một cơ sở vi tính gần kề với công ty của Vũ Khôi. Vũ Khôi thường sang cơ sở vi tính ấy nên quen với cô.

Còn Hà Vân, cô là bạn thân của Bảo Phương.

Cuối bữa tiệc là khiêu vũ.

Nam Kha mời mọi người sang một căn phòng rộng với những chùm đèn xoay tròn nhấp nháy. Dàn nhạc trỗi lên.

Với thân hình cân đối mạnh khỏe và đầy gợi cảm trong bộ veston màu trắng thật lịch sự, Nam Kha chậm rãi tiến đến bàn của Vũ Khôi trước ánh mắt thất vọng của những cô gái khác.

Họ thừa hiểu anh đã có một sự lựa chọn. Cô gái mà anh có ý định mời ra piste không mang trang phục phù hợp cho buổi khiêu vũ chút nào. Cô thật giản dị. Quần jean, áo pull. Nhưng cô có một vẻ đẹp mà không có cô gái nào đang có mặt ở đây sánh được. Cô là biểu tượng của sự gợi cảm, của sự lôi cuốn lặng lẽ nhưng chết người, của giông bão, từ đôi mắt đẹp như mùa thu.

Điệu Rumba mở đầu cho đêm khiêu vũ.

Khẽ nghiêng người, giọng Nam Kha vang lên ấm áp:

- Mời Bảo Phương đi cùng tôi bản nhạc đầu tiên, đề khai mạc cho buổi tối thật đáng nhớ như hôm nay.

Bảo Phương cười hiền:

- Tôi khiêu vũ dở lắm...

Nam Kha trầm giọng:

- Không sao, có tôi ở bên cạnh Bảo Phương mà. Mọi người đang chờ đợi chúng ta đây.

Không thể làm khác đi được khi hầu như tất cả mọi người đang có mặt trong căn phòng âm cúng đang quan sát anh và cô. Một lời từ chối vào lúc này thật khiếm nhã.

Thật bối rối khi bàn tay cô nằm gọn lôn trong tay anh, Bảo Phương cùng Nam Kha ra piste.

Một tràng pháo tay nổi lên. Champagne lại được khui thêm một lần nữa.

Thế là đêm khiêu vũ được bắt đầu...

Thật điệu nghệ. Nam Kha dìu cô đi theo tiếng nhạc. Trên sàn, có khá nhiều đôi nhảy nhưng dường như người ta chỉ chú ý đến Nam Kha và Bảo Phương. Nam Kha lịch thiệp hào hoa. Bảo Phương hồn nhiên trẻ trung và tràn đầy sức sống.

Bộ đồ jean của cô giờ đây không còn là một khiếm khuyết trong căn phòng lễ hội mà bỗng dưng trở thành một biểu tượng của sự tươi trẻ, của sự mãnh liệt và của sự thơ ngây.

Nam Kha mời Bảo Phương đến ba bản nhạc liền. Khi anh đưa Bảo Phương về bàn, Hà Vân không còn ở đó. Cô đang vui vẻ nhảy bản Chachacha với những người bạn mới quen. Chỉ còn Vũ Khôi với khuôn mặt buồn đến mức khó hiểu.

Nam Kha hỏi xã giao:

-Sao anh không khiêu vũ cho vui?

-Vũ Khôi nhún vai không trả lời.

Khi Nam Kha đi đến với mấy người bạn Bảo Phương lên nhìn Vũ Khôi. Cô chợt thấy ngại khi Vũ Khôi vẫn giữ thái độ im lặng. Nhìn hai rượu Brandy đang để trước mặt anh với gần một nửa, Bảo Phương kêu lên:

-Anh uống nhiều rượu như vậy sao?

Vũ Khôi nhếch môi buồn bã . Chưa có một khởi đầu đã có một kết thúc . Lúc này anh đã chứng kiến cảnh Nam Kha đắm đuối nhìn Bảo Phương như thế nào và anh cũng đã nhìn thấy những gì họ đã trao gởi nhau qua ánh mắt qua nụ cười . Tiếng sé ái tình đã đi ngang qua chỗ của họ . Họ chỉ còn thấy nhau, không còn biết đến ai nữa.

Vũ Khôi quen với Bảo Phương hơn nửa năm nay nhưng mọi chuyện vẫn giằng chân tại chỗ . Bảo Phương chỉ xem anh như một người anh, một người bạn cho dù không ít lần anh muốn rút ngắn khoảng cách giữa hai người . Vũ Khôi đang tự hỏi tại sao anh lại đưa Bảo Phương đến đây.

Đó là một sai lầm lớn nhất trong cuộc đời anh và không bao giờ anh tự tha thứ cho mình . Một chất men say đã kết nối Nam Kha và Bảo Phương . Mà bây giờ nếu anh có nỗ lực giành cô từ tay một anh chàng đẹp trai quyến rũ đầy mê hoặc như Nam Kha thì mong muốn của anh hầu như chỉ là chuyện không tưởng... Anh không phải là đối thủ của một tay chơi sành điệu như Nam Kha.

Nam Kha đi đến bàn của Bảo Phương và lại mời cô ra piste . Bảo Phương không nhớ cô và Nam Kha đã nhảy bao nhiêu lần nữa . Anh đã không rời khỏi cô và hầu như chiến độc quyền nhảy riêng với cô.

Gần cuối buổi khiêu vũ . Nam Kha mới đưa Bảo Phương trở về bàn , nơi có Vũ Khôi với khuôn mặt buồn cay đắng.

Dù bận tiê"p kh"ach nhưng từ một bán khác, Nam Kha không quên qua sát Vũ Khôi và Bảo Phương . Về mặt bối rối của Bảo Phương cũng như sự thất vọng không cần giấu giếm che đậy của Vũ Khôi khiến Nam Kha cảm thấy hả hê . Anh thầm cảm ơn số phận khi Vũ Khôi mang hai cô bạn gái của anh ta đến đây . Chưa có một cô gái nào duyên dáng và gợi cảm như Bảo Phương . Cô đã mê hoa+ c anh, từ ánh mắt đến nụ cười cuốn hút.

Hà Vân đã quay về bàn.

Nam Kha ngắm nhìn cô và khẽ so vai . Đó là con búp be" tuyệt đẹp nhưng vô hồn . Cô có một thân hình bốc lửa và đường như mọi thứ ở nơi cô đều ngắn . Tóc ngắn . Váy ngắn . Chiếc váy ôm màu cam của cô như rự lên dưới ánh đèn màu . Một con búp bê như những con búp bê xinh đẹp khác mà Nam Kha đã gặp . Rỗng tuếch.

Bá("t gặp cái nhìn chăm chú của Nam Kha . Hà Vân nở một nụ cười thật tình , thật mời gọi lả lơi và nhiều hứa hẹn bất ngờ nhưng anh đã quay mặt đi.

Vũ Khôi lẳng lẳng uống hết ly rượu này đến ly rượu kh"ac trước ánh mắt lo la+"ng của Bảo Phương .

Giọng Bảo Phương rầu rĩ :

-Thôi anh đừng uống nữa...

Hà Vân dài giọng :

-Anh Vũ Khôi đang buồn mà Bảo Phương . Bỏ thừa biết là anh ấy đang đau khổ mà... Muốn anh ấy hết buồn , để ợt thôi . Chỉ sợ là bỏ vui quá nên không cần quan tâm đến nỗi đau của thiên hạ.

Uống gần cạn chai rượu , Vũ Khôi liền lao đ"o đứng dậy . Lấy lý do trong người không được khỏe anh cáo lỗi và lẳng lẳng ra về...

Chỉ sáng hôm sau, khi Bảo Phương vừa ngủ dậy mẹ cô đã cho người lên phòng gọi vì có khách . Một lát sau, Bảo Phương đi xuống thang.

Trước mặt cô là Nam Kha với bó hồng trên tay . Mỉm cười với cô thật dịu dàng , anh thân mật hỏi :

-Tối hôm qua, Bảo Phương ngon giắt chứ ?

Cô cười e ấp :

-Vâng...

Trao cho cô bó hồng còn ngậm sương mai, anh trầm giọng :

-Riêng anh, tối hôm qua anh thức trắng.

Cô tròn mắt :

-Vậy sao ?

Giọng Nam Kha tha thiết :

-Chưa bao giờ anh rơi vào tâm trạng như thế này cả . Bồn chồn , nhớ nhung, hạnh phúc . Đó là những gì anh trải qua sau một buổi tối tuyệt vời . Mãi mãi anh không bao giờ quên được những gì đã đến với anh.

Cô chớp mi trốn an"nh mắt ám nồng của anh . Giọng anh chùng xuống :

-Anh nhớ em, Bảo Phương ạ.

Cô đan những ngón tay thon nhỏ vào nhau, trái tim cô như bật ra khỏi lồng ngực vì không ngờ anh có thể nói với cô như thế . Cô chưa hề yêu ai . Dừng dưng và thờ ơ . Với anh thì mọi thứ dường như lại khác . Vì cô chưa thấy một người đàn ông nào có sức hấp dẫn như anh . Tối hôm qua, cô và anh dù không nói gì nhiều với nhau nhưng ánh mắt của cô và anh đã nói lên tất cả.

Nam Kha soi vào đôi mắt đẹp mơ màng.

-Chúng ta có thể xin phép mẹ đi chơi một lát được không em ?

Bảo Phương bậm môi lại . Cách xưng hô của anh thật là khôn, làm như mẹ của cô cũng là... mẹ của anh không bằng . Cô nhỏ nhẹ :

-Em ngại lắm.

-Ngại gì ?

-Em chưa hề đi chơi riêng với ai.

Nam Kha như"ng mây :

-Anh hiểu , chính vì thế nên khi Vũ Khôi mời em đến dự sinh nhật của anh, em lại kéo thêm một cô bạn để che giấu sự bối rối.

Bảo Phương nhỏ nhẹ :

-Hà Vân rất thân với em.

Nam Kha cười :

-Cô bạn của em thật vui tính . Hình như anh và cô ấy có đến mấy tập ảnh chụp chung với nhau . Khi nào sang ảnh xong, anh nhờ em chuyển cho Hà Vân.

Bảo Phương giọng nghịch ngợm :

-Tối qua em lại không có một tấm ảnh nào chụp chung với anh.

Nam Kha nói một câu đầy ý nghĩa :

-Nhưng hình ảnh của em thật khó mà phai mờ trong trái tim anh.

Cô nghiêng đầu hỏi :

-Anh uống nước nhé ?

Nam Kha vội nói :

-Anh không khát đâu.

Nhưng Bảo Phương đã đứng dậy . lát sau cô quay trở lại với hai ly cam vắt mát lạnh.

Cô duyên dáng bảo :

-Em rất thích uống nước cam vào buổi sáng.

Nam Kha cười :

-Có lẽ vì thế nên em mới có làn da tuyệt đẹp.

Khuôn mặt Bảo Phương ửng hồng . Nam Kha là một người đàn ông có lối nói chuyện thân mật nhưng không suồng sã . Vì thế , cô cũng không có lý do gì để giận anh.

Bảo Phương chợt hỏi :

-Anh có thân với anh Vũ Khôi không ?

Nam Kha so vai :

-Không.

Cô nghiêng đầu hỏi :

-Thế tại sao anh lại mời anh ấy dự sinh nhật của anh ?

Nam Kha cười :

-Cuộc sống mà em . Đôi lúc chỉ là xã giao và vì mối quan hệ làm ăn . Như Vũ Khôi chẳng hạn, có lẽ anh ta cũng không muốn đến chung vui với anh nhưng không tiện từ chối. Không ngờ nhờ như thế , anh mới có dịp làm quen với em.

Bảo Phương hồn nhiên nhận xét :

- Rắc rối vậy sao ?

Nam Kha trầm giọng :

- Em quen với Vũ Khôi lâu chưa ?

Bảo Phương bậm môi :

- Nửa năm... Còn anh ?

Nam Kha nhún vai :

- Cũng không lâu hơn thời gian em quen với... hần.

Bảo Phương có cảm giác hình như Nam Kha có ác cảm với Vũ Khôi . Cô vội nói :

- Vũ Khôi rất tốt với em.

Nam Kha cười cười :

- Chỉ quen Vũ Khôi trong một thời gian ngắn , sao em biết rõ con người của Vũ Khôi được.

Cô tròn mắt :

- Có phải anh ghét anh ấy không ?

Nam Kha cao ngạo :

- Hai trường phái khác nhau . Anh không thích những tên đàn ông keo kiệt bủn xỉn . Em cứ nhìn vào chiếc Mercedes mà hăng đang sử dụng thì rõ . Đó là chiếc xe của những thập niên ba mươi.

Bảo Phương bật cười vì kiểu nói quá đáng của Nam Kha . Nhưng dù sao cô cũng công nhận là Vũ Khôi không có được vẻ hào hoa bất thiệp của Nam Kha . Nếu có ai bảo rằng Nam Kha và Vũ Khôi là hai thái cực cũng không có gì là quá đáng.

Nếu Vũ Khôi thật đơn giản với những chiếc quần jean màu tối và áo cộc tay mạnh khỏe thì Nam Kha luôn chải chuốt với những bộ áo quần ủi phẳng lì và thơm phức mùi nước hoa đắt tiền.

Nếu Nam Kha hoạt bát nói nhiều thì Vũ Khôi là một con người trầm lặng hay suy tư.

Cô buộc miệng :

- Anh khác anh Vũ Khôi quá.

Không muốn nhắc đến Vũ Khôi vào lúc này nên Nam Kha nói sang chuyện khác :

- Em chuyên lập trình co máy vi tính à ?

Chỉ vào một chồng hồ sơ nằm bên máy vi tính , Bảo Phương mỉm cười :

- Đó là công việc của em.

Nam Kha mỉm cười phản :

- Anh thấy không thích hợp.

Cô gắng hỏi :

- Thế anh bảo em làm gì mới hợp ?

Nam Kha nhìn tận đáy mắt long lanh :

- Làm... vợ của anh . Anh rất muốn có một cô vợ như em . Đẹp và hiền.

Sững người , Bảo Phương đỏ bừng mặt.

Cô chưa định thần được thì Nam Kha đã nắm nhẹ tay cô giọng tha thiết :

- Anh muốn cầu hôn với em.

Cô thảng thốt :

- Chúng ta quen nhau chưa được một ngày.

Nam Kha trầm giọng :

- Thời gian chẳng có nghĩa lý gì đâu em . Có những người ở bên cạnh nhau suốt một cuộc đời nhưng trái tim họ không hề cùng một nhịp . Nhưng cũng có những người mới từ ánh nhìn đầu tiên đã hiểu rằng mình sẽ thuộc về người ấy , chứ không thể ai khác.

Cô cụp mắt nhìn xuống đất . Tâm trạng của Nam Kha cũng giống như cô . Tối hôm qua , khi cùng anh nhảy bản tăng gô cô thảng thốt nhận ra rằng cô chỉ có thể có thể thuộc về Nam Kha mà thôi.

Cô không thể lý giải được vì sao tình cảm của cô dành cho anh lại nhanh như thế.

Giọng Kha ấm áp :

- Em đã bước vào cuộc đời của anh . Kể từ tối hôm qua , anh mới cảm thấy cuộc sống thật nhiều ý nghĩa . Anh yêu em từ cái nhìn đầu tiên , khi mà em cùng Vũ Khôi và Hà Vân đi vào cửa . Một cuộc hội ngộ đầy bất ngờ . Anh thật cảm ơn số phận.

Bảo Phương khẽ nói :

- Em chỉ là một cô gái tầm thường.

Nam Kha sôi nổi :

- Chưa có người con gái nào đẹp như em . Tại sao em lại nói thế ? Nếu em hiểu được tình cảm chân thành của anh , em sẽ không có lý do gì để khước từ lời cầu hôn của anh.

Cô khẽ cắn môi suy nghĩ . Dù rất xúc động trước tình cảm anh dành cho cô nhưng Bảo Phương vẫn có cảm giác là Nam Kha quá vội vàng.

Như đoán được ý nghĩ của cô , Nam Kha vội nói :

- Anh là một người đàn ông nghiêm túc trong tình yêu . Anh muốn được sống bên em suốt đời . Chưa người con gái nào có ấn tượng mạnh mẽ với anh như em . Anh đã suy nghĩ rất kỹ về chuyện hôn nhân của anh , Bảo Phương ạ.

Ba tháng sau , đám cưới giữa Nam Kha và Bảo Phương được tổ chức . Một đám cưới tưng bừng với hơn một ngàn quan khách tham dự . Nếu ai chú ý sẽ không thấy có Vũ Khôi trong tiệc cưới ấy . Dù được mời nhưng Vũ Khôi không đến dự . Anh gửi bức tranh "Hoàng hôn đỏ" tặng cô dâu chú rể . Một bức tranh nghệ thuật đắt giá của họa sĩ Rephendo.

Nhưng cũng không ai có thể ngờ được một bi kịch xảy đến cho Bảo Phương chỉ sau một tháng sau đó .

Trong một lần không làm chủ tay lái , Nam Kha đã tông chiếc Nissan vào một gốc cây bên đường...

Anh chỉ bị thương nhẹ vì có dây an toàn . Còn Bảo Phương , cô bị liệt hai chân sau tai nạn ấy . Cán bác sĩ danh tiếng nhất đều bó tay sau mấy tháng chữa trị cho cô . Quá thất vọng , có mấy lần Bảo Phương định tìm cái chết nhưng cô đã vượt qua sự mềm yếu nhất thời...

+++++

Đã ba ngày nay , Nam Kha không ngủ ở nhà . Anh gọi điện báo cho bà Thái - mẹ của anh và Bảo Phương là công việc quá bận rộn . Kể từ khi lấy chồng , đây là lần đầu tiên Bảo Phương phải ngủ một mình. Nửa đêm tỉnh dậy , cô choàng tay sang phía Nam Kha . Nhưng một khoảng trống lạnh lẽo khiến cô choàng tỉnh dậy . Sực nhớ là anh phải ngủ lại ở công ty , Bảo Phương hiu hắt thở dài . Một nỗi cô đơn chợt xâm chiếm lấy cô khiến cô không sao dễ tiếp giấc ngủ được nữa.

Kéo chiếc chăn mỏng lên tận ngực , Bảo Phương đắm đắm nhìn lên trần nhà . Những con thạch sùng đang đuổi nhau . Tiếng đồng hồ kêu tích tắc những âm thanh đơn điệu . Tiếng cành khô giòn gãy trong vườn... Cô cảm thấy một nỗi buồn như vô tận đánh thít chặt lấy trái tim yếu đuối của cô.

Đã xa rồi những giây phút trong vòng tay ấm nồng của Nam Kha và cô hiền lành gối đầu trên ngực anh để lắng nghe từng nhịp đập của con tim.

Đã xa rồi những lời nói yêu đương dẫn dắt , những giây phút ân ái mặn nồng và soi vào mắt nhau để thấy tình yêu luôn tràn đầy...

Đã xa rồi những cử chỉ âu yếm của Nam Kha . Đã xa rồi những âm thanh dịu ngọt . Cô không còn được gọi là cô tiên bé nhỏ của anh.

Không còn được hôn những nụ hôn đắm say . Không còn được vui vẻ cùng anh dạo khắp phố phường...

Bảo Phương thức luôn đến gần sáng . Cô không thấy buồn ngủ nữa . Chỉ cảm thấy buồn . Trống vắng.

Khoảng bốn giờ , mẹ chồng cô gõ cửa gọi khẽ :

- Bảo Phương...

Cô vội đáp :

- Dạ , mẹ gọi con ?

Vội đẩy cửa bước vào , bà Thái dịu dàng hỏi cô :

- Con không ngủ được sao , Bảo Phương ?

Cô chống tay ngồi dậy vuốt lại những sợi tóc rối:

- Dạ... Con khó ngủ quá.

Ngồi xuống mép giường, Bà Thái hắng giọng bảo:

- Mẹ chợt thức giấc, nhìn thấy phòng con bật đèn sáng nên sang đây.

Bảo Phương nhỏ nhẹ.

- Con xin lỗi đã làm cho mẹ bận tâm.

Bà Thái trầm giọng:

- Mẹ không quở trách con đâu . Chỉ nhấn chừng con là cần phải giữ gìn sức khỏe thức khuya không tốt đâu.

Bảo Phương chớp mi:

- Dạ...

- Con không ngủ được à?

- Dạ... con chợt dậy vào lúc nửa đêm rồi thức đến bây giờ.

Chăm chú nhìn nét mặt mệt mỏi muộn phiền của con dâu, Bà Thái khẽ nói:

- Nam Kha bận công chuyện nên phải ở lại công ty . Con cũng nên thông cảm cho chồng của con.

Bảo Phương nhỏ nhẹ.

- Dạ...

Bà Thái hắng giọng:

- Mẹ tắt đèn cho con nhé?

Bảo Phương vội ngăn lại:

- Thôi mẹ, giờ có tắt đèn con cũng không ngủ lại được đâu.

Bà Thái băn khoăn:

- Không lẽ con định thức cho đến sáng? Hay là mẹ sang đây cùng ngủ với con nhé ? Thấy con như thế này, mẹ cũng không yên lòng.

Bảo Phương nhỏ nhẹ:

- Con không sao đâu . Mẹ đi ngủ đi kéo mệt.

Bà Thái trầm giọng:

- Mẹ cũng không thấy buồn ngủ nữa . Con đừng ngại.

Thật nhẹ nhàng, bà bước đến gần cửa sổ với tay tắt đèn. Trong phòng giờ đây chỉ còn ánh sáng mờ mờ từ ngọn đèn ngủ màu hồng tỏa ra.

Bà Thái nằm xuống bên cạnh Bảo Phương. Hơn ai hết, bà hiểu nỗi thao thức của con dâu. Lặng nghe tiếng thở dài thật khẽ của cô mà bà cảm thấy đau lòng.

Sau khi bị tai nạn, Bảo Phương đã có đặt vấn đề ly hôn với Nam Kha nhưng bà đã gạt phăng lời đề nghị của cô.

Bà không cho phép con trai bà làm chuyện đó. Vợ chồng có sống một ngày cũng là cái nghĩa. Huống gì từ trước đến nay Bảo Phương luôn luôn là một người vợ tốt, dâu hiền. Tạo hóa cũng trớ trêu. Bỗng dưng ập đổ tai họa xuống gia đình bé nhỏ của bà. Không chỉ Bảo Phương buồn đến nỗi có thể chết đi được, cả bà và Nam Kha mỗi người cũng có một nỗi buồn riêng.

Bà chỉ có Nam Kha là đứa con trai duy nhất. Hy vọng có một đứa cháu để ấm lòng giờ đây thật xa vời vợi. Nhiều lúc nhìn thấy đôi chân xinh đẹp của Bảo Phương ngày càng mềm oặt đi, một nỗi chua xót vô bờ bỗng ngập tràn trong trái tim già nua của bà.

Trong sự bất hạnh của Bảo Phương, kéo theo sự bất hạnh riêng của mỗi thành viên trong gia đình. Mọi người phải biết hy sinh. Bà đã tự an ủi mình như thế và càng yêu thương Bảo Phương hơn. Khe khẽ thở dài, Bà Thái đổi thế nằm. Bà chỉ sợ Nam Kha không làm được những gì mà bà hằng khuyên bảo. Sau những gì đã xảy ra cho Bảo Phương, với con trai bà ban đầu là sự đau khổ thương xót, gần đây lại chuyển qua thái độ trầm tính lạnh nhạt với Bảo Phương.

Một sự lạnh lùng được bọc kín trong vẻ tử tế giả tạo.

Bà không hiểu mình có khắt khe với Nam Kha không với cách nhìn nhận vấn đề như thế. Khi mà giờ đây trên bức tường trong phòng ngủ của hai vợ chồng, trong ánh sáng mờ mờ của chiếc đèn ngủ vẫn còn mấy tờ giấy Nam Kha dán cách đây vài ngày.

"Em nhớ uống thuốc đều đặn"

"Em nhớ massage hai chân và ra vườn ngắm hoa cho khây khỏa..."

"Em nhớ gọi điện thoại báo Mỹ Mỹ ghé chơi... Em nhớ cắm trong phòng hai đứa mình một bình hoa cắm chướng vàng thật đẹp..."

Nghे hơi thở đều đặn của Bảo Phương ngỡ là cô đã ngủ. Bà Thái nghiêng người quan sát. Chợt nhìn thấy giọt nước mắt lấp lánh trên rèm mi dài, bà thẳng thốt hỏi:

-Bảo Phương... con đang khóc đó sao?

Bảo Phương vội quệt nước mắt:

Đa... không...

Bà Thái choàng tay lên bụng Bảo Phương, giọng dỗ dành:

-Nín đi con. Bên cạnh con luôn luôn có mẹ ruột của con.

Nắm lấy bàn tay nhăn nheo của bà, Bảo Phương cảm động:

-Mẹ tốt với con quá

Bà Thái ti ti:

- Có gì đâu. Mẹ chỉ mong con vui vẻ là mẹ mừng. Con đừng khóc nghe Bảo Phương, mẹ buồn.

Giọng cô khắc khoải:

- Con biết là mẹ đang mong ngóng có một đứa cháu trai để nối dõi sau này. Mẹ chỉ có một người con duy nhất là anh Nam Kha. Thế mà con đã làm hỏng tất cả.

Bà Thái gạt ngang:

- Không nhất thiết là phải có cháu nội để bồi đắp con. Con đừng ưu tư lo lắng gì cả mà lâm bệnh thì khổ.

Cô thở dài:

- Con biết là mẹ thương con nên nói như thế thôi. Khi tụi con mới cưới nhau, mẹ đã từng bảo là chưa bao giờ mẹ mừng như thế vì mẹ sắp có cháu nội để ấm lòng rồi.

Bà Thái gạt ngang:

- Đúng là mẹ có nói như thế nhưng chỉ là đùa thôi.

Bảo Phương giọng khổ sở:

- Con thật có lỗi với mẹ và anh Nam Kha.

Bà Thái lắc đầu:

- Không ai muốn điều rủi ro xảy đến cho mình cả. Chuyện không may cho con chỉ càng làm mẹ thương con hơn. Con không nên suy nghĩ nhiều mà có hại cho sức khỏe.

Bảo Phương buồn bã:

- Mẹ thật tốt với con, điều đó càng làm cho con thấy khổ tâm hơn.

Đặt tay lên vai Bảo Phương, Bà Thái hắng giọng:

- Ngủ đi con . Đừng suy nghĩ gì cả...

Cô ngáp ngừng:

- Thưa mẹ... con muốn thưa với mẹ một chuyện mà chưa có dịp.

Bà Thái chăm chú nhìn cô:

- Con nói đi.

Bảo Phương chùng giọng:

Con muốn mẹ đồng ý cho con ly hôn với anh Nam Kha Bà Thái vụt ngồi dậy:

- Bảo Phương... Con nói cái gì thế . Mẹ đã bảo con bao nhiêu lần là dẹp bỏ ý định đó đi . Lần trước con đã hứa với mẹ, sao bây giờ lại nhắc đến nữa.

Bảo Phương giọng khổ sở:

- Con không muốn làm khổ anh Nam Kha và mẹ thêm một ngày nào nữa . Lẽ ra con nên chết quách đi thì hơn.

Bà Thái nghiêm khắc:

-Bảo Phương... Mẹ cấm con nhắc đến chuyện ly hôn . Hóa ra người ta chỉ là vợ chồng và mẹ con với nhau lúc mạnh khỏe thôi sao, còn nếu có một tai ương nào đó xảy đến thì dẹp bỏ mọi thứ hay sao ?

Ngừng một lát, bà tiếp:

- Mẹ nói với con lần cuối cùng, bao giờ con cũng là con dâu của mẹ và là vợ của Nam Kha . Lần sau, mẹ không muốn nghe bất cứ một câu nói nào của con tương tự như thế nữa.

Bảo Phương thở dài với vẻ khổ sở.

Làm sao mẹ chồng cô hiểu được những gì đang diễn ra thật âm ỉ trong mối quan hệ tình cảm giữa cô và Nam Kha . Càng ngày cô càng thất vọng khi Nam Kha lạnh nhạt dần . Dù Nam Kha có cố tạo sự thân mật đến đâu, cô cũng nhận ra ngay là anh đang đóng kịch với cô và mọi người.

Anh đang gắng sức chịu đựng cô . Chịu đựng đôi chân bất động của cô . Cuộc sống chung của hai vợ chồng cô có biết bao nhiêu phiền toái.

Tại sao anh chưa đồng ý ly hôn với cô, cô không biết . Thương hại ? Hay vì chưa đến lúc thuận tiện ?

Cô không trách anh, không oán hận anh . Nếu anh có đối xử với cô với vẻ lạnh nhạt xa cách như thế thì cũng là lẽ thường tình . Một Bảo Phương với đôi chân thuần dài gọi cảm đã vĩnh viễn mất đi, thay vào đó là đôi chân mềm oặt bệnh hoạn.

Có lẽ một lần nữa cô sẽ nói lời chia tay với anh, ngày đó không còn xa nữa...

Trở về nhà sau mấy ngày vắng mặt . Nam Kha lái chiếc xe chạy thẳng vào sân khi lão Muôn vừa đẩy cánh cửa cổng ra.

Bà Thái đã đứng đợi anh ở bậc thềm, gương mặt không vui.

- Thừa mẹ, con mới về !

Bà Thái trầm giọng :

- Công việc ở công ty bận lắm sao mà mấy hôm nay con không về ?

Nam Kha vội đáp :

- Dạ, dạo này các công ty cạnh tranh ráo riết nên con phải dành nhiều thời gian cho công việc đó mẹ.

Khẽ lắc đầu, bà Thái phân :

- Cho dù có bận cách mấy thì con cũng nên dành thời gian nghỉ ngơi . Vợ con hiện tại sức khỏe không được tốt, Bảo Phương cần sự có mặt của con hơn bao giờ hết . Lẽ ra con không nên vắng nhà lâu như thế . Tối hôm qua mẹ có gọi điện thoại đến công ty của con nhưng không ai nhắc máy.

Nam Kha lúng túng :

- Có thể là con đi ăn tối.

Bà Thái hắng giọng :

- Lúc mẹ gọi là khoảng 10 giờ tối . Con đi ăn muộn thế sao ?

Nam Kha vỗ nhẹ tay lên trán :

- Con nhớ rồi . Lúc đó con đang tắm, có nghe điện thoại reo thật lâu nhưng không đi ra kịp để trả lời được.

Bà Thái nghiêm khắc nhìn Nam Kha . Bà hiểu con trai kiêu bà. Nam Kha không phải là 1 người yêu công việc đến độ có thể làm đến quên thư giãn nghỉ ngơi.

Bà khẽ bảo :

- Mẹ mong rằng con quan tâm đến vợ con hơn và chấm dứt chuyện không ngủ ở(? nhà.

Nam Kha cố bào chữa :

- Mẹ thông cảm. Con cũng không muốn làm việc bù đầu đầu . Chẳng qua công việc thì nhiều mà thời gian lại không có.

Bà Thái nhìn thẳng vào mặt anh :

- Mẹ không nghĩ là công việc của con lại nhiều đến thế . Công việc hay là

... vui chơi . Con đừng quên mẹ là mẹ của con . Mẹ hiểu con hơn ai hết . Dạo này mẹ thấy con hơi thay đổi đó.

Nam Kha nhún vai :

- Con có thay đổi gì đâu . Mẹ lại tưởng tượng nữa rồi.

Bà Thái băng khoảng hỏi :

- Có phải con không muốn về nhà phải không Nam Kha ?

Nam Kha cười :

- Mẹ nghĩ oan cho con rồi.

Chợt không thấy hình ảnh quen thuộc của Bảo Phương trên chiếc xe lăn, Nam Kha vội hỏi :

- Vợ con đâu hả mẹ ?

Bà Thái dịu giọng :

- Bảo Phương đang ngủ . Mấy hôm nay, tối nào nó cũng trần trọc mắt ngủ nên sức khỏe không được tốt lắm . Vợ con vừa chợp mắt được 1 chút . Con đừng đánh thức vợ con dậy đấy.

Nam Kha chào mẹ . Anh đi vào phòng của 2 vợ chồng . Trước đây căn phòng hạnh phúc của anh và Bảo Phương nằm trên tầng 2 . Đó là 1 căn phòng thơ mộng . Buổi chiều anh và Bảo Phương thường ra ban công ngắm hoa và cũng có những lúc anh cùng cô thưởng ngoạn trà dưới ánh trăng, trên chiếc ban công hình bán nguyệt cạnh căn phòng hạnh phúc ấy.

Những ngày tháng thơ mộng ấy giờ đây không còn nữa chỉ còn là kỷ niệm mà mỗi lần nhớ lại, khuôn mặt điển trai của Nam Kha lại đau lại và lâm li hẳn đi.

Từ khi Bảo Phương bị tàn phế, Nam Kha đã cho dọn mọi đồ đạc của 2 vợ chồng xuống căn phòng tầng dưới nằm sát cạnh phòng khách để tiện cho việc đi lại của cô . Không hiểu sao, với căn phòng này Nam Kha chỉ có độc nhất 1 cảm giác dưng dưng lạnh lẽo và oán hận mỗi khi đẩy cửa bước vào.

Bảo Phương đang nằm ngủ mê trên giường . Nam Kha nhẹ chân vì không muốn đánh thức cô dậy.

Anh tựa lưng vào tường ngắm nhìn Bảo Phương . Cô vẫn đẹp như ngày nào, nếu không muốn nói là còn quyến rũ ngọt ngào như 1 trái cây đang độ chín . Khuôn ngực căng tròn phập phồng dưới làn da mịn

dưới lớp áo ngủ mỏng manh . Những sợi tóc mượt mà . Hàng mi cong . Chiếc mũi cao thanh tú và đôi môi hồng đào nũng nịu.

Lướt nhanh xuống đôi chân yếu ớt của cô, Nam Kha cảm thấy đắng ngắt ở cổ . Mọi xúc cảm lúc này như biến mất . Hệt như người ta vừa uống 1 ly thuốc đắng sau khi thưởng thức 1 thỏi kẹo chocolat.

Chợt Bảo Phương choàng tỉnh . Cô ngơ ngác nhìn Nam Kha :

- Anh về rồi sao ?

Nam Kha ngồi xuống giường nệm, nắm lấy bàn tay thon nhỏ của cô đưa lên môi :

- Em có khoẻ không ?

Bảo Phương chống tay ngồi dậy :

- Em cũng... bình thường.

Nam Kha nhướn mày :

- Có nhớ uống thuốc như lời anh dặn không , em yêu ?

Cô hiền lành gật đầu :

- Dạ, có...

Nam Kha cọ nhẹ mũi vào đôi má hồng :

- Có gọi điện thoại rủ Mỹ Mỹ đến chơi không ?

Bảo Phương thở nhẹ :

- Mỹ Mỹ bận ôn thi cuối năm nên chỉ có thể nói chuyện với em qua điện thoại . Mỹ Mỹ bảo vài ngày nữa, thi xong Mỹ Mỹ sẽ đến chơi với em.

Quay lại nhìn lọ cắm chướng trên bàn, Nam Kha khen:

- Em cắm hoa đẹp quá.

Cô cười nhẹ : - Em cắm vội đó thôi.

Nam Kha hắng giọng :

- Anh biết bây giờ thú vui duy nhất của em là cắm hoa . Ngoài cắm hoa, có lẽ em chẳng biết làm gì hơn là... lẩn xe lòng vòng khắp nhà hoặc quanh vườn.

Cô nhìn Nam Kha một cái thật nhanh . Không hiểu anh buồn cho cô hay có tính chất phê phán, vì trên khuôn mặt điển trai của anh chẳng để lộ gì cả?

. Dừng dừng, lạnh nhạt như một lớp kem nền được tráng trên một chiếc bánh kem . Đó là điều cô cảm nhận được vào lúc này.

Bảo Phương khẽ cắn môi . Đau đớn.

-Lẽ ra, anh phải ôm cô vào lòng và hôn cô thật nhiều vì đã mấy ngày nay cô và anh không gặp mặt nhau . Thế mà không . Một nụ hôn... thủ tục trên đôi tay cô và sau đó là một khoảng cách vì anh đã tự động ngồi lui xa cô khoảng... hai mét . Cô ngồi đầu giường và anh ở cuối . Nhìn anh với vẻ trách móc,

Bảo Phương lặc giọng:

- Mấy hôm nay anh bận lắm sao ?

Nam Kha cười khòa lấp

- Anh có giải thích với mẹ và em qua điện thoại mà . Công việc anh ngập đầu . Anh phải ngủ đêm tại công ty để thức khuya giải quyết một số việc quan trọng . Mà cũng chưa giải quyết xong nên có thể ngày mai anh lại phải ở lại để giải quyết tiếp.

Giọng cô đầy nghi ngờ:

- Công việc gì mà quan trọng thế anh ?

Nam Kha phẩy tay :

- Anh có nói em cũng không hình dung được đâu.

Bảo Phương cười buồn . Biết là Nam Kha nói dối nhưng cô không gắng hỏi nữa . Thà là tự lừa dối mình còn hơn là đối diện vào sự thật . Một sự thật đến xót xa.

Nam Kha ngọt ngào :

- Anh nhớ em quá . Chỉ mong công việc xong là phóng xe về thăm em ngay . Lời nói như có mật nhưng ánh mắt lạnh lẽo đến nao lòng . Biết là anh không còn yêu cô như xưa nhưng cô không dám tin là anh đã phản bội cô . Mọi chuyện dường như còn quá sớm khi nghĩ đến một kết thúc như thế.

Nhìn đôi chân mềm nhũn của cô, anh hắng giọng :

- Chị bếp có massa cho em không ?

Bảo Phương cười buồn :

- Chị bếp đâu có rảnh.

Nam Kha kêu lên thật kịch :

- Sao lại như thế được ? Bảo Phương nhỏ nhẹ - Suốt ngày, chị bếp phải lo nấu nướng cho mấy bữa ăn . Thời giờ đâu mà massa cho em như anh yêu cầu.

Nam Kha cao giọng :

- Thế buổi tối chị bếp làm gì chứ ? Không lẽ buổi tối chị ấy không rảnh ?

Cô thờ nhẹ :

- Cũng nên cho người ta nghỉ ngơi sau một ngày làm việc anh à . Vì thế, em tự massa chứ không làm phiền đến ai.

Nam Kha bật zippo môi thuốc . Khói thuốc làm Bảo Phương húng hắng ho nhưng cô cố ngậm miệng lại . Cô không muốn làm Nam Kha bức mình . Cũng như lúc này cô cũng không thể nói thẳng với Nam Kha là cô biết anh cũng chẳng mặn nồng gì chuyện chị bếp có massa cho cô hay không . Những gì anh viết trên những tờ giấy đang dán ở trong phòng hình như không hề xuất phát từ sự quan tâm đến cô mà là vì hình thức . Anh muốn tỏ ra cho mọi người biết là anh rất lo lắng cho sức khỏe của cô.

Nam Kha chợt hỏi

- Mỹ Mỹ có nói gì khi đọc mấy tờ giấy anh viết cho em không ?

Bảo Phương bậm môi :

- Da... có Nam Kha vội hỏi . Nó có nói gì không ?

Bảo Phương nói dối :

- Mỹ Mỹ bảo là anh thật chu đáo . Nam Kha nhướn mày :

- Thế còn những người khác ? Họ nói như thế nào ?

Bảo Phương trầm giọng :

- Họ cũng nói như Mỹ Mỹ vậy.

Nam Kha tỏ vẻ hài lòng . Chỉ cần như thế . Điều mà anh sợ nhất là ai đó phát hiện anh đang ghẻ lạnh dần với Bảo Phương, nếu không muốn nói là anh đang... căm ghét cô . Anh căm ghét sự tạt nguyên của cô . Cô chẳng khác gì một con búp bê xinh đẹp đã bị một đứa trẻ con nào đó đã nghịch ngợm vật lìa mất hai chân . Vô dụng . Giá như Bảo Phương biến mất trong cuộc đời của anh, anh sẽ dễ chịu rất nhiều . Hạnh phúc . Hạnh phúc là tự do . Không ràng buộc với cô.

Nam Kha dằn dò :

- Phải tăng cường massa nhiều hơn nữa nhé . Cô nhìn thẳng vào đôi mắt quầng rử của anh , giọng đau đớn : Để làm gì hả anh ? khi mà hi vọng chỉ là những bọt bong bóng xà phòng . Em đã từng cháy bỏng hi vọng để rồi thất vọng đến xót xa.

Nam Kha lúng túng . Một đội ngũ bác sĩ giỏi nhất thành phố và các chuyên viên vật lý trị liệu đã bó tay . Không phải là anh không nhớ đến điều mà Bảo Phương vừa nói đến . Không còn một chút hi vọng về bệnh tình của cô . Cô sẽ mãi mãi tàn phế . Đó chính là nỗi ám ảnh thường xuyên của anh.

Búng điều thuốc cháy rực qua cửa sổ , Nam Kha so vai :

- Em đừng nghĩ quẩn nữa . Còn nước còn tát.

Một không khí nặng nề bao phủ giữa hai người , Bảo Phương biết là Nam Kha đang tự huỷ hoại hoặc lấy mình . anh không hề tin vào những lời anh nói thì hòng mong gì tạo niềm tin cho cô.

- Thật lâu, xoay người lại nhìn thật sâu vào mắt Nam Kha, giọng Bảo Phương chùng xuống :

- Anh à, em cần nói một chuyện quan trọng với anh.

Nam Kha cố giữ giọng tự chủ :

- Có gì không em ?

Cô hít một hơi thật sâu :

- Em nghĩ rằng đã đến lúc chúng ta có thể... xa nhau.

Chồm người bóp khế vai cô, Nam Kha nhướn mày:

- Em muốn nói gì ?

Bảo Phương trầm giọng :

- Chúng ta nên ly hôn với nhau.

Nam Kha kêu lên:

- Kia Bảo Phương... Cô nhếch môi: - Có phải dạo này anh rất buồn và thất vọng, phải không Nam Kha ?

Anh ngắc ngư:

- Em hỏi gì lạ vậy.

Cô nương mày:

- Em muốn anh trả lời hết sức thành thật câu hỏi của em.

Nam Kha cười gượng:

- Anh buồn vì... lo cho em.

Bảo Phương khẽ lắc đầu:

- Điều đó có lẽ chỉ đúng trong những ngày đầu tiên khi anh chưa biết bệnh của em vô phương cứu chữa . Bây giờ nỗi buồn của anh lại hoàn toàn khác . Em đang là gánh nặng của anh.

Nam Kha phản ứng:

- Hôm nay em toàn nói gì lạ lùng . Em không sợ anh giận sao ? Giọng cô từ tốn

: - Em biết... Em không mang đến hạnh phúc cho anh . Căn bệnh tê liệt đôi chân của em là do tổn thương các đầu dây thần kinh vì thế mới vô phương cứu chữa . Anh không thể hi sinh cuộc đời của anh được . Anh còn có tương lai . Còn em thì không . Trước mắt em là bóng tối mịt mù . Em muốn ly hôn với anh để anh còn có thể tìm được một hạnh phúc đích thực.

Nam Kha cắt ngang:

- Anh cấm em nói năng lung tung . Em nói như thế không sợ anh và mẹ buồn hay sao, Bảo Phương ?

Cô cười buồn :

- Anh hãy để em nói . Những gì em vừa nói ra là tự đáy lòng . Đó là những lời nói chân thật nhất, không màu mè giả dối . Ngày nào mà anh còn bị ràng buộc với em bằng một cuộc hôn nhân đau khổ thì ngày đó em còn cảm thấy mình có lỗi, có lỗi thật nhiều nếu không muốn nói là có tội với anh . Em không mưu cầu một điều gì khác cho em . Tất cả những gì em quyết định là vì niềm vui của anh và mẹ.

Nam Kha cao giọng :

-Có bao giờ anh tỏ ra ghét bỏ em đâu mà em phải quyết định chia tay với anh ?

Giọng cô khắc khoải:

-Nếu kéo dài cuộc chung sống địa ngục này, em là một kẻ ích kỷ . Em không muốn anh phải... đóng kịch với em , yêu thương em khi mà dường như tình cảm ngày nao trong đã nguội lạnh.

Nam Kha đỏ mặt :

-Em nghĩ gì lạ thế Bảo Phương ?

Về mặt cô buồn bã :

-Em không trách anh đâu . Đó là lẽ thường tình . Em không còn là Bảo Phương của ngày xưa . Em chỉ là một kẻ tàn phế.

Nam Kha vô đầu :

-Khô quá . Anh không hiểu vì sao lại muốn ly dị . Cách đây một tháng em đã thỏa thuận với anh là từ nay không được nói đến nữa mà.

Cô so vai:

Đúng là em có hứa với anh như thế nhưng thật là phi lý . Tại sao chúng ta không thể sống thật với con tim và lý trí của mình . Trong tình yêu , điều đáng sợ nhất là sự thương hại.

-Anh yêu em mà Bảo Phương.

Cô nhìn sâu vào đôi mắt anh :

Đừng nói dối em . Trái tim em vốn nhạy cảm nhưng em không trách anh đâu . Đó là lẽ thường tình.

Nam Kha hắng giọng :

-Em phải hiểu là công việc ở công ty đã làm cho anh mệt mỏi . Nếu anh không dành cho em nhiều thời gian như trước đây thì em cũng nên thông cảm cho anh.

Cô nhếch môi :

-Tại sao anh không thừa nhận điều mà em đã biết, đã cảm nhận bằng trái tim . Ly hôn là một giải pháp tốt nhất cho chúng ta vào lúc này.

Nam Kha tỏ vẻ giận :

-Anh cấm em nói như thế.

Bảo Phương thở dài . Cô không hiểu vì sao Nam Kha lại có vẻ bức tức . Đó chẳng phải là lối thoát cho anh ấy đấy sao . Cuộc sống chung giữa anh và cô gắng gượng đến mức làm cho cô cảm thấy mệt mỏi đôn đau.

Nam Kha không còn yêu cô như xưa nữa . Cô không thể nào chịu đựng mãi ý nghĩ đấy . Thà là chia tay sớm để sau này cô khỏi phải đón nhận sự thù ghét , oán hận của anh.

Nam Kha hắng giọng :

-Có phải em muốn anh bỏ em để đi lấy vợ khác không :

Cô gật đầu xác nhận :

Đó là điều mà lâu nay em nghĩ đến.

Nam Kha nhướn mày :

-Còn em ?

Bảo Phương cố giữ giọng tự chủ :

-Em sẽ trở về với mẹ của em . Bà đang sống một mình, cô đơn.

Nam Kha tặc lưỡi :

-Thế em không nghĩ đến chuyện mẹ em sẽ buồn phiền như thế nào khi chúng ta bỏ nhau à ?

Bảo Phương ngẩng cao đầu :

Đó là một thực tế mà em cũng như mẹ buộc phải chấp nhận nó, có muốn trốn chạy cũng không được .

Mẹ mẹ là một người phụ nữ tinh tế, tất nhiên mẹ em sẽ không bao giờ buồn giận anh hay em . Đó chính là số phận dành cho con gái của bà.

Nam Kha nhìn như soi vào đôi mắt đẹp như mùa thu long lanh :

-Bảo Phương, có phải em đi đến quyết định ly hôn là vì mấy ngày nay anh vắng nhà không ?

Cô so vai :

-Anh cũng không cần phải tìm hiểu vì sao em lại đi đến quyết định đó . Chúng ta nên thực tế với nhau thì hơn . Em không muốn như một kẻ ở trên mây, không biết thích ứng với hoàn cảnh của mình.

Nam Kha nhíu mày :

-Thực tế à ? Em nói như thế có nghĩa gì ?

Đưa hai tay úp nhẹ lên mặt, Bảo Phương giọng chua chát :

-Kể từ hồi em bị bệnh, chúng ta chỉ còn là vợ chồng trên... danh nghĩa . Lẽ ra anh đã có một cuộc sống gối chăn hạnh phúc nhưng mọi chuyện đã không được như thế . Em đã bị liệt , bị tàn phế . Em không thể sống một cuộc sống ích kỷ . Đây là chưa nói đến chuyện mẹ anh rất tha thiết muốn có một đứa cháu nội để ấm lòng nhưng không tiện nói ra . Mẹ và anh thật tốt với em , nhưng điều đó không có nghĩa là em vô tình đến mức không có chút hiểu biết.

Nam Kha lắc mạnh vai cô :

-Bảo Phương... có phải vì giận anh mấy ngày nay bỏ đi mà em tuyên bố đòi ly hôn với anh không ?

Cô kiêu lên :

-Không . Không phải như thế . Em không hề trách và giận anh . Em chỉ muốn anh sống một cuộc sống mà lẽ ra anh phải được tận hưởng.

Nam Kha giận dữ :

-Anh không muốn nghe em nói nữa !

Thấy anh tỏ vẻ bức tức thật sự, Bảo Phương liền cắn môi im lặng không dám nói tiếp nữa . Cô không hề hiểu được lý do vì sao Nam Kha lại phản đối lời đề nghị của cô.

Nam Kha bạnh hàm suy nghĩ . Thật ra, chính anh là người muốn giải quyết thật nhanh chuyện hai người khi Bảo Phương trở thành một kẻ tàn phế, nhưng anh vẫn nghi ngại liệu có một ngày nào đó Bảo Phương bỗng dưng... lành lặn trở lại . Ai biết được chuyện đó, trong y khoa đôi khi cũng có những bất ngờ diệu kỳ.

Anh cần một thời gian . Thời gian là cái mà anh đang cần . Không một người con gái nào có thể gọi cảm và đẹp hơn Bảo Phương . Nếu sau một thời gian mà tình trạng sức khỏe của cô vẫn xấu như bây giờ, anh sẽ đi đến một quyết định cuối cùng và không bao giờ hối hận.

Chợt có tiếng gõ cửa , giọng chị bếp ở bên ngoài :

-Bẩm cô chủ... có cô Hà Vân đến chơi, cô ấy đang chờ cô chủ trong phòng khách.

Bảo Phương chưa kịp nói gì thì Nam Kha đã đứng dậy, anh lên tiếng :

-Nhờ chị mời Hà Vân vào đây chơi với vợ tôi.

Nói xong, Nam Kha liền rời khỏi phòng . Anh đi lên cầu thang . Trên đó, còn có một căn phòng riêng cho anh . Nơi mà ở đó anh cảm thấy vô cùng tự do, thoải mái hết như lúc chưa lập gia đình.

Vì đó là nơi mà chiếc xe lăn của Bảo Phương không thể nào đi đến được . Những bậc thang đá granite màu trắng hình tròn ốc là một trở ngại mà Bảo Phương không thể nào vượt qua, cho dù anh biết cô yêu anh đến cháy lòng.

Được luôn nhìn thấy anh vốn là niềm hạnh phúc của cô...

Hà Vân lao vào phòng Bảo Phương như cơn lốc . Cô mặc một chiếc đầm ngắn màu xanh nõn chuối . Đẹp lộng lẫy mê hồn với đôi môi tô son chocolate.

Vừa nhìn thấy Hà Vân, Bảo Phương liền mỉm cười :

- Vào đây Hà Vân.

Giọng Hà Vân sôi nổi :

- Sao lại nhốt mình trong bốn bức tường thế kia . Minh đẩy xe đưa Bảo Phương ra vườn chơi nghe.

Bảo Phương gật đầu cười hiền :

- Minh cũng đang định ra vườn ngắm hoa đây.

Giúp Bảo Phương ngồi vào chiếc xe lăn, Hà Vân vội đẩy xe băng qua phòng khách . Thấy bà Thái đi vào, cô vui vẻ chào :

- Chào bác ..

Bà Thái mỉm cười :

- Chào cháu...

Hà Vân cong môi :

- Cháu đưa Bảo Phương ra vườn chơi, bác cho phép chứ ?

Bà Thái gật đầu :

- Đi đi cháu . Có cháu đến chơi, Bảo Phương vui lắm đó . Nó chỉ thân với cháu và Mỹ Mỹ thôi.

Hà Vân đẩy chiếc xe lăn trên thảm cỏ mềm . Cô liền thoắt kể chuyện:

- Minh vừa mua mấy chiếc quần Patt hàng chính gốc Hàn quốc đấy.

Bảo Phương nhả nhận :

- Màu gì, có đẹp không ?

Hà Vân sôi nổi:

- Một cái màu nõn chuối, một cái màu mận chín và một cái màu vàng mơ.

Bảo Phương mỉm cười . Dù thời trang giờ đây không còn là nỗi bận tâm của cô nhưng vẻ mặt rạng rỡ của Hà Vân về mua sắm áo quần cũng làm cho cô cảm thấy vui lây.

Cô khẽ nói :

- Minh vẫn còn nhớ Hà Vân chỉ thích những gam màu vui.

Hà Vân cười ngất:

- Đó là những gam màu nóng . Luôn luôn gây ấn tượng với đàn ông . Minh chúa ghét những tông màu buồn xám xịt như sở thích của bồ.

Bảo Phương nhỏ nhẹ:

- Màu tối cũng có vẻ đẹp riêng.

Hà Vân bĩu môi:

- Bồ đừng nói với mình là màu cỏ úa và màu nâu, màu trắng, màu đen là đẹp đấy nhé.

Bảo Phương chớp mắt cô yêu nhất màu trắng . Mỗi người có một sở thích riêng . Hà Vân hoàn toàn khác cô . Những màu Hà Vân thích thường là màu cam, màu nõn chuối.

Duỗi một chân ra trước mặt Bảo Phương, Hà Vân khúc khích:

- Bồ nhìn đi . Đôi giày màu bạc này mình cũng vừa mới tậu được ở shop đấy . Bồ thấy đẹp không ?

Bảo Phương chớp mi:

- Rất đẹp

Hà Vân dài giọng:

- Có mấy cô nàng thẹn không thể tả, chẳng biết ăn mặc như thế nào cho đúng điệu cả Bảo Phương ạ .

Minh đã nhìn thấy mấy cô ả mang những đôi giày màu xanh màu vàng. Còn váy thì màu đỏ . Hai tông màu đá nhau loạn xạ ngẫu.

Bảo Phương cười:

- Vậy sao ?

Chợt nhớ ra, Hà Vân cúi xuống nhìn Bảo Phương

- Xin lỗi, Bảo Phương nhé...

Bảo Phương chớp mi:

- Sao ?

Hà Vân tắc lưỡi:

- Bồ thì ngồi chết dí một cục trên chiếc xe lăn với đôi chân bị liệt, còn mình thì lại nói nhăng nói cuội về áo xuống giày dép . Như thế chẳng tể nhị với bồ chút nào.

Bảo Phương cười bao dung:

- Mình có nghĩ gì đâu:

Hà Vân cao giọng:

- Sao không nghĩ được . Mình vô tình làm cho bồ nhớ đến thân phận không may của mình . Tàn phế như bồ kể ra cũng khổ . Thấy thiên hạ đi tới đi lui, chắc bồ sốt ruột lắm phải không ?

Bảo Phương nhỏ nhẹ:

- Mình quen rồi.

Hà Vân sầm soi nhìn cô một hồi rồi cao giọng phán:

- Không ai có thể quen với nỗi buồn mà là bất hạnh . Bất hạnh quá lớn.

Bảo Phương trầm giọng :

- Cuộc sống mà Hà Vân . Đôi khi ta phải chấp nhận cả những điều mà ta không hề muốn.

Hà Vân khẽ nheo mắt:

- Có thật là bồ thích ứng được với hoàn cảnh tật nguyền của mình không đấy.

Bảo Phương thờ dãi:

- Thích ứng à ? Khó lắm.

Ngồi xuống băng ghế đá, Hà Vân đong đưa chân:

- Nhưng dù sao mình cũng phục bồ . Bồ quả là có nghị lực . Nếu mình rơi vào hoàn cảnh của bồ, có lẽ mình...

Bảo Phương tò mò :

- Bồ sẽ làm như thế nào ?

Hà Vân tỉnh bơ phán:

- Mình sẽ chọn cái chết.

Sững sờ nhìn Hà Vân, Bảo Phương vẻ mặt kinh ngạc . Cô không nghĩ là Hà Vân lại cho cô một phương án như thế.

Giọng Bảo Phương buồn buồn:

- Đó có phải là một lời khuyên của Hà Vân dành cho mình không ?

Hà Vân vội nói:

- Mình không chịu trách nhiệm về bất cứ việc làm gì của bồ đấy nghe . Mình chỉ nói chuyện phiếm với bồ cho vui, thế thôi.

Rèm mi dài khẽ lay động, Bảo Phương ngắt nhẹ một đóa tường vi trắng . Hoa tường vi không đẹp nhưng trông hiền hiền . Cô thích màu trắng ủy mị và hay buồn lắm . Cô không thấy mình ủy mị . Chỉ thấy mình hay buồn như mẹ đã từng nói.

Nghiêng đầu nhìn vào đôi chân bất động của Bảo Phương, Hà Vân giọng quan tâm:

- Chân của bồ dạo này có còn tiếp tục teo lại không ?

Bảo Phương nhỏ nhẹ:

- Không . Có lẽ nó đã giảm trọng đến mức... tôi đã thành thử không thấy giảm thêm nữa.

- Bồ có thường xuyên massage hai chân không ?

Bảo Phương trầm giọng:

- Thỉnh thoảng thôi vì... chị bếp thường bận luôn không giúp cho mình được . Hiện tại mình đang tập riêng theo một phương pháp mới:

Hà Vân tò mò:

- Bồ đã làm được những gì ?

Bảo Phương hiền lành:

- Mình tự xoa bóp chân theo nhiều kiểu khác nhau . Sau đó cho hai chân vào nước ấm khoảng mười phút, rồi đột ngột chuyển qua ngâm nước lạnh.

Hà Vân nheo mắt:

- Kỳ quái thế . Tự dung cho chân vào nước nóng rồi lại... điên điên ngâm chân vào nước lạnh.

Bảo Phương trầm giọng :

- Khi ngâm chân vào nước nóng, các máu mạch sẽ giãn nở ra nhờ thể máu lưu thông đến hai chân nhiều . Đột ngột ngâm chân vào nước lạnh lại có tác dụng co mạch làm lượng máu đang lưu thông ở chân bị dồn nén khiến các cơ đùi nở ra.

Hà Vân che miệng cười:

Phương pháp này trên một tuần báo nước ngoài ở mục kiến thức y học.

Hà Vân trề môi:

- Bồ cũng không nên tin vào mấy tờ báo là cái đó.

Bảo Phương định nói gì đó nhưng Hà Vân đã thao thao bất tuyệt phản bác lại những gì Bảo Phương vừa nói . Cứ theo cách nói của Hà Vân thì xem ra cô ta còn tài hơn cả những bác sĩ danh tiếng.

Hà Vân kết thúc bằng một câu xanh dờn:

- Bò bị liệt vĩnh viễn rồi, đừng hy vọng mất công.

Bảo Phương mở to mắt nhìn Hà Vân . Đó là câu nói cô không hề chờ đợi . Một hy vọng dù mong manh vẫn có thể thấp sáng một niềm tin . Thế mà một niềm tin nho nhỏ cũng vừa bị Hà Vân dập tắt.

Giọng cô đau đớn:

- Không hy vọng gì cả Hà Vân ?

Hà Vân cười mỉa:

- Vì sao chồng của bò không còn nhờ các bác sĩ khoa vật lý liệu chăm sóc cho bò, có lẽ bò đã hiểu.

Bảo Phương khép nhẹ mắt:

- Minh hiểu.

Hà Vân cao giọng phán:

- Theo mình nghĩ, bò không nên mất thì giờ cho những giờ tự massager vô bổ . Hy vọng nhiều . Không hy vọng, lấy gì để?

Tiếng thở dài của Bảo Phương thoát ra nhẹ nhàng :

- Cảm ơn bò đã thẳng thắn với mình.

Hà Vân vênh mặt lên:

- Mình là vậy . Sự thật thường tàn nhẫn nên một số người thường tìm cách chối bỏ nói . Mình mong Bảo Phương cũng giống như mình thích nói thẳng nói thật.

Bảo Phương cắn chặt vành môi . Những lời của Hà Vân dù sao cũng có tác động đến cô, làm cô hoang mang không ít.

Liếc về mặt đau khổ thất thần của Bảo Phương , Hà Vân hỏi nhỏ :

- Nam Kha đối xử với bò ra sao ?

Bảo Phương trầm giọng :

- Anh ấy rất tốt với mình.

Hà Vân gặng hỏi :

- Mẹ của anh ấy cũng thế chứ ?

- Mẹ chồng rất thương mình . Thật tình là lâu nay mình xem bà cũng giống như mẹ ruột của mình . Chưa có người mẹ chồng nào tuyệt vời và tế nhị đến thế.

Hà Vân giọng nghi ngờ :

- Bò nói thật ?

Bảo Phương chớp mi :

- Có bao giờ mình nói dối bò chuyện gì đâu . Mẹ chồng mình thương mình lắm . Mình chỉ hơi biếng ăn một chút là bà đã lo quỳnh quáng lên . Còn mình , mình lại tâm sự với bà những điều thật riêng tư thầm kín.

Hà Vân tắc lưỡi :

- Mình tin bò nhưng câu chuyện mà bò vừa kể cho mình , đúng là khó tin thật . Trong hoàn cảnh của bò , tìm được sự cảm thông của mẹ chồng rất khó . Nhất là...

Bảo Phương thổi nhẹ con cánh cam đang bám trên nhụy hoa tường vi . Giọng cô buồn buồn :

- Mẹ chồng của mình rất tốt . Vì thế mình không muốn lạm dụng lòng tốt ấy . Mấy hôm nay mình đã suy nghĩ thật nhiều trước khi đi đến một quyết định.

Hà Vân trố mắt :

- Bò quyết định như thế nào ?

Bảo Phương cảm thấy đau nhói ở ngực :

- Chia tay với anh Nam Kha.

Hà Vân kêu lên :

- Bò đừng nghĩ quẩn . Bò có một người chồng và một người mẹ chồng tốt đến như thế . Tại sao lại chia tay chứ ?

Xoay nhẹ nụ hoa mong manh rồi ngẩng nhìn thật lâu với vẻ lơ đãng , Bảo Phương chớp mi đáp :

- Mình không có quyền ích kỷ . Suốt đời mình chỉ ngồi trên chiếc xe lăn thôi . Ly hôn là một giải pháp tốt nhất.

Hà Vân sôi nổi :

- Y học ngày càng phát triển . Biết đâu bồ lại đi đứng bình thường như bao mọi người . Hãy tin như thế đi , Bảo Phương ạ.

Bảo Phương nhìn Hà Vân bằng ánh mắt lạ lẫm :

- Sao lúc này bồ lại nói là mình không còn hy vọng ?

Hà Vân đáp bừa :

- Y học mà . Hy vọng và thất vọng luôn luôn là bạn đồng hành của nhau . Đúng là đã tuyệt vọng nhưng biết đâu mai sau này bồ hết... liệt thì sao.

Bảo Phương cười buồn :

- Bồ đang an ủi mình đó thôi . Mình thì không còn hy vọng gì nữa . Có lẽ lúc mọi người tìm ra cách điều trị thì mình đã nhắm mắt xuôi tay rồi.

Hà Vân cong môi :

- Bồ bi quan đến thế sao ?

Lùa hai tay vào tóc , Bảo Phương giọng chán chường :

- Mình cũng không hiễn nổi mình nữa . Có những lúc mình đột nhiên hy vọng tràn trề , mình mơ ước một điều kỳ diệu nào đó xảy ra đến cho mình rồi đột nhiên sau đó mình lại rơi vào trạng thái thất vọng nào nề , không lối thoát.

Hà Vân so vai :

- Bồ và anh Nam Kha đang... hạnh phúc mà . Theo mình thì bồ không nên suy nghĩ gì nhiều về thân phận của mình . Chuyện gì đến tất nhiên rồi sẽ đến.

Bảo Phương buồn rầu ngắm những bông hoa mười giờ màu trắng mỏng manh mọc hai bên lối đi . Những bông hoa nhỏ xíu và buồn . Cô đã nhờ lão Muôn trồng nó sau ngày cô bị tai nạn.

Vì chuyện này , lão Muôn đã bị Nam Kha cắn nhằn . Anh bảo với cô là hoa mười giờ người ta thường chỉ được trồng trong các nghĩa trang mà thôi.

Hà Vân chợt cắt ngang dòng suy nghĩ của cô :

- Vừa rồi , Vũ Khôi có ghé đến đây thăm bồ à ?

Bảo Phương nhẹ gật đầu :

- Có.

Hà Vân cười bí hiểm :

- Vũ Khôi xem ra vẫn còn yêu Bảo Phương đó.

Bảo Phương khẽ kêu lên :

- Sao Hà Vân lại nói thế ?

Hà Vân nheo mắt :

- Mình biết mà.

Bảo Phương lắc đầu :

- Chỉ là tình bạn . Cho dù Vũ Khôi trước đây có yêu mình đi nữa thì bây giờ tình yêu ấy cũng đã chết .

Không ai điên để yêu một con người tật nguyền như mình cả.

Hà Vân tắc lưỡi :

- Thế thì anh ta ghé đây làm gì ?

Bảo Phương trầm giọng :

- Một tình bạn cao quý . Mình rất trân trọng tình bạn của anh ấy . Kể từ khi mình và Nam Kha kết hôn với nhau , Vũ Khôi đã cắt đứt mọi sự liên hệ với mình . Thế mà sau khi biết mình bị liệt , vô phương cứu chữa , Vũ Khôi lại tìm cách hàn gắn lại tình bạn giữa mình và anh ấy . Thật không có gì cảm động hơn.

Hà Vân gặng hỏi :

- Vũ Khôi có thường xuyên đến đây chơi không ?

Bảo Phương giọng trầm tư :

- thỉnh thoảng . Mỗi tuần khoảng một hai lần . Để giữ ý cho mình lúc nào anh ấy cũng đi với một người bạn . Chỉ khi nào không thu xếp được , Vũ Khôi mới đến đây một mình.

Hà Vân tò mò :

- Thế Nam Kha có ghen không ?

Bảo Phương ngập ngừng :

- Không...

Hà Vân chu môi :

- Có lẽ bồ không quen nói dối . Sao lại trả lời mình với vẻ lúng túng như thế , Bảo Phương ?

Bảo Phương đan những ngón tay thon nhỏ vào nhau :

- Vì mình cũng không rõ chồng mình có ghen hay không.

Hà Vân cười :

- Bồ lại tìm cách biện minh cho Nam Kha rồi . Trước đây bạn bè ai mà chẳng biết Nam Kha thường ghen bóng ghen gió với Vũ Khôi . Cho dù chồng của bồ biết rất rõ mối tình của Vũ Khôi chỉ là mối tình đơn phương.

Bảo Phương buồn rầu :

- Giờ mình chỉ là một phụ nữ tật nguyền . Mình tin là Nam Kha không bao giờ ghen với Vũ Khôi nữa.

Hà Vân phán :

- Nhưng nếu Nam Kha vẫn cứ... ghen thì sao ?

Thấy Bảo Phương khẽ cắn môi im lặng , Hà Vân tiếp :

- Nếu chồng bồ vẫn ghen như thế thì anh ấy quả là một con người hết sức ích kỷ , hẹp hòi . Lẽ ra trong hoàn cảnh không may của bồ , Nam Kha phải khuyến khích bồ mở rộng mối quan hệ với mọi người mới phải . Niềm vui bạn bè sẽ làm cho bồ cảm thấy yêu đời và bớt bi quan hơn.

Bảo Phương chớp mi :

- Nhưng... chưa chắc là chồng mình đã ghen . Bồ lên án ảnh như thế cũng tội nghiệp.

Hà Vân phá lên cười :

- Ông tướng kia mà không nổi ghen với Vũ Khôi thì tôi cũng đi đầu xuống đất . Mà không oan cho Vũ Khôi đâu . Anh chàng này quan tâm bồ đến mức mình cũng phải dâm ra nghi ngờ đấy.

Bảo Phương chùng giọng :

- Thôi đừng đùa nữa Hà Vân :

Hà Vân dài giọng :

- Mình có bịa đâu . Hôm qua , Vũ Khôi có tâm sự với mình là anh ấy sợ Nam Kha hắt hủi bỏ.

Bảo Phương nhũn nhặn :

- Mình không có gì phải phàn nàn về Nam Kha cả . Chồng mình rất tốt.

Hà Vân nhìn Bảo Phương với ánh mắt nghi ngờ dò xét . Có thật là Nam Kha vẫn yêu Bảo Phương như cô vừa nói không ? Mấy tháng đã trôi qua nhưng nỗ lực tối của cô thì vẫn còn đó.

Đêm sinh nhật ấy , nếu Bảo Phương không có mặt thì chắc chắn cô đã chinh phục được Nam Kha . Tất cả là số phận . Cô và Bảo Phương đều không phải là khách mời chính thức của Nam Kha . Thế mà Bảo Phương đã đi trước cô một bước.

Đêm sinh nhật ấy , Hà Vân đã thất vọng biết bao khi thấy Nam Kha hầu như không quan tâm đến ai khác ngoài Bảo Phương . Cô đã tìm đủ mọi cách để gây sự chú ý của anh , nhưng đều vô ích.

Đám cưới của họ đã dập tắt mọi hy vọng trong cô . Cô đã từng ao ước được làm vợ người đàn ông đẹp trai lịch thiệp và chủ của một doanh nghiệp lớn ấy . Thế mà Bảo Phương đã đoạt mất ước mơ của cô.

Chuyện Bảo Phương bị tai nạn làm cho Hà Vân nửa bàng hoàng , nửa thấp thỏm hy vọng . Cô tin rằng , chuyện gì đến sẽ đến.

Những suy nghĩ của Hà Vân không phải là viễn vông.

Từ trên ô cửa tầng hai , khoanh hai tay trước ngực Nam Kha lặng nhìn họ . Một Bảo Phương đẹp mong manh như sương khói với đôi chân bất động trên chiếc xe lăn . Một Hà Vân căng đầy sức sống.

Chiếc đầm ngắn màu nồn chuối làm Hà Vân có vẻ dữ dội hơn lần anh gặp cô trong tiệc sinh nhật . Dù mắt vẫn kẻ chì nâu long lanh thật đậm . Dù đôi môi vẫn với màu chocolate đầy nhục cảm.

Từ trong anh đánh dấy lên sự tính toán thâm kín . Anh cảm thấy mình đã... mất rất nhiều kể từ khi Bảo Phương gặp nạn . Người ta không thể sống đơn thuần bằng tình yêu . Bảo Phương không thể đáp ứng những nhu cầu căn cốt của anh . Cô là một kẻ tàn phế.

Giọng Hà Vân cất lên :

- Thôi mình về nghe... Bảo Phương . Mai một ghé chơi.

Bảo Phương cảm động :

- Mình cảm ơn bỏ rất nhiều.

Hà Vân có vẻ ban ơn :

- Có gì đâu , Bảo Phương . Tính mình hay quan tâm đến bạn bè . Mình là thế đấy . Niềm vui của người khác cũng là niềm vui của chính mình.

Bảo Phương chột hỏi :

- Bỏ đi xe đến đây à ?

Hà Vân cong môi :

- Lúc này mình đón tắc xi.

Bảo Phương ngạc nhiên :

- Thế sao ?

Hà Vân giọng điệu bộ :

- Mình định nhờ anh Nam Kha chở về nhưng không biết bỏ có đồng ý không ? Nếu bỏ không muốn anh ấy chở mình thì cho mình... gọi nhờ điện thoại kêu tắc xi.

Bảo Phương trách nhẹ :

- Sao bỏ lại nghĩ thế . Có gì đâu mà bỏ ngại chứ . Để mình nhờ anh Nam Kha chở bỏ về nhà nhé.

Về mặt ra chiều bất đắc dĩ , Hà Vân gật đầu :

- Thế cũng... được.

Cầm lấy chiếc máy điện thoại di động nhỏ xíu bỏ sẵn trên xe lăn cho cô , Bảo Phương bật máy . Quay lại nhìn Hà Vân đang cố giấu vẻ hồi hộp , Bảo Phương bảo :

- Anh ấy đang đi xuống đây.

Hà Vân kiêu cách :

- Mình làm phiền vợ chồng bỏ quá . Ngại ghê.

Bảo Phương cười hiền :

- Có gì đâu , Hà Vân.

Nam Kha đang đi về phía hai người . Dáng cao lớn mạnh mẽ trong chiếc quần kaki màu xám tro , áo sơ mi màu trắng sáo . Anh quỳn rũ đến mức Hà Vân thấy trái tim mình như bật ra khỏi lồng ngực.

Quả là cô đã lãng phí một thời gian quá dài . Lẽ ra đứa bạn gái tật nguyền đang ngồi trên chiếc xe lăn trước mặt cô nên trả tự do cho anh mới phải.

Cô ta đã chiếm đoạt những ước mơ của cô và Nam Kha . Lẽ ra , đám cưới được tổ chức cách đây bốn tháng phải là của cô.

Nam Kha mỉm cười :

- Chào Hà Vân... Cô đến chơi đã lâu chưa ?

Hà Vân yếu điệu :

- Cũng khá lâu . Em định đón tắc xi về nhưng Bảo Phương bảo là anh có thể giúp em . Thú thật là em ngại quá.

- Hà Vân đừng ngại . Dù sao Hà Vân cũng là bạn thân của Bảo Phương mà.

Hà Vân mỉm cười :

- Cám ơn anh rất nhiều.

Nam Kha lịch sự hỏi :

- Chúng ta đi bây giờ chứ ?

Hà Vân chớp mi :

- Vâng...

Ấu yếm vuốt má Bảo Phương , Nam Kha hỏi :

- Anh đẩy xe vào nhà nhé ?

Bảo Phương nhỏ nhẹ :

- Em đang muốn dạo quanh vườn . Anh cứ chờ Hà Vân về giúp em đi.

Đập mạnh vai Bảo Phương , Hà Vân cười giòn giã :

- Mình về nghe bồ !

Tung tăng đi sau lưng Nam Kha đến gara , thấy anh định lấy chiếc Nissan Hà Vân kêu lên :

- Thôi anh . Anh chờ em bằng chiếc Su cũng được.

Giọng Nam Kha dễ dãi :

- Hà Vân muốn sao cũng được.

Chiếc xe vừa chạy ra cổng , quay lại nhìn lão gác đàn già vừa quay lưng , Hà Vân vội nhích thật gần Nam Kha :

- Chờ em đi như thế này có phiền anh không ?

Nam Kha cười :

- Anh cũng mong được em làm... phiền dài dài.

Hà Vân nũng nịu :

- Thôi đi.

Nam Kha cười lớn :

- Anh nói thật đó chứ.

Hà Vân nhõng nhẽo :

- Em không tin đâu.

Nam Kha hắng giọng :

- Sao lại không tin anh chứ ?

Hà Vân kể tội :

- Nếu quan tâm đến em như thế , có lẽ đêm sinh nhật ấy , anh đã... hạ cố mời em nhảy với anh một bản . Đàng này...

Nam Kha cười gượng :

- Xin lỗi... Hôm đó khách mời đến dự đông quá.

Hà Vân xanh xe. :

- Thế mà trong mắt anh duy nhất chỉ có một người.

Nam Kha hắng giọng :

- Số phận mà em.

Hà Vân cười mũi :

- Anh có cần cám ơn số phận... diệu kỳ không ?

Nam Kha so vai :

- Anh đang oán hận nó đây.

Hà Vân nhướn cao mày . Cô rửa thắm Bảo Phương . Hóa ra con nhỏ bạn tật nguyên của cô cũng biết giữ thể diện cho chồng đấy chứ . Nó đã bảo với cô là Nam Kha rất tốt với nó . Nếu mọi chuyện được như nó nói , Nam Kha đã không buông ra những lời như thế.

Kiều hãnh ! Cô sẽ chà đạp niềm kiêu hãnh ấy của Bảo Phương dưới đôi giày cao gót của cô.

Giọng cô vờ vĩnh :

- Sao lại oán hận nhỉ ? Dễ gì cặp vợ chồng nào có được hạnh phúc như anh và Bảo Phương đâu.

Nam Kha nhếch môi chua chát :

- Em đừng nhạo báng sự đau khổ của anh nữa chứ . Anh mới là người đàn ông bất hạnh nhất trên cõi đời này.

Hà Vân dài giọng :

- Bảo Phương bảo với em là nó đang sống hạnh phúc bên anh.

Nam Kha cười gằn :

- Bảo Phương nói với em như thế sao ? Cô ta đang tự lừa dối chính mình đó thôi.

Hà Vân mím môi lại.

- Nó lừa dối em thì có . Nhưng dễ gì qua mắt được em . Cứ nhìn vào mi mắt thâm quầng của nó em cũng có ngay một đáp số là nó thường xuyên mất ngủ . Nó đang sống một cuộc sống day dứt dần vặt . Nó đang bị anh đối xử ghê lạnh . Nó đang buồn đến mức có thể chết đi được.

Nam Kha nhún vai :

- Anh chán ngấy cô ta đến tận cổ . Vì thế mấy hôm nay anh không ngủ ở nhà.

Hà Vân nóng mặt :

- Thế anh ngủ ở đâu ? Bộ anh có... bỏ rồi sao ?

Nam Kha lắc đầu :

- Anh ngủ ở văn phòng công ty . Anh không cặp bồ . Vẫn sô lô.

- Ngủ một mình ?

Nam Kha cười :

- Dĩ nhiên.

Hà Vân liếm môi :

- Em không tin đâu . Đừng nói dóc với em đấy.

Nam Kha tặc lưỡi :

- Anh đến vũ trường tìm vui . Sau đó về công ty ngủ khoèo một mình.

Hà Vân cười tỉnh quái :

- Thế thì về nhà chăn ấm nệm êm có phải hơn là ngủ trong văn phòng cho muỗi đốt không ?

Nam Kha giọng cay đắng :

- Thế mà anh lại có một giấc ngủ rất ngon mới chết chứ.

Hà Vân khúc khích :

- Khó tin quá !

Nam Kha nhún vai :

- Một giấc ngủ không có ám ảnh , không có mộng mị và cảm thấy thanh bình hơn bao giờ hết . Dù đã cố tình nằm thật xa Bảo Phương nhưng mỗi lần chạm vào cái chân tật nguyên của cô ta , anh muốt thét lên hãi hùng.

Sự tàn nhẫn nhuộm màu độc ác của Nam Kha không làm cho Hà Vân ghê sợ , trái lại cô cười rinh rích :

- Em hiểu nỗi khổ của anh . Dù thân với Bảo Phương cách mấy ,nhìn vào đôi chân bất động của nó em cũng thấy ghê ghê.

Nam Kha cao giọng :

- Thế thì theo em anh nên cảm ơn số phận đã đưa đẩy anh gặp Bảo Phương hay là oán trách nó , căm thù nó ?

Hà Vân cong cớn :

- Em đâu có biết.

Nhích lại gần Nam Kha thêm một chút nữa đúng vào lúc Nam Kha phanh gấp xe lại để tránh một chiếc xe ngược chiều , Hà Vân đổ nào trên người anh . Thật tự nhiên cô ôm chầm Nam Kha cứng ngắc.

Giọng cô nhào nhệch :

- Ôi... chiếc xe đó ầu quá . Em suýt đứng tim.

Nam Kha nắm lấy bàn tay cô bóp nhẹ . Không phản đối , ngược lại Hà Vân còn cười nho nhỏ như khuyến khích Nam Kha.

Anh thủ thỉ :

- Đạo này em đẹp quá . Đẹp đến lộng lẫy mê hồn.

Hà Vân ngúng nguẩy :

- Thôi đi , em không tin đâu.

Nam Kha hạ thấp giọng :

- Anh nói thật đấy.

Hà Vân tựa cằm lên vai anh :

- Người ta bảo không nên tin vào cái lưỡi của những người đàn ông :

Nam Kha cười :

- Bộ đàn ông hay xạo lắm hả ?

Hà Vân nũng nịu :

- Chứ còn sao nữa.

Nam Kha cười lớn :

- Anh không có trong số đó.

Hà Vân đắm lên vai anh :

- Thôi đi , anh là đại biểu xếp ở vị trí thứ nhất đấy.

Nam Kha vuốt ve bàn tay đẹp :

- Anh không xạo đâu . Em thật tuyệt vời , từ thân hình gợi cảm đến đôi mắt đẹp như nhung . Em hết sức ngọt ngào và quyết rũ.

Sung sướng vì lời khen tặng của Nam Kha , Hà Vân khúc khích :

- Em không nghĩ là mình đẹp đến thế.

Nam Kha trầm giọng :

- Lúc em ngồi với Bảo Phương trong vườn , anh đã ngắm em rất lâu.

Hà Vân cười to :

- Trời đất . Ai cho phép anh... sờ sảng như thế.

Nam Kha tán tỉnh :

- Càng ngắm nhìn em , anh càng như một kẻ bị hấp hồn.

Cô kéo dài giọng :

- Sao ?

Nam Kha hăng giọng :

- Rất đẹp . Chưa bao giờ anh thấy cô gái nào đẹp như em vậy . Chiếc váy ngắn màu nồn chuối mà em đang mặc càng làm em quyến rũ hơn bao giờ hết.

Hà Vân cười sung sướng . Cô ước gì Bảo Phương có thể nghe trọn những gì Nam Kha vừa nói với cô . Có lẽ cô bạn tật nguyền của cô sẽ vỡ tim ra vì đau khổ . Có thể chứ . Cô là Hà Vân . Cô không thể là chiếc bóng của Bảo Phương khi hai người đi cạnh nhau . Từ trước đến nay , sự quyến rũ dịu dàng đầm thắm của Bảo Phương đã khiến bao nhiêu người đàn ông quên mất rằng có một Hà Vân thật bốc lửa , thật lôi cuốn đang sục sôi muốn trả thù.

Giọng cô vờ vĩnh :

- Đừng quên em là bạn thân của Bảo Phương đấy nhé.

Nam Kha cười :

- Không lẽ em nỡ mách Bảo Phương chuyện anh... tán tỉnh em.

Nũng nịu đắm vào vai Nam Kha , Hà Vân cười :

- Ghét anh ghê.

Nam Kha chột hỏi :

- Lúc này em và Bảo Phương nói chuyện gì vậy ?

Hà Vân liếm môi :

- Bảo Phương bảo là nó muốn ly hôn với anh.

Nam Kha hăng giọng :

- Rồi sao nữa ?

Hà Vân đánh mặt lại :

- Nó bảo anh rất tốt với nó nhưng nó biết anh chỉ là... giả vờ.

Nam Kha bạnh hàm :

- Anh không ngạc nhiên nếu cô ta nói như thế.

Hà Vân châm chọc :

- Anh không giận cô ta à ?

Nam Kha nhướn mày :

- Không giận . Nhưng căm ghét . Cô ta rất nhạy cảm , có thể đọc được suy nghĩ của kẻ khác.

Hà Vân tự đắc :

- Thế mà nó lại không... đọc được em mới ngộ chứ.

Nam Kha nửa đùa nửa thật :

- Vì em là chuyên gia diễn xuất . Nếu em đi theo ngành điện ảnh , có lẽ phù hợp nhất.

Hà Vân nũng nịu đăm vai anh :

- Em ghét kiểu nói châm chọc của anh lắm đó.

Nam Kha cười :

- Anh khen em mà.

Hà Vân chu môi :

- Em không cần anh khen như mắng đâu.

Nam Kha chợt hỏi :

- Lúc này , em đã nói gì với Bảo Phương ?

Hà Vân so vai :

- Em khuyên nó là không nên ly hôn với anh.

Nam Kha tò mò :

- Vì sao em lại nói với Bảo Phương như thế ?

Hà Vân tặc lưỡi :

- Chứ không lẽ em bảo nó... mày cứ ly hôn đi . Bảo Phương nó nhạy cảm lắm . Em không muốn nó biết là... em yêu anh.

Nam Kha lặc tay lái :

- Em vừa nói gì ?

Hà Vân ép sát thân hình rực lửa của cô vào lưng Nam Kha :

- Em yêu anh.

Từ khi Hà Vân ngồi sau xe , dù biết cô khá dễ dãi và có ý bật đèn xanh cho mình , nhưng Nam Kha không dám có một kết thúc nhanh đến như vậy.

Anh siết chặt bàn tay cô đang vòng qua hông :

- Em làm anh cảm động quá.

Hà Vân nũng nịu :

- Thế khi nào anh tiến hành ly hôn với Bảo Phương ?

Nam Kha trêu :

- Em vừa khuyên bạn em đừng ly hôn mà.

Hà Vân cắn nhẹ trên vai Nam Kha khiến anh kêu lên :

- Ôi...

Hà Vân đe dọa :

- Em nghỉ chơi với anh luôn.

Giọng Nam Kha nghiêm chỉnh :

- Cũng cần có một thời gian như em đã nói với Bảo Phương . Tất nhiên anh sẽ ly dị với cô ấy , nhưng không thể bây giờ.

Hà Vân tỏ vẻ khó chịu :

- Sao thế anh ?

Nam Kha trầm giọng :

- Cần phải sống cho dư luận , mặc dù điều đó làm anh muốn nổi điên đi được . Bạn bè anh sẽ nói sao nếu chỉ sau ba tháng Bảo Phương bị tai nạn , anh lại xúc tiến chuyện ly hôn với cô ấy . Có lẽ chúng ta phải chờ thêm một thời gian nữa.

Hà Vân tỏ vẻ giận :

- Một thời gian nữa ? Em muốn biết là bao giờ ?

Nam Kha kéo cô sát vào người anh :

- Khoảng nửa năm nữa.

Nửa năm.

Một thời gian không dài nhưng Hà Vân vẫn cảm thấy không vui . Thế là cô vẫn tiếp tục phải đóng kịch trước mặt Bảo Phương và những người khác.

Nam Kha ngọt ngào :

- Trong thời gian này , anh và em vẫn gặp nhau . Chuyện ly hôn với Bảo Phương và kết hôn với em sau đó chỉ là những thủ tục.

Hà Vân cong môi :

- Em không đại cho anh phỉnh phờ lợi dụng đâu nhé.

Nam Kha cười :

- Chỉ sợ em không đủ kiên nhẫn để chờ thôi . Còn anh , lúc nào cũng yêu em và chỉ nghĩ đến em.

Khẽ nheo mắt , Hà Vân nở một nụ cười . Cô sẽ không là cái bóng của Bảo Phương nữa . Không biết rồi đây , Bảo Phương sẽ như thế nào nếu biết Nam Kha đã gạt bỏ hình bóng của nó trong trái tim của anh và thay vào đó chính là cô . Người bạn nó hết sức yêu mến tin tưởng.

Giọng cô xanh xe. :

- Em quên nói với anh một điểm rất quan trọng.

Nam Kha vội hỏi :

- Gì vậy em ?

Hà Vân đành mặt :

- Vũ Khôi có tình ý với cô vợ tật nguyền của anh đó.

Nam Kha cười khinh bỉ :

- Một triệu tên đàn ông thì mới có một thằng điên như nó.

Hà Vân phụ họa :

- Đúng là điên.

Nam Kha so vai :

- Lẽ ra hẳn nên dành thời giờ cho công việc kinh doanh của hẳn hơn là thường xuyên mang hoa đến tặng một con người tật nguyền.

Hà Vân chột chết :

- Vũ Khôi hay đến thăm Bảo Phương như thế , anh có ghen với Vũ Khôi không ?

Câu hỏi của cô làm Nam Kha chạnh tự ái , anh cao giọng :

- Bảo Phương phải biết là cô ta... tật nguyền chứ . Còn Vũ Khôi hả , đâu phải là đối thủ của anh . Anh không rảnh để quan tâm đến những cuộc thăm viếng của Vũ Khôi.

Hà Vân liếm môi :

- Hình như công ty của Vũ Khôi làm ăn cũng không khấm khá lắm , phải không anh ?

Nam Kha giọng quan tâm :

- Sao em hỏi như thế ?

Hà Vân cười mũi :

- Cứ nhìn vào chiếc xe Mercedes đời cũ , coi bộ mua cách đây... ba chục năm của Vũ Khôi thì biết . Anh ta đâu dám chơi xe xịn nguyên thùng như anh.

Nam Kha ba hoa :

- Em có con mắt tinh đời lắm . Cỡ công ty của Vũ Khôi , tép riu thôi . Không chừng nay mai hẳn phải dẹp tiệm trước con lốc thương trường đấy.

Hà Vân cười khoái trá :

- Nếu thế , còn ai thích hợp với cô vợ què của anh hơn Vũ Khôi.

Nam Kha cười phụ họa :

- Em nói rất đúng.

Hà Vân siết chặt vòng eo Nam Kha , giọng tình tứ :

- Lát nữa ghé vào nhà em chơi một lát nghe anh...

- Cô vui lòng gói cho tôi một bó hoa cúc rồi !

Quay lại nhìn anh chàng có giọng nói điềm đạm lịch sự , cô bán hoa mỉm cười :

- Vâng... Anh muốn bao nhiêu hoa ?

- Tùy cô.

- Có phải anh định tặng cho bạn gái không ?

Vũ Khôi nhũn nhặn :

- Đúng như thế.

- Vậy thì tôi chọn cho anh một bó hồng

- Vậy thì tôi chọn cho anh một bó hồng vậy . Hoa Đà Lạt mới chở từ sân bay về, còn tươi lắm.

Trước sự nhiệt tình của cô gái bán hoa . Vũ Khôi cười nhẹ:

- Tôi không thể tặng hồng cho cô ấy được.

- Vì sao ?

Vũ Khôi trầm giọng:

- Cô ấy đã có chồng.

Giọng buồn ngủi của anh khiến cô gái bán hoa phải ngẩng đầu lên nhìn anh một cái . Đó là một đàn ông không đẹp trai, ch/i chuốt nhưng có vẻ mạnh mẽ, sâu lắng bao dung.

Cô có vẻ thông cảm:

- Thế thì một bó cúc rồi vàng cho anh, hợp hơn...

Mở cửa cho Vũ Khôi, giọng lão Muôn vui vẻ:

- Chào cậu.

Vũ Khôi nhã nhặn:

- Chào bác. Cháu có thể gặp Bảo Phương được không ?

Lão Muôn xởi lời:

- Cô chủ đang ở trong vườn . Mời cậu.

Nhìn theo Vũ Khôi đang tiến về hoa viên với dáng đi tự tin, lão Muôn đang tự hỏi là tại sao lão lại rất mừng mỗi khi Vũ Khôi đến đây thăm Bảo Phương.

Lẽ ra lão phải ghét anh mới phải vì lão là người làm công thân tín của Nam Kha bao nhiêu năm nay .

Chuyện Vũ Khôi thầm yêu Bảo Phương đã và đau khổ như thế nào trong ngày cưới của Nam Kha lão cũng biết rất rõ.

Phải chăng lão đã cảm nhận rất rõ tình cảm thật cao thượng của Vũ Khôi . Nếu như hầu hết bạn bè của Bảo Phương đều quay lưng với cô và nhất là Nam Kha đã xem vợ của anh như một... món nợ đòi thì Vũ Khôi lại xuất hiện như một chỗ dựa tinh thần đánh quý của Bảo Phương.

Vũ Khôi thường đến với Bảo Phương thật lặng lẽ . Những lần bất chợt nhìn vào đôi mắt đau khổ của anh, lão cảm thấy nao nao trong lòng.

Lão rất mến Bảo Phương . Không chỉ hiền dịu mà cô còn rất tốt bụng . Bao giờ cô cũng nhã nặn đối xử với lão hết sức kính trọng . Lão vẫn còn nhớ những cử chỉ ân cần quan tâm của cô.

Chỉ tiếc là tai nạn bất ngờ đến với cô khiến dạo này cô sống thu mình ít khi trò chuyện tâm của cô.

Lão cũng không hiểu được tại sao giờ đây lão không còn yêu mến cậu chủ của lão như trước kia nữa . Dù Nam Kha vẫn hay bông đùa vui vẻ với lão nhưng tự bản thân lão cứ thấy ngượng ngập gượng gạo mỗi khi gặp anh hoặc nói chuyện cùng anh.

Nam Kha đang đóng kịch trước mặt mọi người . Lão nhận ra điều đó rất rõ . Anh thường ân cần mỗi sáng, vẫn có thói quen gọi lớn tên Bảo Phương mỗi khi chiếc Nissan đứng trước cổng, vẫn tỏ ra chiều chuộng Bảo Phương hết mực...

Nhưng lão nhận thấy tất cả chỉ là một sự cố gắng quá sức . Nam Kha buộc phải làm những điều mà anh không hề muốn chút nào.

Không chỉ một lần, lão đã từng bắt gặp Nam Kha nhìn Bảo Phương với ánh mắt hằn học, căm thù khi cô mãi trầm tư bên những luồn hoa . Lần đầu tiên thì lão choáng váng vì phát hiện ấy nhưng sau đó thì lão dần dần quen đi . Lão đã hiểu được tâm hồn của cậu chủ.

Đang đọc sách trong vườn, nghe tiếng chân Bảo Phương vội ngẩng đầu lên . Nhìn thấy Vũ Khôi, giọng cô mừng rỡ:

- Em đang nghĩ đến anh và Hà Vân thì anh lại đến.

Trao bó cúc rồi vàng được gói thật đẹp, anh mỉm cười:

- Tặng cho em.

Cô vuốt nhẹ những nụ hoa vàng óng ánh tươi thắm:

- Cảm ơn anh . Hoa đẹp quá.

Ngồi xuống chiếc ghế mây gần đó, Vũ Khôi giọng ân cần:

- Máy hôm nay em có khỏe hơn không?

Cô nhỏ nhẹ:

- Em cũng vẫn vậy.

Vũ Khôi ân cần:

- Ngủ được chứ ?

Bảo Phương ngập ngừng:

- Da...

Vũ Khôi trầm giọng:

- Anh thấy em hơi gầy đó . Mắt hơi quầng, như thế coi bộ là em ngủ không đầy đủ . Em không nhớ anh đã dặn gì sao ?

Cô cười vói vẻ biết lỗi:

- Em nhớ chứ . Tại em hay... thức khuya đọc sách nên dễ giấc ngủ khó lắm.

Vũ Khôi dịu dàng:

- Ngày mai, anh sẽ cho người mang trà ướp sen và tim sen đến cho em.

Cô tròn mắt :

- Có phải tim sen chữa được chứng bệnh mất ngủ không anh ?

Anh gật đầu:

- Đúng thế.

Khẽ cắn môi, cô bâng khuâng suy nghĩ . Có lẽ không có thứ thuốc nào khả dĩ đem lại những giấc ngủ êm đềm cho cô . Chỉ có những giọt nước mắt âm thầm mới có thể làm vơi đi chút ít niềm đau.

Vũ Khôi thẳng thắn hỏi:

- Tất cả mọi chuyện đều ổn chứ?

Biết là Vũ Khôi muốn nói về mối quan hệ giữa cô và Nam Kha nhưng Bảo Phương giả vờ như không hiểu anh muốn nói gì . Cô nói sang chuyện khác:

- Lúc này, bỗng dưng em nghĩ đến anh và Hà Vân.

Vũ Khôi dịu dàng hỏi:

- Em nghĩ gì thế?

Cô cười hiền:

- Em nhớ lại lần mà em và Hà Vân rủ nhau ghé vào phòng làm việc của anh . Nhỏ bạn của em thật nghịch ngợm, sau một hồi đấu khẩu với anh bị thua . Hà Vân đã giấu biến cục chặn giấy rồi mở quạt máy làm tung tóe một đồng hồ sơ anh đang để trên bàn . Báo hại anh phải bò trên sàn nhà để nhặt từng tờ giấy.

Vũ Khôi cười . Giữa anh và Bảo Phương có rất nhiều kỷ niệm . Chỉ tiếc một điều là lúc nào cô cũng chỉ xem anh như một người anh . Một khoảng cách quá lớn đã từng làm anh đau xót.

Chợt Bảo Phương nghiêng đầu hỏi:

- Công việc của anh dạo này như thế nào ?

Vũ Khôi giọng ấm áp:

- Anh đang tiến hành mua hệ thống dây chuyền lắp ráp theo công nghệ mới để hạn chế mua những thiết bị ngoại nhập đắt tiền.

Cô gật đầu :

- Đó là hướng đi đúng nhưng rất ít người có suy nghĩ như anh.

Vũ Khôi trầm giọng :

- Có làm được như thế mới hạ được giá thành sản phẩm . Chỉ có điều là giá mua công nghệ quá đắt nên sau khi đặt mua hàng, hiện nay công ty của anh vẫn có những khó khăn nhất định.

Cô cười hiền:

- Chỉ là khó khăn tạm thời thôi.

Vũ Khôi gật đầu:

- Anh cũng nghĩ như em.

Bảo Phương khẽ cắn môi, Cô tiếc là Nam Kha không có tư duy kinh tế như Vũ Khôi . Hình ảnh chồng của cô giống như một số nhà doanh nghiệp khác . Thay vì chú ý đầu tư cho tái sản xuất mở rộng họ lại khuếch trương thanh thế bằng những chiếc xe đắt tiền và bằng cách tiêu tiền xả láng để hù dọa nhau . Đã nhiều lần cô và Nam Kha bất đồng trong công việc làm ăn của Nam Kha nhưng ý kiến của cô không hề được anh coi trọng.

Cô chột buột miệng:

- Em nhớ máy tính quá . Nhớ công việc lập trình của em . Cuộc sống em đang sống thật là vô vị . Giá như em được ngồi trước máy vi tính như hồi trước thì hạnh phúc biết mấy.

Vũ Khôi nhìn sùng cô :

- Có thật không Bảo Phương ?

Cô ngạc nhiên :

- Tại sao em phải nói dối anh nhỉ ?

Vũ Khôi cười :

- Không phải anh muốn nói thế . Thật ra là anh rất mừng đến độ hỏi em một câu hỏi ngỡ ngàng . Từ khi em lấy chồng, rồi chiều theo ý của Nam Kha mà từ bỏ công việc lập trình, anh cứ tiếc mãi.

Cô thở dài :

- Nhưng em nhớ là để... nhớ thôi . Chắc gì thực hiện được ước muốn.

Vũ Khôi gắng hỏi :

- Sao thế ? Bộ Nam Kha lại sẽ ngăn trở em nữa sao ?

Nhìn xuống hai chân, cô nói giọng chua xót :

- Em tàn phế như thế này... Anh Nam Kha có cấm hay không cũng như nhau.

Vũ Khôi nhìn như hút vào đôi mắt đẹp :

- Sao em lại mặc cảm như thế vậy Bảo Phương ? Em vẫn là một lập trình viên cừ khôi nếu quay lại với công việc máy tính . Bệnh tình của em không có ảnh hưởng gì đến công việc cả . Công việc sẽ làm em vui hơn, vì khỏi phải trải qua những giờ phút rảnh rỗi, tẻ nhạt nhàm chán.

Bảo Phương trầm giọng :

- Khi nhìn thấy em, không có một nhà doanh nghiệp nào dám tin tưởng giao cho em lập trình đâu.

Vũ Khôi hăng giọng :

- Anh là người tuyệt đối tin tưởng vào khả năng của em.

Cô tròn mắt :

- Em sẽ làm cho... Anh ?

Vũ Khôi cười :

- Có gì không ổn, Bảo Phương ?

Cô cười hiền :

- Ngốc quá, lập trình cho anh đó mà điều em không nghĩ đến.

Vũ Khôi nửa đùa nửa thật :

- Nếu em nghĩ sớm đến chuyện làm cho anh, công ty của anh đã không thất bại.

Bảo Phương phẫn chấn :

- Bắt đầu từ hôm nay chứ ?

Vũ Khôi cười:

- Ngay từ bây giờ, nếu em không từ chối.

Chột nghĩ đến Nam Kha, Bảo Phương tiu nghỉu :

- Em không chắc là Nam Kha sẽ đồng ý chuyện này.

Vũ Khôi hăng giọng :

- Anh sẽ gặp Nam Kha để nói cho cậu ta hiểu, cậu ta không có quyền làm thui chột những ước mơ chính đáng của em . Em không phải là một con chim bị nhốt trong lồng son . Em cần phải được làm việc, được thể hiện những hoài bão ước mơ của mình.

Bảo Phương khẽ lắc đầu . Trước đây khi cô chưa bị tai nạn , Nam Kha vốn đã ghét nhìn thấy cô mòm mòm trước máy vi tính . Anh cũng... ghét Vũ Khôi . Giờ Vũ Khôi gặp anh để nói chuyện, cộng nhiều thứ ghét lại thất bại là cái chắc.

Cô thốt lên :

- Không chừng anh và anh ấy sẽ lại cãi nhau mất.

Vũ Khôi tuyên bố :

- Anh chấp nhận mà Bảo Phương . Anh sẽ can thiệp đến cùng cho em . Chuyện em được tiếp tục việc làm có một ý nghĩa rất lớn đối với sự hồi phục sau này.

Giọng cô xúc động :

- Nhưng anh hãy hứa với em là cố gắng giữ mối quan hệ giữa anh và anh ấy tốt đẹp . Đừng vì em mà ảnh hưởng đến công chuyện làm ăn của hai anh.

Vũ Khôi trấn an :

- Em yên tâm... Thôi anh về nghe . Ráng giữ sức khỏe . -

- Da...

Vẫy tay chào cô, Vũ Khôi nở một nụ cười âm áp.

Đặt tập hồ sơ trình ký trên bàn làm việc của Nam Kha, cô thư ký giọng uồn ẻo :

- Giám đốc à, có khách đang đợi...

Nam Kha ngẩng đầu hỏi :

- Ai thế ?

- Da... Vũ Khôi, giám đốc công ty điện tử.

Nam Kha háng giọng :

- Cô mời vào đi !

Đẩy cửa vào với phong thái hết sức chững chạc, Vũ Khôi đưa tay bắt Nam Kha :

- Chào anh...

Nam Kha nhếch môi đáp lễ :

- Chào anh...

Vũ Khôi vừa an vị, Nam Kha đã hỏi :

- Có chuyện gì không ? Nếu tôi nhớ không lầm thì lô hàng công ty tôi bán cho anh đã được giao đúng thời hạn, không có gì trục trặc ?

Vũ Khôi so vai :

- Đúng thế . Nhưng nội dung mà tôi gặp anh lại là không phải chuyện làm ăn giữa hai chúng ta.

Nam Kha cười nhạt :

- Chuyện Bảo Phương ?

Vũ Khôi trầm giọng :

- Đúng . Nam Kha nhướn mày : - Tôi đoán không sai . Chỉ có cô vợ què của tôi mới có thể làm anh quan tâm hơn công việc.

Nhìn xoáy vào mắt Nam Kha vì chữ... "què" mà anh ta vừa phán với vẻ miệt thị, Vũ Khôi tỏ vẻ giận dữ.

Giọng Vũ Khôi rắn rỏi :

- Tôi muốn anh đồng ý cho Bảo Phương làm việc trở lại.

Nam Kha giận dữ :

- Những ý tưởng điên rồ . Tối hôm qua cô ấy đã nói với tôi về chuyện trở về công việc lập trình máy vi tính . Cô ta điên đã đành , không ngờ anh còn điên hơn cô ta.

Vũ Khôi nghiêm nét mặt :

- Tôi đề nghị anh không được nặng lời như thế.

Nam Kha bực tức :

- Một cơ ngơi đồ sộ thế này không đủ nuôi vợ tôi hay sao mà cô ấy phải gò lưng trên máy tính để kiếm từng đồng bạc cắc . Đây là tôi chưa nói đến chuyện bây giờ Bảo Phương là một kẻ tàn phế . Kẻ tàn phế, anh nghe rõ chưa ? Cô ta không thể tự mình từ giường... lết qua chiếc ghế lăn hoặc di chuyển trên các bậc tam cấp mà phải có một kẻ luôn luôn túc trực hầu hạ cô ta . Cô ta chỉ có thể là gánh nặng cho người khác chứ không làm nên tích sự trò trống gì cả . Cô ta là một kẻ vô dụng là một gánh nặng, là tai họa cho tôi. Những lời hằn học của Nam Kha làm cho Vũ Khôi sững người . Khinh bỉ nhìn Nam Kha anh hỏi như quát :

- Hãy nói đi . Từ khi Bảo Phương bị tai nạn đến nay, anh đã đối xử với Bảo Phương như thế nào ?

Nam Kha nhướn mày :

- Đó là chuyện của vợ chồng tôi, anh không có quyền đặt cho tôi câu hỏi khiếm nhã đó.

Vũ Khôi phán :

- Tôi là bạn của Bảo Phương . Tôi có quyền được biết Bảo Phương sống một cuộc sống như thế nào.

Nam Kha cao giọng :

- Mỗi ngày cô ta được... ăn đúng ba bữa ăn và được... thoải mái lăn xe dạo quanh vườn . Mỗi ngày, tôi cũng ưu ái dành cho cô ta ba nụ hôn, buổi sáng, buổi chiều và buổi tối . Đúng ba nụ hôn... từ thiện, khuyến mãi không hơn không kém.

Vũ Khôi nắm chặt tay Anh ước gì có thể tung ngay mấy cú đấm vào khuôn mặt đẹp trai đều giả của Nam Kha . Anh vẫn còn nhớ anh ta say đắm đã yêu Bảo Phương như thế nào . Chỉ với một tai nạn xảy ra cho Bảo Phương mà Nam Kha đã phải bỏ tất cả với thái độ tàn nhẫn thì quả đáng ghê tởm . Vũ Khôi nhìn Nam Kha bằng ánh mắt căm ghét :

- Chính anh đã uống rượu khi lái xe, là người đã gây ra tai nạn cho Bảo Phương, anh đừng quên điều đó ! Và cũng đừng bao giờ quên là anh đã từng yêu Bảo Phương như thế nào, đã hạnh phúc như thế nào khi cưới được cô ấy.

Nam Kha cười ngạo mạn :

- Tôi vẫn còn nhớ chứ, nhớ cả chuyện những tên đàn ông không được nài đáp lại tình yêu đã đau khổ tuyệt vọng như thế nào khi nài đi lấy chồng . Hương vị chiến thắng ấy vẫn còn ngọt ngào trong tôi.

Vũ Khôi nhếch môi :

- Lẽ ra anh phải biết trân trọng tình cảm giữa hai người, Bảo Phương yêu anh biết bao nhiêu . Cô ấy đã yêu anh thật chân thành, tha thiết . Anh không nên rũ bỏ tất cả như thế.

Ngả người trên ghế đăm đăm nhìn Vũ Khôi, Nam Kha phá lên cười: Đdiên . Vũ Khôi cười nhạt :

-Tôi cũng hi vọng là anh không dùng quyền làm chồng để hủy diệt dần mòn cuộc sống của Bảo Phương.

Nam Kha giọng tàn nhẫn:

- Tàn phế như cô ta cũng không nên sống lâu làm gì !

Không kìm được, Vũ Khôi quai ngay một cú đấm vào cằm Nam Kha, nhưng anh ta nghiêng người tránh kịp.

Xô ghế đứng dậy, Nam Kha hét lên:

- Mày biến ra khỏi phòng tao ngay lập tức . Tao gọi bảo vệ vào gõ cửa mày bây giờ.

Cô thư ký nghe tiếng hét vội xô cửa chạy vào nhìn hai người đàn ông đang đứng hằm hè nhau như hai kẻ thù.

Giọng cô thần thốt:

- Sao thế anh Vũ Khôi ?... Giám đốc à, chúng ta đang có quan hệ làm ăn tốt đẹp với công ty điện tử của anh Vũ Khôi mà.

Ném cho Nam Kha ánh nhìn khinh bỉ, Vũ Khôi lẳng lặng đi ra ngoài...

Mỹ Mỹ ôm chầm lấy bà Thái :

- Bác !

Đang tia lá sâu trong vườn, bà Thái giật mình quay lại.

Nhìn thấy Mỹ Mỹ bà cười thật tươi :

- Con nhỏ này làm bác tưởng ai . Sáng nay cháu không đi học sao ?

Mỹ Mỹ vui vẻ :

- Dạ không... Chị Bảo Phương đâu rồi, không thấy hả bác ?

Bà Thái mỉm cười:

- Đang ở trong phòn thêu thùa gì đấy, cháu vào với Bảo Phương đi.

- Da...

Nghịch ngợm bịt mắt Bảo Phương, Mỹ Mỹ giả giọng ồm ồm :

- Có biết ai đây không ?

Bảo Phương cười nhe :

- Không...

Mỹ Mỹ ồm ồm :

- Anh Nam Kha đây.

Bảo Phương bật cười . Cô cũng giả giọng ồm ồm để đáp lại :

- Anh Mỹ Mỹ chứ ai.

Mỹ Mỹ khúc khích:

- Sao biết hay quá vậy ?

Bảo Phương cười :

- Vì bàn tay... nhỏ xíu mềm mại có chiếc nhẫn gắn quả chuông, nêu không phải là... anh Mỹ Mỹ thì là ai nữa.

Buông tay ra, Mỹ Mỹ hồn nhiên cười . Thấy khung thêu đang đặt trên đùi Bảo Phương, cô liền hỏi :

- Chị đang thêu gì thế ?

Bảo Phương cười :

- Bao gối.

Mỹ Mỹ vui vẻ :

- Cho em xem nào.

Đưa cho Mỹ Mỹ,

Bảo Phương cười :

- Buồn quá nên chị thêu cho vui, không được đẹp.

Ngắm những đường thêu mềm mại chăm chú của Bảo Phương, Mỹ Mỹ trầm trồ:

- Thật là tuyệt . Chị khéo tay ghê há.

Bảo Phương ngượng yêu :

- Chị thêu xấu tệ có phải em khen động viên chị đó không ?

Mỹ Mỹ cười:

- Đòi nào, tại chị thêu đẹp nên em mới khen chứ bỏ.

Bảo Phương chớp mi :

- Anh Nam Kha bảo với chị là em lúc nào cũng... thiên vị chị hết . Không công bằng với anh ấy đó.

Mỹ Mỹ dẫu môi:

- Chẳng lẽ em phải thiên vị... Ông , tính của chị thật hiền dễ thương ai lại không thích.

Bảo Phương cười :

- Anh Nam Kha thương em lắm đó . Em cũng nên... ưu ái cho anh một chút chút mới phải chứ.

Chợt thấy vết quần dưới mắt Bảo Phương, Mỹ Mỹ thắc thỏm hỏi :

- Đạo này chị và anh Nam Kha... có vui vẻ với nhau không ?

Bảo Phương gượng cười :

-Như em thấy đó . Chị lúc nào cũng hạnh phúc.

Kéo chiếc ghế đôn ngồi xuống, Mỹ Mỹ nhìn Bảo Phương không chớp mắt "

- Bây giờ chỉ có hai chị em mình thôi, bác gái đang chăm sóc cây ở trong vườn . Chị, hãy nói thật với em đi.

Bảo Phương bối rối "

- Còn nói thật gì nữa . Chị và anh Nam Kha của em lúc nào cũng đầm ấm hạnh phúc . Chị không có gì để phàn nàn anh của em cả.

Mỹ Mỹ khề lắc đầu :

- Em không tin.

Cầm lấy khung thêu lên, Bảo Phương đánh trống lảng :

- Em xem chị pha màu có hợp không Mỹ Mỹ ?

Mỹ Mỹ xụ mặt :

- Chị chưa trả lời câu hỏi của em mà.

Bảo Phương lúng túng :

- Còn trả lời như thế nào nữa . Anh của em rất tốt với chị.

Nhìn sững Bảo Phương 1 hồi, Mỹ Mỹ hắng giọng :

- Chị Hà Vân có hay đến đây thăm chị không ?

Bảo Phương gật đầu :

- Hà Vân để chơi với chị hoài . Mỗi lần Hà Vân đến đây, chị cũng ngồi ngoài ít nhiều vì có người hiểu được mình.

Đong đưa 2 chân, Mỹ Mỹ phán :

- Em không thích... bà ấy !

Bảo Phương bật cười :

- Sao thế ?

Mỹ Mỹ trề môi :

- Kiểu cách, dả dố*^*i, lả loi và ranh mãnh.

Bảo Phương kêu khẻ :

- Bạn thân của chị đó nghe Mỹ Mỹ.

Mỹ Mỹ tặc lưỡi :

- Vì thế, em mới tiếc cho chị.

Bảo Phương lắc đầu cười :

- Tại em không tiếp xúc nhiều với Hà Vân nên hiểu lầm chứ Hà Vân vui tính và tốt bụng lắm đó.

Mỹ Mỹ thở dài phán :

- Chị dễ tin người quá . Em hả, cỡ như Hà Vân... đừng hòng.

Thấy Mỹ Mỹ có vẻ ghét Hà Vân, Bảo Phương cười :

- Thôi, 2 chị em mình nói qua chuyện khác đi.

Mỹ Mỹ gãi đầu :

- Chị Bảo Phương này...

Bảo Phương ngạc nhiên :

- Gì thế em ?

Mỹ Mỹ giọng ngập ngừng :

- Em kể chuyện này cho chị nghe, nhưng chị hứa là không kể lại với anh Nam Kha...

Bảo Phương nhíu mày :

- Có chuyện gì mà em có vẻ quan trọng thế ?

Mỹ Mỹ giục :

- Nhưng chị có chịu hứa không ?

Bảo Phương gật đầu :

- Chị hứa...

Hạ thấp giọng, Mỹ Mỹ nói với vẻ rất tức tối :

- Máy người ở công ty anh Nam Kha xâm xì là dạo này Hà Vân thường đến phòng làm việc của anh ấy.

Bảo Phương ngạc nhiên :

- Vậy à ?

Mỹ Mỹ trề môi :

- Nghe nói chiều nào cũng tìm đến.

Bảo Phương điềm tĩnh :

- Chị không nghe Hà Vân hay anh Nam Kha nói gì về chuyện đó cả . Có thể là mối quan hệ công việc.

Mỹ Mỹ giọng bức tức :

- Cô ta là nhân viên quen của 1 rạp bóng sắp đóng cửa . Không lẽ đến gặp anh Kha xin... chiếu bóng cho công ty của anh? h 1 suất cuối cùng, trước khi rạp tuyên bố phá sản.

Dù đang hoang mang vì những gì Mỹ Mỹ kể, Bảo Phương cũng phải phì cười vì cách nói chuyện của cô em họ.

Giọng Bảo Phương ôn tồn :

- Thế nào nay mai Hà Vân cũng kể cho chị về chuyện vì sao phải gặp anh Nam thôi.

Mỹ Mỹ giận giữ :

- Đừng hòng . Em nghe nói mỗi lần Hà Vân đến, cửa phòng Nam Kha đóng chặt cả tiếng đồng hồ. Sau đó cô ta ra khỏi phòng của anh với chiếc váy xộc xệch và son môi lấm lem . Chuyện đó không xảy ra 1 lần, ai cũng biết.

Bảo Phương sững sờ nhìn Mỹ Mỹ . Không . Cô không tin.

Mỹ Mỹ tức tối :

- Em xin lỗi là đã kể cho chị chuyện này khi chị đang bệnh . Nhưng em không thả im lặng được . Những gì em vừa kể với chị là sự thật.

Bảo Phương lạc giọng :

- Làm thế nào lại xảy ra chuyện đó được, Mỹ Mỹ ?

Mỹ Mỹ chua chát :

- Nghe thiên hạ nói mấy hôm nay em cũng bán tín bán nghi chưa dám kể chị . Nhưng tối hôm qua, chính tận mắt em chứng kiến 2 người tình tứ khoác vai nhau đi vào vũ trường . Như thế, chứng tỏ những gì thiên hạ nói là đúng.

Đưa 2 tay ôm lấy mặt, Bảo Phương bật khóc . Không . Cô không tin . Nam Kha có thể phản bội cô, nhưng người phụ nữ đó không thể là bạn của cô.

Hà Vân là bạn thân của cô . Hà Vân hiểu cô hơn ai hết . Hà Vân biết rằng cô yêu Nam Kha, trái tim của cô đã hiến dâng cho Nam Kha . Cô yêu Nam Kha . Chỉ là Nam Kha chứ không thể ai khác, cho dù 1 ngày nào đó cô buộc phải ngậm ngùi chia tay với anh.

Ôm lấy vai Bảo Phương, giọng Mỹ Mỹ ân hận :

- Em xin lỗi chị... Lẽ ra, em không nên...

Bảo Phương nức lên :

- Em có lỗi gì đâu . Chị phải cảm ơn em mới phải . Sự thật quá tàn nhẫn phải không Mỹ Mỹ ? Chị chỉ mong là em nhìn lầm người, Hà Vân không thể tệ với chị như thế được . Còn anh của em nữa, anh ấy biết chị thân với Hà Vân mà.

Mỹ Mỹ lắc đầu :

- Chị nếm cắt đứt mọi liên hệ với cô ta . Hà Vân đến đây để quyến rũ anh Nam Kha, liếc mắt đưa tình với anh ấy chứ không phải vì tình cảm đối với chị đâu.

Bảo Phương đau khổ gục đầu vào tay, 2 vai rung lên từng hồi . Cô không muốn khóc chút nào . Nhưng nước mắt cứ tuôn rơi.

Đặt nhẹ tay lên vai Bảo Phương, Mỹ Mỹ an ủi :

- Chị đừng khóc nữa . Nhìn thấy chị buồn, em khổ tâm lắm.

Ngẩng đầu lên, Bảo Phương khàn giọng :

- Chị không thể hiểu anh Nam Kha được nữa . chị đã yêu cầu anh ấy ly dị nhưng anh ấy gạt phăng yêu cầu của chị . Em có thể giải thích cho chị vì sao Nam Kha lại như thế, được không Mỹ Mỹ ?

Mỹ Mỹ ngạc nhiên :

- Chị định ly dị với anh Nam Kha à ?

Bảo Phương gạt đầu :

- Suốt 1 tuần nay, ngày nào chị cũng ngày nào chị cũng nói đến chuyện này nhưng anh Nam Kha tỏ vẻ rất giận . Anh ấy giận đến mức chị thấy mình là người có lỗi, thích làm rắc rối mọi chuyện khi anh ấy đã khổ vì chị quá nhiều.

Mỹ Mỹ giọng hoang mang :

- Hay là anh Nam Kha vẫn yêu chị đó thôi . Còn Hà Vân chỉ là mối tình mua vui.

Bảo Phương trầm giọng :

- Mua vui à ? Điều đau khổ nhất là bị phản bội . Chị không muốn lâm vào hoàn cảnh ấy . Thà là Nam Kha ly hôn với chị rồi yêu ai hay cưới ai cũng mặc , chị sẵn sàng chấp nhận.

Nghiêng đầu nhìn vào đôi mắt muộn phiền của Bảo Phương, Mỹ Mỹ hạ thấp giọng :

- Em hỏi thật nhé, anh Nam Kha có còn yêu thương chị nữa không ?

Câu hỏi thẳng thắn của Mỹ Mỹ vào lúc này làm cho Bảo Phương xót xa hơn bao giờ hết . Đôi mắt của Mỹ Mỹ mở to chờ đợi . Chờ đợi 1 sự thật mà lâu nay Bảo Phương không hề thổ lộ cùng ai.

Mỹ Mỹ thì thầm :

- Chị hãy nói thật cùng em đi.

Hít 1 hơi thật dài, Bảo Phương phàn :

- Nam Kha không còn yêu chị nữa . Những gì mà anh ấy đang cố thể hiện chỉ là để lừa dối chị và tự lừa dối chính mình.

Mỹ Mỹ kêu lên :

- Thế sao ?

Bảo Phương chua chát :

- Chị không trách Nam Kha, chỉ trách cho hoàn cảnh của mình . Chỉ đây dứt 1 điều là chị không tài nào hiểu được tại sao Nam Kha lại không chịu ly hôn với chị, khi tình yêu anh ấy dành cho chị đã bắt đầu nguội lạnh.

Mỹ Mỹ buột miệng :

- Biết đâu anh ấy ngại dư luận nên thế ?

Bảo Phương kêu lên :

- Không... Nam Kha không phải là 1 con người như vậy . Mỹ Mỹ em nói với chị đi . Phải chăng tình yêu ngày nào giữa chị và anh ấy là 1 kỷ niệm đẹp mà người ta không dễ gì xóa bỏ được . Đúng không em ?

Mỹ Mỹ nhìn Bảo Phương với ánh mắt thương hại . Có lẽ cô hiểu Nam Kha hơn là Bảo Phương hiểu...

Vũ Khôi giọng âm áp:

- Anh đang tiến hành mua hệ thống dây chuyền lắp ráp theo công nghệ mới để hạn chế mua những thiết bị ngoại nhập đắt tiền.

Cô gạt đầu :

- Đó là hướng đi đúng nhưng rất ít người có suy nghĩ như anh.

Vũ Khôi trầm giọng :

- Có làm được như thế mới hạ được giá thành sản phẩm . Chỉ có điều là giá mua công nghệ quá đắt nên sau khi đặt mua hàng, hiện nay công ty của anh vẫn có những khó khăn nhất định.

Cô cười hiền:

- Chỉ là khó khăn tạm thời thôi.

Vũ Khôi gạt đầu:

- Anh cũng nghĩ như em.

Bảo Phương khẽ cắn môi, Cô tiếc là Nam Kha không có tư duy kinh tế như Vũ Khôi . Hình ảnh chồng của cô giống như một số nhà doanh nghiệp khác . Thay vì chú ý đầu tư cho tái sản xuất mở rộng họ lại khuếch trương thanh thế bằng những chiếc xe đắt tiền và bằng cách tiêu tiền xả láng để hù dọa nhau . Đã nhiều lần cô và Nam Kha bất đồng trong công việc làm ăn của Nam Kha nhưng ý kiến của cô không hề được anh coi trọng.

Cô chột buột miệng:

- Em nhớ máy tính quá . Nhớ công việc lập trình của em . Cuộc sống em đang sống thật là vô vị . Giá như em được ngồi trước máy vi tính như hồi trước thì hạnh phúc biết mấy.

Vũ Khôi nhìn sùng cô :

- Có thật không Bảo Phương ?

Cô ngạc nhiên :

- Tại sao em phải nói dối anh nhỉ ?

Vũ Khôi cười :

- Không phải anh muốn nói thế . Thật ra là anh rất mừng đến độ hỏi em một câu hỏi ngỡ ngàng . Từ khi em lấy chồng, rồi chiều theo ý của Nam Kha mà từ bỏ công việc lập trình, anh cứ tiếc mãi.

Cô thở dài :

- Nhưng em nhớ là để... nhớ thôi . Chắc gì thực hiện được ước muốn.

Vũ Khôi gắng hỏi :

- Sao thế ? Bộ Nam Kha lại sẽ ngăn trở em nữa sao ?

Nhìn xuống hai chân, cô nói giọng chua xót :

- Em tàn phế như thế này... Anh Nam Kha có cấm hay không cũng như nhau.

Vũ Khôi nhìn như hút vào đôi mắt đẹp :

- Sao em lại mặc cảm như thế vậy Bảo Phương ? Em vẫn là một lập trình viên cừ khôi nếu quay lại với công việc máy tính . Bệnh tình của em không có ảnh hưởng gì đến công việc cả . Công việc sẽ làm em vui hơn, vì khỏi phải trải qua những giờ phút rãnh rỗi, tẻ nhạt nhàm chán.

Bảo Phương trầm giọng :

- Khi nhìn thấy em, không có một nhà doanh nghiệp nào dám tin tưởng giao cho em lập trình đâu.

Vũ Khôi hăng giọng :

- Anh là người tuyệt đối tin tưởng vào khả năng của em.

Cô tròn mắt :

- Em sẽ làm cho... Anh ?

Vũ Khôi cười :

- Có gì không ổn, Bảo Phương ?

Cô cười hiền :

- Ngốc quá, lập trình cho anh đó mà điều em không nghĩ đến.

Vũ Khôi nửa đùa nửa thật :

- Nếu em nghĩ sớm đến chuyện làm cho anh, công ty của anh đã không thất bại.

Bảo Phương phẫn chấn :

- Bắt đầu từ hôm nay chứ ?

Vũ Khôi cười:

- Ngay từ bây giờ, nếu em không từ chối.

Chợt nghĩ đến Nam Kha, Bảo Phương tiu nghỉu :

- Em không chắc là Nam Kha sẽ đồng ý chuyện này.

Vũ Khôi hăng giọng :

- Anh sẽ gặp Nam Kha để nói cho cậu ta hiểu, cậu ta không có quyền làm thui chột những ước mơ chính đáng của em . Em không phải là một con chim bị nhốt trong lồng son . Em cần phải được làm việc, được thể hiện những hoài bão ước mơ của mình.

Bảo Phương khẽ lắc đầu . Trước đây khi cô chưa bị tai nạn , Nam Kha vốn đã ghét nhìn thấy cô mòm mòm trước máy vi tính . Anh cũng... ghét Vũ Khôi . Giờ Vũ Khôi gặp anh để nói chuyện, cộng nhiều thứ ghét lại thất bại là cái chắc.

Cô thốt lên :

- Không chừng anh và anh ấy sẽ lại cãi nhau mất.

Vũ Khôi tuyên bố :

- Anh chấp nhận mà Bảo Phương . Anh sẽ can thiệp đến cùng cho em . Chuyện em được tiếp tục việc làm có một ý nghĩa rất lớn đối với sự hồi phục sau này.

Giọng cô xúc động :

- Nhưng anh hãy hứa với em là cố gắng giữ mối quan hệ giữa anh và anh ấy tốt đẹp . Đừng vì em mà ảnh hưởng đến công chuyện làm ăn của hai anh.

Vũ Khôi trấn an :

- Em yên tâm... Thôi anh về nghe . Ráng giữ sức khỏe . -

- Da...

Vẫy tay chào cô, Vũ Khôi nở một nụ cười ấm áp.

Đặt tập hồ sơ trình ký trên bàn làm việc của Nam Kha, cô thư ký giọng uồn ẻo :

- Giám đốc à, có khách đang đợi...

Nam Kha ngẩng đầu hỏi :

- Ai thế ?

- Da... Vũ Khôi, giám đốc công ty điện tử.

Nam Kha háng giọng :

- Cô mời vào đi !

Đẩy cửa vào với phong thái hết sức chững chạc, Vũ Khôi đưa tay bắt Nam Kha :

- Chào anh...

Nam Kha nhếch môi đáp lễ :

- Chào anh...

Vũ Khôi vừa an vị, Nam Kha đã hỏi :

- Có chuyện gì không ? Nếu tôi nhớ không lầm thì lô hàng công ty tôi bán cho anh đã được giao đúng thời hạn, không có gì trục trặc ?

Vũ Khôi so vai :

- Đúng thế . Nhưng nội dung mà tôi gặp anh lại là không phải chuyện làm ăn giữa hai chúng ta.

Nam Kha cười nhạt :

- Chuyện Bảo Phương ?

Vũ Khôi trầm giọng :

- Đúng . Nam Kha nhướn mày : - Tôi đoán không sai . Chỉ có cô vợ què của tôi mới có thể làm anh quan tâm hơn công việc.

Nhìn xoáy vào mắt Nam Kha vì chữ... "què" mà anh ta vừa phán với vẻ miệt thị, Vũ Khôi tỏ vẻ giận dữ.

Giọng Vũ Khôi rắn rỏi :

- Tôi muốn anh đồng ý cho Bảo Phương làm việc trở lại.

Nam Kha giận dữ :

- Những ý tưởng điên rồ . Tối hôm qua cô ấy đã nói với tôi về chuyện trở về công việc lập trình máy vi tính . Cô ta điên đã đành , không ngờ anh còn điên hơn cô ta.

Vũ Khôi nghiêm nét mặt :

- Tôi đề nghị anh không được nặng lời như thế.

Nam Kha bực tức :

- Một cơ ngơi đồ sộ thế này không đủ nuôi vợ tôi hay sao mà cô ấy phải gò lưng trên máy tính để kiếm từng đồng bạc cắc . Đây là tôi chưa nói đến chuyện bây giờ Bảo Phương là một kẻ tàn phế . Kẻ tàn phế, anh nghe rõ chưa ? Cô ta không thể tự mình từ giường... lết qua chiếc ghế lăn hoặc di chuyển trên các bậc tam cấp mà phải có một kẻ luôn luôn túc trực hầu hạ cô ta . Cô ta chỉ có thể là gánh nặng cho người khác chứ không làm nên tích sự trò trống gì cả . Cô ta là một kẻ vô dụng là một gánh nặng, là tai họa cho tôi. Những lời hằn học của Nam Kha làm cho Vũ Khôi sững người . Khinh bỉ nhìn Nam Kha anh hỏi như quát :

- Hãy nói đi . Từ khi Bảo Phương bị tai nạn đến nay, anh đã đối xử với Bảo Phương như thế nào ?

Nam Kha nhướn mày :

- Đó là chuyện của vợ chồng tôi, anh không có quyền đặt cho tôi câu hỏi khiếm nhã đó.

Vũ Khôi phán :

- Tôi là bạn của Bảo Phương . Tôi có quyền được biết Bảo Phương sống một cuộc sống như thế nào.

Nam Kha cao giọng :

- Mỗi ngày cô ta được... ăn đúng ba bữa ăn và được... thoải mái lăn xe dạo quanh vườn . Mỗi ngày, tôi cũng ưu ái dành cho cô ta ba nụ hôn, buổi sáng, buổi chiều và buổi tối . Đúng ba nụ hôn... từ thiện, khuyến mãi không hơn không kém.

Vũ Khôi nắm chặt tay Anh ước gì có thể tung ngay mấy cú đấm vào khuôn mặt đẹp trai đều giả của Nam Kha . Anh vẫn còn nhớ anh ta say đắm đã yêu Bảo Phương như thế nào . Chỉ với một tai nạn xảy ra cho Bảo Phương mà Nam Kha đã phủi bỏ tất cả với thái độ tàn nhẫn thì quả đáng ghê tởm . Vũ Khôi nhìn Nam Kha bằng ánh mắt căm ghét :

- Chính anh đã uống rượu khi lái xe, là người đã gây ra tai nạn cho Bảo Phương, anh đừng quên điều đó ! Và cũng đừng bao giờ quên là anh đã từng yêu Bảo Phương như thế nào, đã hạnh phúc như thế nào khi cưới được cô ấy.

Nam Kha cười ngạo mạn :

- Tôi vẫn còn nhớ chứ, nhớ cả chuyện những tên đàn ông không được nằng đáp lại tình yêu đã đau khổ tuyệt vọng như thế nào khi nàng đi lấy chồng . Hương vị chiến thắng ấy vẫn còn ngọt ngào trong tôi.

Vũ Khôi nhếch môi :

- Lẽ ra anh phải biết trân trọng tình cảm giữa hai người, Bảo Phương yêu anh biết bao nhiêu . Cô ấy đã yêu anh thật chân thành, tha thiết . Anh không nên rũ bỏ tất cả như thế.

Ngả người trên ghế đăm đăm nhìn Vũ Khôi, Nam Kha phá lên cười: Đdiên . Vũ Khôi cười nhạt :

-Tôi cũng hi vọng là anh không dùng quyền làm chồng để hủy diệt dần mòn cuộc sống của Bảo Phương.

Nam Kha giọng tàn nhẫn:

- Tàn phế như cô ta cũng không nên sống lâu làm gì ! (Nam Kha hình như không phải là người, đúng không mí sis)

Không kìm được, Vũ Khôi quai ngay một cú đấm vào cằm Nam Kha, nhưng anh ta nghiêng người tránh kịp.

Xô ghế đứng dậy, Nam Kha hét lên:

- Mày biến ra khỏi phòng tao ngay lập tức . Tao gọi bảo vệ vào gõ cửa mày bây giờ.

Cô thư ký nghe tiếng hét vội xô cửa chạy vào nhìn hai người đàn ông đang đứng hằm hè nhau như hai kẻ thù.

Giọng cô thần thốt:

- Sao thế anh Vũ Khôi ?... Giám đốc à, chúng ta đang có quan hệ làm ăn tốt đẹp với công ty điện tử của anh Vũ Khôi mà.

Ném cho Nam Kha ánh nhìn khinh bỉ, Vũ Khôi lẳng lặng đi ra ngoài...

+++

Mỹ Mỹ ôm chầm lấy bà Thái :

- Bác !

Đang tía lá sâu trong vườn, bà Thái giật mình quay lại.

Nhìn thấy Mỹ Mỹ bà cười thật tươi :

- Con nhỏ này làm bác tưởng ai . Sáng nay cháu không đi học sao ?

Mỹ Mỹ vui vẻ :

- Dạ không... Chị Bảo Phương đâu rồi, không thấy hả bác ?

Bà Thái mỉm cười:

- Đang ở trong phòn thêu thùa gì đấy, cháu vào với Bảo Phương đi.

- Dạ...

Nghịch ngợm bịt mắt Bảo Phương, Mỹ Mỹ giả giọng ồm ồm :

- Có biết ai đây không ?

Bảo Phương cười nhe :

- Không...

Mỹ Mỹ ồm ồm :

- Anh Nam Kha đây.

Bảo Phương bật cười . Cô cũng giả giọng ồm ồm để đáp lại :

- Anh Mỹ Mỹ chứ ai.

Mỹ Mỹ khúc khích:

- Sao biết hay quá vậy ?

Bảo Phương cười :

- Vì bàn tay... nhỏ xíu mềm mại có chiếc nhẫn gắn quả chuông, nêu không phải là... anh Mỹ Mỹ thì là ai nữa.

Buông tay ra, Mỹ Mỹ hồn nhiên cười . Thấy khung thêu đang đặt trên đùi Bảo Phương, cô liền hỏi :

- Chị đang thêu gì thế ?

Bảo Phương cười :

- Bao gối.

Mỹ Mỹ vui vẻ :

- Cho em xem nào.

Đưa cho Mỹ Mỹ,

Bảo Phương cười :

- Buồn quá nên chị thêu cho vui, không được đẹp.

Ngắm những đường thêu mềm mại chăm chú của Bảo Phương, Mỹ Mỹ trầm trồ:

- Thật là tuyệt . Chị khéo tay ghê há.

Bảo Phương nguyền yêu :

- Chị thêu xấu tệ có phải em khen động viên chị đó không ?

Mỹ Mỹ cười:

- Đời nào, tại chị thêu đẹp nên em mới khen chứ bỏ.

Bảo Phương chớp mi :

- Anh Nam Kha bảo với chị là em lúc nào cũng... thiên vị chị hết . Không công bằng với anh ấy đó.

Mỹ Mỹ dẫu môi:

- Chẳng lẽ em phải thiên vị... Ông , tính của chị thật hiền dễ thương ai lại không thích.

Bảo Phương cười :

- Anh Nam Kha thương em lắm đó . Em cũng nên... ưu ái cho anh một chút chút mới phải chứ.

Chợt thấy vết quần dưới mắt Bảo Phương, Mỹ Mỹ thắc thỏm hỏi :

- Đạo này chị và anh Nam Kha... có vui vẻ với nhau không ?

Bảo Phương gượng cười :

-Như em thấy đó . Chị lúc nào cũng hạnh phúc.

Kéo chiếc ghế đôn ngồi xuống, Mỹ Mỹ nhìn Bảo Phương không chớp mắt "

- Bây giờ chỉ có hai chị em mình thôi, bác gái đang chăm sóc cây ở trong vườn . Chị, hãy nói thật với em đi.

Bảo Phương bối rối :

- Còn nói thật gì nữa . Chị và anh Nam Kha của em lúc nào cũng đầm ấm hạnh phúc . Chị không có gì để phàn nàn anh của em cả.

Mỹ Mỹ khẽ lắc đầu :

- Em không tin.

Cầm lấy khung thêu lên, Bảo Phương đánh trống lảng :

- Em xem chị pha màu có hợp không Mỹ Mỹ ?

Mỹ Mỹ xụ mặt :

- Chị chưa trả lời câu hỏi của em mà.

Bảo Phương lúng túng :

- Còn trả lời như thế nào nữa . Anh của em rất tốt với chị.

Nhìn sưng Bảo Phương 1 hồi, Mỹ Mỹ hắng giọng :

- Chị Hà Vân có hay đến đây thăm chị không ?

Bảo Phương gật đầu :

- Hà Vân để chơi với chị hoài . Mỗi lần Hà Vân đến đây, chị cũng ngồi ngoai ít nhiều vì có người hiểu được mình.

Đong đưa 2 chân, Mỹ Mỹ phán :

- Em không thích... bà ấy !

Bảo Phương bật cười :

- Sao thế ?

Mỹ Mỹ trề môi :

- Kiểu cách, dả dặt, lả lơi và ranh mãnh.

Bảo Phương kêu khẻ :

- Bạn thân của chị đó nghe Mỹ Mỹ.

Mỹ Mỹ tặc lưỡi :

- Vì thế, em mới tiếc cho chị.

Bảo Phương lắc đầu cười :

- Tại em không tiếp xúc nhiều với Hà Vân nên hiểu lầm chứ Hà Vân vui tính và tốt bụng lắm đó.

Mỹ Mỹ thờ dãi phán :

- Chị dễ tin người quá . Em hả, cỡ như Hà Vân... đừng hòng.

Thấy Mỹ Mỹ có vẻ ghét Hà Vân, Bảo Phương cười :

- Thôi, 2 chị em mình nói qua chuyện khác đi.

Mỹ Mỹ gãi đầu :

- Chị Bảo Phương này...

Bảo Phương ngạc nhiên :

- Gì thế em ?

Mỹ Mỹ giọng ngập ngừng :

- Em kể chuyện này cho chị nghe, nhưng chị hứa là không kể lại với anh Nam Kha...

Bảo Phương nhú mào :

- Có chuyện gì mà em có vẻ quan trọng thế ?

Mỹ Mỹ giục :

- Nhưng chị có chịu hứa không ?

Bảo Phương gật đầu :

- Chị hứa...

Hạ thấp giọng, Mỹ Mỹ nói với vẻ rất tức tối :

- Mấy người ở công ty anh Nam Kha xâm xỉ là dạo này Hà Vân thường đến phòng làm việc của anh ấy.

Bảo Phương ngạc nhiên :

- Vậy à ?

Mỹ Mỹ trề môi :

- Nghe nói chiều nào cũng tìm đến.

Bảo Phương điềm tĩnh :

- Chị không nghe Hà Vân hay anh Nam Kha nói gì về chuyện đó cả . Có thể là mối quan hệ công việc.

Mỹ Mỹ giọng bức tức :

- Cô ta là nhân viên quèn của 1 rạp bóng sắp đóng cửa . Không lẽ đến gặp anh Kha xin... chiếu bóng cho công ty của anh? h 1 suất cuối cùng, trước khi rạp tuyên bố phá sản.

Dù đang hoang mang vì những gì Mỹ Mỹ kể, Bảo Phương cũng phải phì cười vì cách nói chuyện của cô em họ.

Giọng Bảo Phương ôn tồn :

- Thế nào nay mai Hà Vân cũng kể cho chị về chuyện vì sao phải gặp anh Nam thôi.

Mỹ Mỹ giận giữ :

- Đùng hòng . Em nghe nói mỗi lần Hà Vân đến, cửa phòng Nam Kha đóng chặt cả tiếng đồng hồ. Sau đó cô ta ra khỏi phòng của anh với chiếc váy xộc xệch và son môi lấm lem . Chuyện đó không xảy ra 1 lần, ai cũng biết.

Bảo Phương sững sờ nhìn Mỹ Mỹ . Không . Cô không tin.

Mỹ Mỹ tức tối :

- Em xin lỗi là đã kể cho chị chuyện này khi chị đang bệnh . Nhưng em không thả im lặng được . Những gì em vừa kể với chị là sự thật.

Bảo Phương lạc giọng :

- Làm thế nào lại xảy ra chuyện đó được, Mỹ Mỹ ?

Mỹ Mỹ chua chát :

- Nghe thiên hạ nói mấy hôm nay em cũng bán tín bán nghi chưa dám kể chị . Nhưng tối hôm qua, chính tận mắt em chứng kiến 2 người tình tứ khoác vai nhau đi vào vũ trường . Như thế, chứng tỏ những gì thiên hạ nói là đúng.

Đưa 2 tay ôm lấy mặt, Bảo Phương bật khóc . Không . Cô không tin . Nam Kha có thể phản bội cô, nhưng người phụ nữ đó không thể là bạn của cô.

Hà Vân là bạn thân của cô . Hà Vân hiểu cô hơn ai hết . Hà Vân biết rằng cô yêu Nam Kha, trái tim của cô đã hiến dâng cho Nam Kha . Cô yêu Nam Kha . Chỉ là Nam Kha chứ không thể ai khác, cho dù 1 ngày nào đó cô buộc phải ngậm ngùi chia tay với anh.

Ôm lấy vai Bảo Phương, giọng Mỹ Mỹ ân hận :

- Em xin lỗi chị... Lẽ ra, em không nên...

Bảo Phương nức lên :

- Em có lỗi gì đâu . Chị phải cảm ơn em mới phải . Sự thật quá tàn nhẫn phải không Mỹ Mỹ ? Chị chỉ mong là em nhìn lầm người, Hà Vân không thể tệ với chị như thế được . Còn anh của em nữa, anh ấy biết chị thân với Hà Vân mà.

Mỹ Mỹ lắc đầu :

- Chị nếm tất đức mọi liên hệ với cô ta . Hà Vân đến đây để quyến rũ anh Nam Kha, liếc mắt đưa tình với anh ấy chứ không phải vì tình cảm đối với chị đâu.

Bảo Phương đau khổ gục đầu vào tay, 2 vai rung lên từng hồi . Cô không muốn khóc chút nào . Nhưng nước mắt cứ tuôn rơi.

Đặt nhẹ tay lên vai Bảo Phương, Mỹ Mỹ an ủi :

- Chị đừng khóc nữa . Nhìn thấy chị buồn, em khổ tâm Mỹ Mỹ lắm.

Ngẩng đầu lên, Bảo Phương khàn giọng :

- Chị không thể hiểu anh Nam Kha được nữa . chị đã yêu cầu anh ấy ly dị nhưng anh ấy gạt phăng yêu cầu của chị . Em có thể giải thích cho chị vì sao Nam Kha lại như thế, được không Mỹ Mỹ ?

Mỹ Mỹ ngạc nhiên :

- Chị định ly dị với anh Nam Kha à ?

Bảo Phương gật đầu :

- Suốt 1 tuần nay, ngày nào chị cũng ngày nào chị cũng nói đến chuyện này nhưng anh Nam Kha tỏ vẻ rất giận . Anh ấy giận đến mức chị thấy mình là người có lỗi, thích làm rắc rối mọi chuyện khi anh ấy đã khổ vì chị quá nhiều.

Mỹ Mỹ giọng hoang mang :

- Hay là anh Nam Kha vẫn yêu chị đó thôi . Còn Hà Vân chỉ là mối tình mua vui.

Bảo Phương trầm giọng :

- Mua vui à ? Điều đau khổ nhất là bị phản bội . Chị không muốn lâm vào hoàn cảnh ấy . Thà là Nam Kha ly hôn với chị rồi yêu ai hay cưới ai cũng mặc , chị sẵn sàng chấp nhận.

Nghiêng đầu nhìn vào đôi mắt muộn phiền của Bảo Phương, Mỹ Mỹ hạ thấp giọng :

- Em hỏi thật nhé, anh Nam Kha có còn yêu thương chị nữa không ?

Câu hỏi thẳng thắn của Mỹ Mỹ vào lúc này làm cho Bảo Phương xót xa hơn bao giờ hết . Đôi mắt của Mỹ Mỹ mở to chờ đợi . Chờ đợi 1 sự thật mà lâu nay Bảo Phương không hề thổ lộ cùng ai.

Mỹ Mỹ thì thầm :

- Chị hãy nói thật cùng em đi.

Hít 1 hơi thật dài, Bảo Phương phàn :

- Nam Kha không còn yêu chị nữa . Những gì mà anh ấy đang cố thể hiện chỉ là để lừa dối chị và tự lừa dối chính mình.

Mỹ Mỹ kêu lên :

- Thế sao ?

Bảo Phương chua chát :

- Chị không trách Nam Kha, chỉ trách cho hoàn cảnh của mình . Chỉ đây dứt 1 điều là chị không tài nào hiểu được tại sao Nam Kha lại không chịu ly hôn với chị, khi tình yêu anh ấy dành cho chị đã bắt đầu nguội lạnh.

Mỹ Mỹ buột miệng :

- Biết đâu anh ấy ngại dư luận nên thế ?

Bảo Phương kêu lên :

- Không... Nam Kha không phải là 1 con người như vậy . Mỹ Mỹ em nói với chị đi . Phải chăng tình yêu ngày nào giữa chị và anh ấy là 1 kỷ niệm đẹp mà người ta không dễ gì xóa bỏ được . Đúng không em ?

Mỹ Mỹ nhìn Bảo Phương với ánh mắt thương hại . Có lẽ cô hiểu Nam Kha hơn là Bảo Phương hiểu...

Giọng cô buồn bã:

-Thôi em đi về đây . Lúc nào rảnh, em đến chơi với chị . Chị đừng buồn nữa nghe...

Buổi tối . Tại nhà của Hà Vân...

Nghे tiếng chiếc Su của Nam Kha dừng trước cổng, Hà Vân vội chạy ra mở cửa.

Nở một nụ cười thật tình, cô nựng nịu bảo:

-Em đang nghĩ đến anh thì anh đến đó.

Vuốt nhẹ má Hà Vân, Nam Kha trêu:

- Đang nghĩ đến anh hay anh chàng nào, có trời mà mới biết được.

Hà Vân ngúng nguẩy:

-Ghét anh lắm đó . Em không đùa đâu.

Dừng xe xong, Nam Kha hỏi nhỏ:

-Chỉ có một mình em ở nhà thôi chứ ?

Hà Vân chớp chớp mi thật điệu:

-Anh hỏi chi vậy ?

Nam Kha choàng tay lên vai cô và kéo cô ngã về phía mình:

Đề hôn em, được không ?

Khúc khích cười, Hà Vân dài giọng:

-Con nhỏ cùng thuê nhà với em được em cho... tạm biệt chim én theo yêu cầu của anh rồi đây . Tháng này, em phải trả tiền nhà gấp đôi, không biết ai sẽ thanh toán cho em đây.

Nam Kha hắng giọng:

-Anh sẽ đền cho em gấp chục lần . Rồi đây, em cũng không phải ở trong căn nhà thuê lụp xụp tồi tàn này nữa . Em có thích không ?

Hà Vân vờ vĩnh:

-Thế em ở đâu, anh sẽ thuê một căn nhà khác cho em chẳng ?

Nam Kha cười lớn:

-Em sẽ là vợ của anh . Em sẽ là bà Nam Kha, vợ một nhà doanh nghiệp vừa trẻ tuổi vừa tài giỏi . Em là chủ nhân của ngôi biệt thự tráng lệ mà cô vợ tận tâm của anh đang tạm thời chiếm dụng.

Viễn cảnh được trở thành vợ của Nam Kha làm Hà Vân ngây ngất . Vốn sinh ra từ một gia đình ở tỉnh lẻ nghèo khó, cô bươn chải lên thành phố này để kiếm sống . Dù đồng lương hàng tháng không nhiều, nhưng Hà Vân vẫn dành khá nhiều tiền cho việc chưng diện, mua sắm với mục đích một ngày đó cô sẽ quyến rũ được một người đàn ông giàu có và sẽ có tất cả trong tay.

Nam Kha là một người đàn ông có đầy đủ những gì mà cô đang hoài vọng . Giàu có . Sang trọng . Quyến rũ.

Nhí nhảnh đi vào nhà, Hà Vân giọng điệu bộ:

-Anh chờ em đi lấy nước uống nghe.

Nam Kha kéo cô ngồi trên đùi của anh :

-Em là thứ nước giải khát tuyệt vời nhất . Ngồi đây với anh, anh chỉ cần em mà thôi . Không có một thứ nước giải khát nào có thể xoa dịu cơn khát đang cháy bỏng trong anh, ngoại trừ em.

Thật sành sỏi, Hà Vân vội thoát khỏi vòng tay của Nam Kha và ngồi sang chiếc ghế đối diện với anh . Cô thừa kinh nghiệm để biết quyến rũ Nam Kha theo cách riêng của cô . Nếu để Nam Kha chiếm đoạt cô ngay, có thể cô sẽ không có gì cả.

Khêu gợi . Hờ hang . Trong chiếc váy ngắn mỏng manh, Hà Vân nở một nụ cười đến mê hồn:

-Em lấy mấy lon bia cho anh giải khát nghe.

Nam Kha lắc đầu:

-Sang ngồi với anh đi cưng . Anh nhớ em muốn điên lên được đây này.

Lắc đầu với vẻ duyên dáng, Hà Vân khúc khích cười . Cô yếu điệu đứng dậy và đi về phía tủ lạnh . Biết là Nam Kha đang dán mắt sau lưng cô, Hà Vân cũng không cần phải vội vã lắm.

Mở chiếc tủ lạnh nội địa thổ tả chạy rề rề , cô mỉm cười . Cuộc sống của cô sắp thay đổi . Nay mai, chiếc tủ lạnh này sẽ có mặt trên chợ trời vì cô không bao giờ dùng đến nó nữa . Cô chỉ dùng đồ xịn, đồ cao cấp . Cô sẽ không phải lội vào những cái chợ với bùn nước lếp nhẹp . Cô sẽ có một đồng gia nhân mặc sức chùi rửa hành hạ cho xứng với tiền . Số phận đã chơi khăm Bảo Phương nên hai chân của nó mới bị liệt vĩnh viễn . Thương đế cũng công bằng đấy chứ . Nó sinh ra trong một gia đình nhưng lười lại lấy một ông chồng giàu không thể tả . Chỉ có cô là mất hạng . Cô sinh ra từ một gia đình lao động nghèo rồi lại phát phờ trôi lạt trên thành phố này . Cô sẽ cười vào mặt Bảo Phương để nó hiểu là Hà Vân không phải là một kẻ tầm thường.

Vấn đề là cô phải làm thế nào để cột chân của Nam Kha . Với địa vị của mình, Nam Kha thừa sức để có một cô nhân tình đẹp hơn cô . Cô không muốn chỉ trở thành nhân tình . Phải là vợ của Nam Kha . Phải đánh bật Bảo Phương ra khỏi trái tim của Nam Kha cũng như ra khỏi ngôi biệt thự nguy nga đồ sộ mà cô hằng ao ước.

Đang lấy khay đá ra khỏi tủ lạnh, Hà Vân chợt nghe tiếng bước chân đến gần cô rồi sau đó là vòng tay của Nam Kha quàng qua chiếc eo thon của cô.

Cô giẫy nẩy:

-Em cảm anh . Buông ra đi.

Ghi cô trong vòng tay mạnh mẽ, Nam Kha cười:

-Anh không khát mà . Nhưng nếu anh có khát có lẽ cũng đến chết vì đợi chờ thôi . Chỉ lấy mấy lon bia mà em chuẩn bị lâu hơn cả một thế kỷ.

Hà Vân nũng nịu:

-Nước đá lạnh cả tay em đây này . Buông em ra đi.

Nam Kha cười . Anh ôm lấy Hà Vân hôn cô tới tấp . Những nụ hôn cuồng nhiệt . Hà Vân cũng đáp lại với vẻ sành sỏi điệu nghệ.

Cả hai dường như không còn biết gì đến thực tại nữa.

Giọng Nam Kha cuồng nhiệt:

-Anh yêu em . Em thật là tuyệt vời...

Hà Vân lim dim mắt :

-Em yêu anh . Em chỉ muốn trở thành vợ của anh...

-Anh sẽ cưới em...

-Bao giờ hả anh .. Nửa năm là quá dài . Em sợ mình không đủ kiên nhẫn để đợi chờ...

Những nụ hôn tham lam của Nam Kha trượt dài xuống cổ :

-Nếu em muốn . Ngày mai sẽ làm đám cưới của chúng ta.

Hà Vân hé mắt nhìn về mặt đam mê của Nam Kha :

-Anh không sợ dư luận nữa sao ?

-Mặc kệ tất cả... Hà Vân... Anh yêu em...

Hà Vân mỉm cười với vẻ hài lòng khi Nam Kha tắt công tắc điện...

+

++

Năm ngày sau.

Hà Vân đến nhà Bảo Phương lúc cô đang ngồi trong vườn.

Giọng Hà Vân vui vẻ :

- Bảo Phương ! Mình đến thăm bồ đây.

Nở một nụ cười gương gạo , Bảo Phương nhìn sững Hà Vân . Mấy hôm nay , câu chuyện mà Mỹ Mỹ kể lại đã đem lại cho cô buồn đau không ít . Cô như rơi vào trạng thái hoàn toàn khác nhau . Hoang mang . Nghĩ ngợi . Đau khổ.

Bắt gặp ánh mắt lạ lùng của Bảo Phương , Hà Vân hơi nhột . Cô cười giả :

- Bồ đang ngắm hoa đây à ?

Bảo Phương khàn giọng :

- Chiều nay bồ không đi làm sao ?

Phủi chiếc ghế , Hà Vân ngồi xuống và đặt bịch trái cây bên cạnh :

- Mình được nghỉ . Ghé chợ mua một ít nhãn lồng để bồ ăn cho vui . Mình còn nhớ là bồ khoái nhất nhãn lồng ở Huế , trái vừa ngọt vừa thơm.

Bảo Phương cắn môi :

- Bày đặt mua gì cho tốn kém . Chỉ cần bồ đến chơi với mình là vui lắm rồi.

Thân mật vuốt tóc Bảo Phương , Hà Vân giọng quan tâm :

- Bồ hơi gầy đi đấy . Thế có ngủ được không ?

Bảo Phương khẽ nói :

- Mình hay bị thức giấc lúc nửa khuya.

Hà Vân sốt sắng :

- Uống thuốc an thần đi . Nếu không chữa bây giờ , để lâu ngày càng khó chữa trị . Còn nếu bồ không thích uống thuốc thì lát nữa để mình dặn chị bếp chưng gà giò đen với tam thất cho bồ . Phụ nữ tui mình , quan trọng nhất là giấc ngủ . Thiếu ngủ nhìn tiêu tụy và xấu lắm đó.

Bảo Phương khẽ cắn môi nhìn Hà Vân . Vẫn là một Hà Vân nhiệt thành , sôi nổi và chu đáo với cô .

Không lẽ nào...

Mở bịch trái cây , Hà Vân sôi nổi :

- Quên nữa , ngoài nhãn lồng còn có thêm vú sữa . Mình biết bồ thích nhất vú sữa đầu mùa . Cuối mùa , vú sữa vừa chát vừa khô , ăn không tốt đâu.

Bảo Phương nhỏ nhẹ :

- Bồ đến chơi với mình được rồi . Mua gì tốn tiền . Nghe nói rạp chiếu bóng chỗ bồ làm chuẩn bị đóng cửa , vậy mà bồ cứ bày vẽ lung tung.

Hà Vân cười :

- Lo gì . Mình chuẩn bị xin được việc làm ở một nơi cũng khá khá đó.

Bảo Phương ngắm nhìn Hà Vân . Bạn cô lúc nào cũng ăn diện ngất trời . Như bây giờ chẳng hạn . Trang phục đúng y chang mấy cô người mẫu Hàn quốc.

Thấy hôm nay Bảo Phương có vẻ lạ , cứ quan sát cô mãi nên Hà Vân cảm thấy nhột nhạt . Cô gương cười :

- Sao bồ nhìn mình kỹ thế ?

Bảo Phương thành thực :

- Mình nghe nói hình như bồ có đến công ty của anh Nam Kha...

Hà Vân đỏ bừng mặt . Cô suy nghĩ rất nhanh . Nhất định Nam Kha không điên để... khai báo chuyện vụng trộm của hai người . Vì thế , cô ứng phó rất lẹ :

- Tuần rồi , mình có đến chỗ anh Nam Kha mấy lần.

Bảo Phương tròn mắt :

- Có chuyện gì không Hà Vân ?

Thở hắt một cái thật mạnh , Hà Vân ra vẻ rầu rĩ :

- Rạp chiếu bóng sắp đóng cửa . Mình định xin anh Nam Kha nhận mình vào làm ở công ty anh ấy , nhưng chồng của bồ đã thắng thầu từ chối.

Bảo Phương tỏ vẻ thông cảm :

- Tại sao bồ không nói với mình để mình dàn xếp . Biết đâu mình có thể giúp được bồ trong chuyện này.

Hà Vân cong môi :

- Mình muốn tự sức mình , không muốn Nam Kha cho là mình lợi dụng tình bạn của tụi mình để xin việc.

Bảo Phương giọng quan tâm :

- Anh ấy nỡ từ chối bồ sao ?

Hà Vân tả oán :

- Có đi vào công việc mới thấy là chồng của bồ nguyên tắc kinh khủng . Nam Kha bảo là công ty anh ấy chỉ tuyển kỹ sư . Nhân viên làm văn phòng như mình thì dư thừa hàng đồng , chẳng những không tuyển thêm mà còn chuẩn bị cho một số người thôi việc.

Chợt nhớ Mỹ Mỹ đã gặp chồng cô và Hà Vân đi vào vũ trường , Bảo Phương chua chát thở dài . Cô không biết là Mỹ Mỹ có nhìn đúng người không . Rồi cô cũng không biết mình phải hỏi Hà Vân như thế nào để không xúc phạm đến Hà Vân.

Liếc nhìn về mặt rầu rĩ của Bảo Phương , Hà Vân nói tiếp :

- Sự từ chối của Nam Kha làm mình vô cùng thất vọng . Cũng may là bây giờ mình đã xin được chỗ khác.

Lùa hai tay vào tóc , Bảo Phương nói nhanh (Vì biết không , cô sẽ không bao giờ có can đảm mở miệng) .

Một cô em họ của Nam Kha đã nhìn thấy anh ấy đi vào vũ trường với... một cô bạn của mình.

Hà Vân tỏ ra dằn bản lĩnh hơn bao giờ hết , cô giận dữ thốt :

- Sao ? Đứa bạn nào khôn nạn thế Bảo Phương ?

Bảo Phương ngắc ngứ :

- Ồ...

Hà Vân tuôn một hơi :

- Đúng là vô liêm sỉ . Bảo Phương cho mình biết tên đứa bạn phản trắc ấy đi , mình sẽ dạy cho nó một bài học đích đáng.

Bảo Phương lúng túng :

- Mình...

Hà Vân giận dữ :

- Chồng của bồ tệ đến thế sao ? Thế mà bồ đã nó dối với mình là cuộc sống của bồ rất hạnh phúc . Lát nữa gặp Nam Kha , mình sẽ xỉ vả vào mặt anh ta đấy.

Không còn nghi ngờ gì nữa , Hà Vân luôn luôn là một cô bạn tuyệt vời . Bảo Phương giọng bối rối :

- Không... có lẽ cô em họ của anh ấy nhìn lầm người.

Hà Vân cao giọng :

- Chắc gì là lầm . Biết đâu chồng của bồ đã phản bội cũng nên.

Bảo Phương giọng nhẹ nhõm :

- Mình chắc chắn Mỹ Mỹ đã nhìn lầm.

Mỹ Mỹ !

Về mặt xinh đẹp của Hà Vân đành lại . Hóa ra con nhỏ xíu xon mà mỗi lần cô đến đây nó đều ngấm nghĩa chiếc váy ngắn mỏng tanh của cô với vẻ chê trách không thêm giấu giếm . Được rồi , cô sẽ nói với Nam Kha trị cho con nhỏ ấy biết tay.

Liếc nhanh khuôn mặt nhẹ nhõm của Bảo Phương , Hà Vân cảm thấy ghét . Hôm nay cô ghé đây mục đích để nhắc nhở cho Nam Kha biết là anh phải tiến hành mọi chuyện thật gấp . Cô không quen chờ đợi. Đàn ông là giống bội bạc dễ quên . Chiếm đoạt được cô , Nam Kha ghé đến thêm chỉ vài lần nữa rồi đồng tuốt . Gọi điện thoại cho anh thì anh cứ ậm ừ hứa cưới . Cô không muốn trở thành nhân tình của anh . Cô muốn trở thành vợ của anh càng sớm càng tốt . Lẽ ra, giờ đây cô có thể trân tráo xác nhận với Bảo

Phương về mối quan hệ giữa cô và Nam Kha chứ không cần giả vờ đóng kịch với nó nhưng cô không muốn sự háo thắng của mình có thể dẫn đến một kết quả tệ hại.

Bảo Phương có thể giả vờ không đồng ý ly hôn vì quá yêu Nam Kha . Đó là một điều cô phải tính đến... Chờ mãi vẫn không thấy Nam Kha lái xe về , Hà Vân đứng dậy giọng uể oải :

- Mình về nghe Bảo Phương...

Như sức tỉnh , Bảo Phương vội nói :

- Bỏ có còn muốn làm việc ở công ty anh Nam Kha nữa không . Lát nữa , anh ấy về mình sẽ nói giúp cho bỏ.

Hà Vân phẩy tay :

- Thôi . Bảo Phương... Tính mình tự ái cao lắm . Bỏ cứ để mặc mình . Vả lại , mình đã xin được một chỗ khác . Nếu có nói , chỉ cần nói với Nam Kha là... Hà Vân đến đây ngồi chơi rất lâu . Thế thôi.

Nghe tiếng gõ cửa , ngẩng đầu lên Nam Kha hắng giọng :

- Vào đi . Cửa không khóa.

Cửa mở.

Trước mặt anh là Mỹ Mỹ với chiếc xắc cốt sinh viên đu đưa trên tay.

Giọng anh ngạc nhiên :

- Không học sao ? Ngọn gió nào đưa em đến đây ?

Ngồi xuống ghế , Mỹ Mỹ cười :

- Không có ngọn gió nào cả . Chiếc xe Chaly thổ tả của nhỏ bạn em hư đến mấy lượt trên đường mới công được em đến đây.

Nam Kha bật cười:

- Cô bạn em đâu rồi ?

Mỹ Mỹ lý lắc :

- Nó đang ăn há cảo ngoài lề đường, ăn một mình . Vì không đủ kiên nhẫn để đợi chờ em lát nữa bay ra với nó.

Nam Kha nhướn mày:

- Gặp anh có chuyện gì không ?

Mỹ Mỹ liếm môi :

- Có chứ , anh đoán thử coi.

Nam Kha nhún vai :

- Xin tiền.

Mỹ Mỹ nổi tự ái :

- Có bao giờ em xin tiền anh đâu.

Nam Kha cười:

- Quên , muốn mượn anh ít tiền vì đang cao hứng đi shop chứ gì ?

Mỹ Mỹ trề môi :

- Tiếc rằng anh đánh giá em quá thấp.

Nam Kha phì cười :

- Sao sáng nay, em có vẻ lý sự vậy Mỹ Mỹ ? Rồi, nói thử xem . Anh cũng không biết được lý do nào đã khiến em phải vượt đường xa và leo lên mấy tầng lầu để gặp anh, bỏ mặc cô bạn thân ngồi nhai há cảo một mình.

Mỹ Mỹ vênh mặt :

- Hãy trả lời những câu hỏi của em trước đã . Em sẽ giải thích lý do sau.

Nam Kha cười :

- Đồng ý . Thỉnh thoảng mới gặp em, nếu không chiều em cũng hơi kỳ.

Mỹ Mỹ ngồi thẳng người, cao giọng :

- Anh và chị Bảo Phương tiến đến hôn nhân là do tình yêu hay do cha mẹ ép buộc ?

Nam Kha cười :

- Hỏi gì lạ thế ?

Mỹ Mỹ nhăn mặt :

- Anh cứ trả lời đi.

Khẽ lắc đầu với vẻ tức cười, Nam Kha trầm giọng :

- Chuyện anh và Bảo Phương yêu nhau, ai mà chẳng biết . Anh và Bảo Phương đến với nhau bằng một tình yêu hết sức thơ mộng.

Mỹ Mỹ đằng hắng :

- Quen nhau mấy tháng thì anh và chị Bảo Phương cưới nhau ?

Nam Kha nhún vai :

- Ba tháng !

Mỹ Mỹ nhướn mày :

- Cuộc hôn nhân của anh trước đây như thế nào ?

Nam Kha tắc lưỡi :

-Tuyệt vời !

Mỹ Mỹ nheo mắt :

- Chị Bảo Phương như thế nào với bác Thái và anh ?

Nam Kha trầm giọng :

- Một cô con dâu rất tốt, một người vợ ngoan hiền...

Ngắc đầu nhìn Mỹ Mỹ với ánh mắt lạ lùng, Nam Kha cầu nhàu :

- Bộ em hết chuyện đề hỏi rồi hay sao Mỹ Mỹ ? Em không thấy là anh đang bận rộn làm việc sao ?

-Thế anh có biết là mọi người nói sao khi anh cưới một cô vợ hiền lành xinh đẹp như chị Bảo Phương không ?

Nam Kha tò mò :

- Mọi người nói sao ?

Mỹ Mỹ tuyên bố :

- Họ cho anh là người vô cùng hạnh phúc, may mắn . Có rất nhiều người đàn ông không thua kém gì anh về địa vị xã hội đã yêu chị Bảo Phương nhưng chị ấy không hề rung động.

Nam Kha chua chát :

- Giờ thì sao ? có ai còn bảo là anh may mắn nữa không ?

Mỹ Mỹ hùng hồn :

- Có chứ !

Nam Kha giọng gây hấn :

- Ai ?

Mỹ Mỹ tỉnh bơ :

-Em !

Nam Kha cười khẩy :

- Em à ? may mắn nổi gì ? em đã điên chưa đây ?

Mỹ Mỹ chùng giọng :

- Em nói điều ấy hết sức nghiêm túc. Anh không thấy mình vẫn còn được chị Bảo Phương yêu thương đó sao.

Nam Kha bức dọc :

- Anh không cần tình yêu ấy nữa.

Mỹ Mỹ thẳng thắn :

- Anh không thể quay ngoắt 180 độ chỉ vì vợ anh tật nguyền . Em dù nhỏ tuổi nhưng vẫn biết là người ta sống cần có sự thủy chung trước sau như một và cùng cần có nghĩa tình . Đó là em chưa đề cập đến một khía cạnh khác.

Nam Kha cau có :

- Gì nữa ?

Mỹ Mỹ nói chậm rãi :

- Chính anh đã gây ra tai nạn cho chị Bảo Phương.

Nam Kha cười nhạt :

- Em nói nhiều quá.

Mỹ Mỹ ngắc đầu :

- Vì anh không tôn trọng chị Bảo Phương và vì anh không quý trọng tình yêu ngày nào nên em mới nói.

Nam Kha đành mặt :

- Anh vẫn tôn trọng Bảo Phương . Cô ta còn muốn gì nữa ?

Mỹ Mỹ phê phán :

- Anh xem thường chị Bảo Phương thì đúng hơn.

Nam Kha lừ mắt :

- Em không được nói lung tung nghe không, Mỹ Mỹ !

Mỹ Mỹ nói một hơi:

- Thế anh giải thích như thế nào đây về chuyện anh cặp bồ với Hà Vân , cái cô bạn phản trắc của chị Bảo Phương ?

Nam Kha tái mặt :

-Ai nói với em như thế ?

Mỹ Mỹ giận dữ :

- Chính em đã thấy anh và cô ta cặp kè với nhau trong vũ trường . Ngày nào cô ta cũng đến phòng làm việc của anh vò vò đóng chặt cửa lại... Em nói như thế đã đủ chưa ?

Nam Kha rần giọng :

- Anh có quyền !

Mỹ Mỹ âm ỉ :

- Quyền gì ? chừng nào anh ly dị với chị Bảo Phương rồi muốn làm gì thì làm

. Lẽ ra anh phải xót thương và an ủi chị Bảo Phương mới phải . Đằng này, anh lại cặp bồ với Hà Vân .

Không biết là liệu chị Bảo Phương có chịu đựng nổi sự thật đau lòng này không ?

Nam Kha bực tức :

- Em theo dõi anh giùm Bảo Phương ` ? Bảo Phương nhờ em chứ gì ?

Mỹ Mỹ âm ỉ :

- Anh thừa biết chị Bảo Phương không đời nào xử sự như thế kia mà.

Nam Kha hắt hàm :

- Em lo học hơn là xía mũi vào chuyện người lớn.

- Em không thể làm ngơ chuyện này được . Chị Bảo Phương đâu có lỗi gì với anh.

Nam Kha cười khẩy :

- Sao em biết là cô ta không có lỗi ? Bảo Phương có một cái lỗi không bao giờ có thể tha thứ được.

Mỹ Mỹ hầm hè :

- Anh nói đi ! chị Bảo Phương có lỗi gì ?

Nam Kha tỉnh bơ :

- Cô ta có một cái lỗi tày trời đó là không chịu chết đi cho rảnh nợ.

Giận dữ nhìn Nam Kha, Mỹ Mỹ lên án :

- Anh thật là tàn nhẫn . Thật em không thể ngờ được là anh có thể buông ra những lời độc ác ấy . Thật đáng sợ.

Đấm tay lên bàn với vẻ giận dữ , Nam Kha quát :

- Em về nhà đi ! chuyện của anh, anh tự giải quyết lấy.

- Em không về !

Nhắc ống điện thoại lên, Nam Kha giọng đe dọa :

- Mà y ngoan cố là tao gọi cho Bảo Phương để mắng cho cô ta một trận nên thân đấy . Mà y có thích cô ta bị tao xài xể không ?

Mỹ Mỹ gào lên :

- Anh tồi lắm !

Trước khi rời khỏi phòng Nam Kha , Mỹ Mỹ còn giận dữ nói :

- Nếu anh đối xử tệ bạc với chị Bảo Phương thì em cũng không còn quý anh như trước đây nữa đâu !

Một buổi tối tháng sáu.

Tại ngôi biệt thự của Nam Kha . Từng chiếc xe hơi đắt tiền bóng lộn nối đuôi nhau, những chiếc xe máy đời mới, những người khách sang trọng...

Một không khí nhộn nhịp đã từ lâu rồi không thấy giờ mới lại xuất hiện ở nơi này.

Sinh nhật của Bảo Phương.

Cho dù Bảo Phương không hề muốn tổ chức sinh nhật, không hề muốn xuất hiện trước đám đông, không hề muốn Nam Kha đưa cô ra làm một nhân vật trong màn kịch của anh thì Nam Kha vẫn lạnh lùng gạt bỏ, ai xẻ thịt em đâu . Một dạ tiệc sang trọng linh đình không lẽ lại làm cho em phải đổ lệ ?

Về mặt cô khổ sở:

- Em không muốn...

Không kém...

Trên chiếc xe lăn, Bảo Phương mặc một chiếc váy dài màu trắng nét mặt cô u buồn . Cô ngồi yên bất động lắng nghe tiếng bánh xe nghiền trên thảm sỏi, tiếng cười nói lao xao từ đại sảnh vọng lại...

Cánh cửa phòng xích mở, Nam Kha lao vào phòng.

Nhìn thấy khuôn mặt u ám của cô, anh vội bảo:

- Bảo Phương... Em lại vừa khóc đó sao ? Em có biết là quan khách đã đến gần đông đủ đấy không ? Tại sao lại khóc chứ ? Em phải hiểu là vì quá yêu em nên anh mới tổ chức một tiệc sinh nhật long trọng như thế này . Về mức độ tốn kém không thua gì một đám cưới đấy nhé.

Cô khổ sở :

- Anh không hiểu được tâm trạng của em lúc này sao ?

Nam Kha cúi kính :

- Hiểu làm quái gì ? Tâm trạng, tâm trạng . Anh chẳng hiểu gì cả . Chỉ biết là đã ngốn gần chục triệu bạc cho buổi tối hôm nay.

Bảo Phương giọng van nài:

- Em cảm ơn anh về những gì anh đã làm cho em tối nay . Nhưng xin anh hãy mặc cho em ngồi yên trong bóng tối, không xuất hiện trước đám đông . Em xin anh...

Nam Kha cười khẩy:

- Em định làm khó tôi à ?

Cô ứa nước mắt:

- Không... anh yêu . Em chỉ mong được yên thân.

Nam Kha nhún vai:

- Có ai xẻ thịt em đâu . Một dạ tiệc sang trọng linh đình không lẽ lại làm cho em phải đổ lệ ?

Về mặt cô khổ sở:

- Em không muốn...

Nam Kha quát khê:

- Anh không tranh luận nữa đâu . Em mau lau nước mắt giùm đi . Rồi chịu khó trang điểm nữa . Đừng để anh phải muối mặt với mọi người... Mười phút nữa là khai mạc buổi tiệc đấy.

Đề mặt Bảo Phương ngồi chết lặng trên ghế . Nam Kha đập mạnh cửa phòng . Chỉ một lát sau, anh lại đi vào và luôn miệng hỏi thúc Bảo Phương nhanh nhanh lên...

Sau lời giới thiệu của một speaker, không khí tung bừng trong đại sảnh dường như lắng xuống khi Nam Kha trong bộ veston màu trắng chậm rãi đẩy chiếc xe lăn ra giữa trung tâm của căn phòng rộng lớn.

Không khí thật cảm động.

Trên xe là Bảo Phương với chiếc váy mềm mại và đôi mắt u buồn.

Nhân vật chính của buổi tiệc.

Mọi người ào ào mang hoa đến tặng cho cô, kèm theo những nụ hôn là những lời chúc tụng . Một rừng hoa . Bảo Phương như ngập tràn trong hoa và quà tặng.

Bảo Phương bối rối cảm ơn . Cô đọc được những ánh mắt dành cho cô thương hại, tò mò hiếu kỳ, trác ắt...

Ta đang làm gì thế này ? Tại sao ta lại chui ra khỏi vỏ ốc kín đáo của ta ? Lẽ ra ta nên ở trong bốn bức tường của phòng ngủ hay là trong bó ng tối của phòng ngủ hay là trong bóng tối của vườn hoa . Thế mà ta đã xuất hiện trước đám đông . Họ đang chụm đầu bàn tán về nỗi bất hạnh của ta đấy Nam Kha thật là độc đoán . Anh không hề lý giải được vào lúc này . Cô chỉ biết một điều là Nam Kha không làm một việc gì đó mà không có mục đ236; . Một sự khoa trương chẳng ?

Càng ngày ta càng thất vọng về anh ấy . Hình như ta vẫn chưa hiểu hết con người thực của anh . Anh ấy không phải là một người đàn ông đơn giản.

Anh chàng speaker đưa micro cho Nam Kha . Chồng của cô cầm lấy giọng vui vẻ:

- Thưa tất cả các bạn, hôm nay là sinh nhật lần thứ hai mươi ba của vợ tôi . Thay mặt nàng, tôi xin cảm ơn sự hiện diện của quý bạn . Tôi xin tuyên bố khai mạc... đêm... sinh nhật Bảo Phương...

Một tràng Nam Kha nói qua kẽ răng (Không ai có thể nghe anh nói gì, ngoại trừ Bảo Phương) - Cô định giở trò sao ? Chùng nào tôi chưa cho phép thì cô phải ngồi đó, có đến tận khượng làm sao.

- Nam Kha thật là thủy chung...

- Bảo Phương thật có phúc mới có một người bạn đời như thế...

Mọi người bàn tán xôn xao . Ai cũng nhìn Nam Kha với ánh mắt ngưỡng mộ.

Bảo Phương lặng lẽ nghe người ta nhận xét về chồng cô . Cô nhếch môi cười buồn . Không biết khi nào thì màn mới được hạ và cô chấm dứt một vai diễn.

Nam Kha khui sâm banh . Tiếng nổ của nút chai trong không khí làm cho buổi tiệc càng thêm long trọng . Mọi người cùng khui sâm banh với anh và chạm cốc với nhau.

Nam Kha muốn gì ?

Đó là điều mà Bảo Phương không thể lý giải được vào lúc này . Cô chỉ biết một điều là Nam Kha không làm một việc gì đó mà không có mục đích.

Rót cho Bảo Phương một ly rượu nhẹ, Nam Kha tình tứ nhìn cô:

- Mình chạm cốc đi em !

Bảo Phương máy móc làm theo lời của anh . Những ánh đèn Flash lóe lên . Có cả những ống kính cu%?o Phương kêu lên:

- Đúng là tôi đã ảo tưởng, ảo tưởng về tình bạn giữa tôi và Hà Vân.

Cười lớn, Hà Vân tuyên bố :

- Nam Kha, anh còn đợi gì mà không cho cô ta biết mục đích của anh trong buổi tiệc sinh nhật tối hôm nay.

Bảo Phương phần uất nhìn về mặt lạnh lùng của Nam Kha . Cô không thể nghĩ là anh và Hà Vân có thể đối xử với cô như thế . Tại Et thân mật trước những ánh mắt tò mò lẫn cảm kích của mọi người . Anh vờ vĩnh :

- Sao em ?

Bảo Phương giọng môi mết:

- Anh có thể thay em tiếp khách được không ?

Về mặt tươi cười, Nam Kha nói qua kẽ răng (Không ai có thể nghe anh nói gì, ngoại trừ Bảo Phương) - Cô định giở trò sao ? Chùng nào tôi chưa cho phép thì cô phải ngồi đó, có đến tận khuya cũng mặc.

Bảo Phương chua chát:

- Đến giờ phút này, em vẫn chưa hiểu được anh muốn gì.

Ấu yếm choàng tay lên vai Bảo Phương, Nam Kha hạ thấp giọng:

- Hiểu làm quái gì . Tốt nhất là cô nên cầm họng đi.

Hất mạnh cánh tay Nam Kha đang đặt trên vai cô, Bảo Phương giận dữ (Cô không biết là mọi người đang chăm chú quan sát hai vợ chồng cô và tỏ ra bất bình khi thấy cô cư xử như thế với một người chồng hết sức cao thượng như Nam Kha):

- Anh nữ nói với em những lời như thế sao ?

Chỉ chờ có thế, Nam Kha đứng thẳng dậy trình trọng tuyên bố với mọi người:

- Thưa các bạn, vợ của tôi không được khỏe . Cô ấy muốn nghỉ ngơi một chút, lát nữa sẽ quay trở lại chung vui với mọi người . Mong các bạn thông cảm.

Một tràng pháo tay vang lên cùng bài hát:

" Happy Birthday... " . Bảo Phương đưa hai tay lên cao để chào mọi người rồi lặn xe đi thật mau . Như trốn chạy.

Men theo hành lang, cô không trở về phòng mà đi ra vườn.

Trăng sáng chiếu rõ mọi cảnh vật trong vườn . Từ chiếc ghế đá lạnh lùng cho đến những nụ hoa run rẩy trong gió đêm.

Bụi tường vi nằm im lìm cuối vườn mà giờ đây những bông hoa màu trắng chợt dịu dàng đến lạ thường . Dịu dàng đến mức có thể làm tâm hồn người ta bỗng nhói đau.

Bảo Phương ngửa mặt nhìn lên bầu trời rộng . Cô thêm được khóc, được chia sẻ . Cô yêu Nam Kha .

Nhưng cô linh cảm trái tim của anh đang vượt dần khỏi vòng tay bắt lực của cô.

Ngồi như thế thật lâu, chợt Bảo Phương nghe tiếng chân quen thuộc ở sau lưng . Quay mặt lại, Nam Kha đang đứng trước mặt cô với ly rượu màu hổ phách đã vơi một nửa.

Dưới ánh trăng, Bảo Phương chợt thanh thốt khi bắt gặp cái nhìn lạnh buốt pha một chút tàn nhẫn của anh . Cô khẽ rung mình.

Mon trốn bờ vai đầm sương đêm của cô, Nam Kha giọng ngọt ngào:

- Em đang ngắm trăng đó sao ?

Mở to mắt nhìn anh, Bảo Phương bối rối gật đầu :

- Vâng...

Nở một nụ cười quyến rũ, Nam Kha hắng giọng:

- Có cần một bình trà sen thật nóng cho em không ?

Bảo Phương vội đáp:

- Không... Cảm ơn... Anh đừng bận tâm đến em.

Khẽ so vai Nam Kha nói qua kẽ răng:

- Anh sẽ gọi chị bếp mang trà đến . Nào nói đi, trà ướp sen hay trà ướp hoa ngọc lan ? Trà Bắc Cạn hay trà Bảo Lộc ? Nếu em không thích thì trà Lipton vậy . Có thêm một đĩa nhỏ với mấy cục đường phèn và những lát chanh tươi . Mọi sự đều hoàn hảo cho em, cho dù cơ thể của em chẳng hoàn hảo chút nào . Nếu khôngmuốn nói đó là sự thiếu sót... hết sức khốn nạn.

Bảo Phương nghe đắng ở cổ . Nam Kha vẫn còn nhớ sơ%ình mang nhiều bất hạnh đến cho anh.

Nam Kha cay đắng:

- Bất hạnh à ? Không, anh là một người đàn ông v trà và con mèo nhâm nhi sữa không khác nhau là mấy . Anh vẫn thường gọi cô là con mèo nhỏ của anh, cô tiên của anh.

Nhìn sững anh, Bảo Phương chùng giọng :

- Cảm ơn anh đã quan tâm đến em . Em uống gì cũng được, không cần phải cầu kỳ đường chanh . Nhưng em không khát.

Nam Kha cười nhạt:

- Kể ra em cũng thức thối . Một con người tật nguyên như em nếu mà đòi hỏi phục vụ trà Lipton với những lát chanh, thổi đường để ra cũng kỳ quái . Nhịn đi là vừa...

Bảo Phương nhìn xuống đôi chân của mình . Nỗi đau thể xác không sao sánh được nỗi đau trong tâm hồn . Quả tim của cô dường như vừa bị ai đó bóp nghẹt.

Ngồi xuống chiếc ghế đá, nốc cạn ly rượu đang cầm trên tay, Nam Kha cất giọng hằn học:

- Em có tin là có số mệnh không, Bảo Phương ?

Khẽ cắn môi, cô cười buồn :

- Sao anh lại hỏi em câu hỏi đó ?

Nam Kha nhướn mày:

- Để hiểu là có khi nào em xót thương cuộc đời của người khác không ?

Giọng cô run rẩy :

- Em biết là mình mang nhiều bất hạnh đến cho anh.

Nam Kha cay đắng:

- Bất hạnh à ? Không, anh là một người đàn ông vô cùng hạnh phúc.

Cô rơm rớm nước mắt:

- Anh đừng chua cay với em nữa.

Giọng Nam Kha thật kịch :

- Kìa em, sao lại khóc . Anh chỉ muốn luận bàn với em về số mệnh của con người mà thôi . Hạnh phúc là gì, em có biết hay không ?

Cô nấc lên:

- Em xin lỗi anh . Xin lỗi anh vì đã làm cho anh bức dọc . Xin lỗi anh vì đôi chân tật nguyên của em.

Nam Kha cười gằn:

- Một lời xin lỗi à ? Nó chẳng giải quyết được gì cả.

Cô khở sở:

- Anh hãy nói đi . Em phải làm gì đây . Nếu anh muốn, em sẽ ly hôn với anh ngay.

Một người bạn của Nam Kha đang đi kiếm anh, anh ta gọi lớn:

- Nam Kha... Cậu đâu rồi ?

Nam Kha lên tiếng:

- Mình đang ở đây.

Nhìn thấy những giọt nước mắt trên rèm mi dài và cong của Bảo Phương, người bạn thẳng thốt:

- Có chuyện gì à ?

Vuốt tóc Bảo Phương với vẻ yêu thương, Nam Kha hắng giọng bảo:

- Vợ mình dễ rơi nước mắt lắm . Cô ấy xúc động vì thịnh tình của mọi người dành cho cô ấy trong đêm hôm nay.

Người bạn của anh cười nhẹ :

- Tôi không ngờ Bảo Phương đa cảm đến thế.

Ấu yếm ôm vai Bảo Phương, Nam Kha tình tứ hỏi:

- Anh đưa em vào nhà nghe ?

Bảo Phương giọng muộn phiền:

- Không... Em chỉ muốn ngồi ở đây một mình.

Nam Kha chiều chuộng:

- Nếu em muốn, anh cũng không nài ép . Nhưng anh sẽ gọi chị bếp mang trà nóng ra đây cho em.

Nhìn Nam Kha bằng ánh mắt ngưỡng mộ, người bạn của anh chân thành nhận xét:

- Mọi người đều mừng cho Bảo Phương, Nam Kha là một người chồng hết sức tuyệt vời.

Bảo Phương chua chát thờ dãi . Cô muốn hét lên rằng tất cả chỉ là sự dối trá . Dối trá . Cô đã chán ngấy những màn kịch của Nam Kha lắm rồi.

Thế nhưng, cô chỉ im lặng . Nói ra những điều đau lòng ấy làm gì.

Nụ hôn của Nam Kha trượt dài trên má cô, khiến cô khẽ dùng mình . Cô biết là Nam Kha đã phải gắng gượng lắm mới không thể hiện sự ghê tởm trong nụ hôn ấy.

Anh tình tứ bảo:

- Anh vào tiếp bạn bè nhé Bảo Phương.

Cùng người bạn, Nam Kha vui vẻ đi vào nhà.

Chỉ còn lại một mình, Bảo Phương cay đắng nghĩ về mối quan hệ giữa hai người.

Ly hôn . Đó là điều chắc chắn phải xảy ra . Nam Kha không còn yêu cô nữa . Anh đang oán hận cô.

Bảo Phương ngồi mãi như thế cho đến lúc lơ mơ ngủ lúc nào không biết . Cô chợt tỉnh dậy khi có tiếng cười khúc khích bên tai.

Giọng của ai như của Hà Vân:

- Đùng hôn em nữa . Anh tham lam thấy mò . Ghét ghê...

- Ngoan đi cưng . Chiều anh đi cưng... Chúng ta sẽ cưới nhau mà...

Rồi tiếng sột soạt, tiếng thở gấp đầy khoái cảm.

Bảo Phương sững người . Đó chính là giọng của Nam Kha . Không . Không . có lẽ nào.

Thật nhanh, Bảo Phương đẩy bánh xe lăn về phía sau bụi tường vì.

Dưới ánh trăng, cô nhìn thấy rất rõ Hà Vân với chiếc váy ôm màu mận chín trong vòng tay của Nam Kha . Họ đang đắm đuối hôn nhau.

Bảo Phương mở to mắt nhìn họ . Cô không thể tin được . Hà Vân - bạn thân của cô, Nam Kha - chồng của cô.

Nghe tiếng kêu lên thật đau đớn như một con thú nhỏ vừa bị trúng đạn của Bảo Phương, họ buông nhau ra.

Ngoài cả sự tưởng tượng của Bảo Phương, Hà Vân không hề một chút thẳng hờn khi nhìn thấy vẻ mặt hoảng loạn của cô.

Vuốt lại mái tóc nhuộm vàng và nâu, Hà Vân thản nhiên hỏi :

- Cô chưa đi ngủ sao ?

Nhìn sững Hà Vân như không tin những gì vừa diễn ra là sự thật, Bảo Phương ngồi chết sững trên chiếc ghế lắn.

Giọng Hà Vân khó chịu :

- Cô đừng trợn mắt nhìn tôi như thế . Tôi có phải là quái vật đâu.

Thu hết tàn lực, Bảo Phương nói như hụt hơi:

- Tại sao Hà Vân lại... lại... như thế ?

Quay lại nhìn Nam Kha đang tỉnh bơ bật zippo môi thuốc, Hà Vân cười ngất :

- Anh yêu, anh có nghe cô ta hỏi gì không ?

Nhún vai, Nam Kha châm ngọn lửa xanh lè vào điếu thuốc đang cài lệch trên môi . Rồi lạnh lùng nhả khói.

Hà Vân cười mũi:

- Thế cô nghĩ là tôi phải làm gì ?

Bảo Phương phần nộ nhìn Hà Vân . Không hề nao núng trước cái nhìn khinh bỉ của cô, Hà Vân cười.

- Không lẽ cô nghĩ là Nam Kha phải chung tình với cô . Hãy nhìn vào đôi chân oặt ẹo của mình để tự biết là không nên sống bằng ảo tưởng.

Bảo Phương kêu lên:

- Đúng là tôi đã ảo tưởng, ảo tưởng về tình bạn giữa tôi và Hà Vân.

Cười lớn, Hà Vân tuyên bố :

- Nam Kha, anh còn đợi gì mà không cho cô ta biết mục đích của anh trong buổi tiệc sinh nhật tối hôm nay.

Bảo Phương phần uất nhìn vẻ mặt lạnh lùng của Nam Kha . Cô không thể nghĩ là anh và Hà Vân có thể đối xử với cô như thế . Tại sao họ có thể trăng tráo như thế được.

Nhả một vòng khói mỏng, Nam Kha nhướng mày nhìn Bảo Phương :

- Tôi muốn ly hôn với cô !

Bảo Phương chưa chát nhìn vẻ mặt lạnh lùng của anh . Cô không hề có lỗi với anh . cô cũng không muốn làm khổ anh, buộc anh phải chịu đựng sự tật nguyên của anh . Cô sẵn sàng trả lại tự do cho anh . Nhưng mà cái cách anh từ bỏ cô thật là đáng sợ . Cô không khác gì là kẻ tử thù của anh.

Giọng cô cay đắng:

- Anh sẽ được toại nguyện . Nhưng tôi nghĩ là không cần thiết anh phải đối xử với tôi như thế.

Hà Vân chen vào :

- Thế cô có biết vì sao tối nay Nam Kha phải bỏ ra một số tiền rất lớn để tổ chức sinh nhật cho cô hay không ?

Bảo Phương cười nhạt . Vẻ mặt hăm hở của Hà Vân thật là đáng ghê tởm . Cô không ngờ . Vậy mà đã có một thời gian dài hai người kết thân với nhau . Cô cũng không thể hiểu là tại sao Hà Vân không cảm thấy hổ thẹn . Ngược lại, cô ta còn có vẻ muốn hạ nhục cô trước mặt Nam Kha.

Gục đầu xuống ghế lẩn, giọng Bảo Phương chán ngán:

- Tôi không cần biết đến . Mấy người hãy đi đi... Tôi không muốn nhìn thấy mặt mấy người nữa.

Nam Kha cao giọng :

Đi à ? Thế cô quên rằng đây là ngôi nhà của tôi sao.

Hà Vân khúc khích :

- Kể phải rời khỏi ngôi nhà trắng lẽ này là cô chứ không phải là ai khác . Tối hôm nay, Nam Kha phải bấm bụng tổ chức một tiệc sinh nhật linh đình đến thế không phải vì anh ấy ưu ái yêu thương gì cô đâu . Dụng ý của Nam Kha là mai này khi tiến hành ly hôn với cô, những kẻ độc miệng xấu bụng đến đâu cũng không thể nói xấu anh ấy được . Và trong trường hợp cô chống lại anh ấy, cho rằng anh ấy đã tệ bạc với cô thì những cuốn băng video sẽ là bằng chứng hùng hồn nhất để khẳng định là cô là người hoàn toàn có lỗi trong cuộc sống chung . Nam Kha đã hết lòng chiều chuộng cô nhưng cô đã hết sức lạnh nhạt với anh ấy, khi nào cô cũng kiểm chuyện với Nam Kha . Camera đã ghi lại hình ảnh cô hăm hè với Nam Kha khi anh ấy dịu dàng choàng tay lên vai cô . Một trăm quan khách tối nay cũng đã chứng kiến chuyện đó.

Ngẩng phắt đầu lên nhìn Nam Kha, Bảo Phương hét lên:

- Anh thật là kinh khủng... Cả cô nhân tình của anh cũng thế.

Búng điều thuốc cháy dở xuống thảm cỏ, Nam Kha cau mày:

- Đã khuya lắm rồi, cô đứng gào to lên như thế.

Hà Vân phụ họa:

- Hãy để cho mẹ anh ấy ngủ ngon giấc . Biết điều thì cô nên về phòng của mình đi . Ngày mai, luật sư của anh ấy sẽ làm việc với cô . Cô có muốn giữ quê chồng đối cũng không được . Nam Kha là một người chồng tốt . Còn cô, vì bệnh hoạn nên thường xuyên kiểm chuyện với Nam Kha . Đó là nội dung mà Nam Kha sẽ cung cấp cho các nhân viên toà án . Sẽ không có ai tin cô đâu:

Bảo Phương nức nở:

- Không cần chờ đến ngày mai, tôi muốn được rời khỏi nơi đây ngay bây giờ . Tôi không muốn sống trong ngôi nhà này một giây phút nào nữa . Tôi sẽ ly hôn với Nam Kha . Cái cách mà anh ấy từ bỏ tôi thật là đáng sợ . Tôi không thể tưởng tượng nổi... Tôi sẽ trở về ngôi nhà của mẹ tôi...

Hà Vân nheo mắt:

- Tôi gọi tắc xi cho cô nhé.

Quay lại nhìn Nam Kha, Hà Vân dài giọng hỏi:

- Anh quyết định như thế nào? Cho cô ta đi bây giờ hay là chờ ngày mai, khi cô ta đã ký vào đơn ly hôn.

Nam Kha nhún vai:

- Tùy em.

Hà Vân hắng giọng:

- Tối nay em muốn ngủ lại với anh, ngay trong chính căn phòng màu hồng ở tầng hai . Căn phòng mà cách đây bốn tháng em đã đưa cô ta lên để động phòng hoa chúc với nỗi đau buồn vô tận trong trái tim na emn như thế ?

Một người đàn ông đang đứng trước mặt họ . Hiên ngang . Giận dữ.

Đó chính là Vũ Khôi.

Nam Kha rít lên.

- Ai cho mày đột nhập vào nhà tao ? Mày cút đi !

Vũ Khôi nhướn mày :

- Tôi không hề đi%Bi một nỗi cô đơn và uất hận không có gì bù đắp được.

Ngừng một lát để nhìn vào đôi mắt đang mở đau đớn của Bảo Phương, mỉm cười thật cay độc Hà Vân nói tiếp:

- Em không muốn hạnh phúc của em bị hoen ố bởi những tiếng tí tê khóc của cô ta trong đêm nay.

Về mặt Nam Kha tàn nhẫn:

- Lấy handphone của anh, gọi tắc xi đi . Anh cũng không muốn nhìn thấy gương mặt ủ ê của cô ta.

Cầm lấy máy điện thoại của Nam Kha . Hà Vân chưa kịp bấm máy đã nghe một giọng đầy phần nộ vang lên sau lưng:

- Nam Kha... Anh là đồ tồi . Tại sao anh lại đối xử với Bảo Phương tàn nhẫn như thế ?

Một người đàn ông đang đứng trước mặt họ . Hiên ngang . Giận dữ.

Đó chính là Vũ Khôi.

Nam Kha rít lên.

- Ai cho mày đột nhập vào nhà tao ? Mày cút đi !

Vũ Khôi nhướng mày :

- Tôi không hề đột nhập . Đừng quên là tôi có một giấy mời đến dự tiệc sinh nhật của Bảo Phương đấy nhé.

Nam Kha gầm gừ - Tao không mời mày Vũ Khôi thân nhiên đáp:

- Có lẽ cô thư ký của anh đã làm việc theo thói quen . Cũng như những nhà doanh nghiệp khác từng có mối quan hệ làm ăn với anh, tôi cũng nhận được một giấy mời.

Như để minh chứng cho lời nói của mình Vũ Khôi chìa tấm thiệp mời trước mặt Nam Kha giọng giễu cợt:

- Nếu nghi ngờ, cứ nhìn đi Nam Kha tức muốn nổ đom đóm, anh hét lên:

- Cứ cho là cô thư ký của tao đăng trí nên mới ầm ớ mời mày đi . Nhưng tại sao đến bây giờ mày mới dẫn xác đến, rồi lại còn xía mũi vào chuyện riêng của tao . suốt buổi tiệc toa có thấy mày đâu.

Vũ Khôi nhìn thẳng vào mặt Nam Kha:

- Hãy xưng hô lịch sự một chút !

Nam Kha gầm lên:

- Tao không biết thế nào là lịch sự, nhất là với một thằng khốn như mày.

Vũ Khôi khinh bỉ phản:

- Ai khốn nạn, có lẽ anh nên cải chính lại . Dẫn xác đến đây từ khi nào à ? Thật ra tôi đã... dẫn xác đến đây từ lâu . Từ lúc anh đẩy chiếc xe lăn ra rồi hôn Bảo Phương thật âu yếm trước những đôi mắt ngưỡng mộ của mọi người cho đến bây giờ . Những gì xảy ra trong vườn, tôi đã được chứng kiến từ đầu tới cuối không thiếu một chi tiết nào cả . Về mức độ diễn xuất, anh không thua kém bất cứ một diễn viên thượng thặng nào cả . Có một vài phụ nữ đã đổ lệ khi thấy anh tình tứ hôn Bảo Phương đấy:

Nam Kha hét lên:

- Cút ngay !

Vũ Khôi nhướng mày:

- Đâu có dễ như thế !

Trong đôi mắt Nam Kha lóe lên ánh nhìn cay độc:

- Mày định làm gì ?

Vũ Khôi cười nhạo:

- Thử đoán coi.

Nam Kha nói qua kẽ răng:

- Có phải mày định giúp Bảo Phương chống lại tao trong chuyện ly hôn ? Mày là nhân chứng cho cô ta ?

Vũ Khôi nhướng mày:

- Để làm gì nhi ? Không lẽ tôi không nhận biết là Bảo Phương đang sống trong địa ngục hay sao . Nếu có giúp, tôi nên giúp Bảo Phương thoát ra khỏi địa ngục này càng sớm càng tốt mới phải chứ.

Nam Kha hậm hực:

- Thế mày muốn gì ? Mày theo dõi tao để làm gì ?

Xót xa nhìn khuôn mặt đau khổ tột độ của Bảo Phương, Vũ Khôi trầm giọng :

- Tôi muốn biết cuộc sống thực mà Bảo Phương đang trải qua . Bảo Phương nói với tôi và mọi người là cô ấy rất hạnh phúc nhưng tôi biết không phải như thế . Tôi là bạn của Bảo Phương . Nếu ai đó muốn làm hại cô ấy, lẽ ấy sẽ không yên thân với tôi đâu.

Hà Vân cười khẩy:

- Trước khi đưa ra lời thách đố ấy, có lẽ anh nên biết mình đang đứng ở đâu . Tôi nhắc cho anh nhớ nhé, đây là nhà của Nam Kha . Anh ấy sẽ dạy cho anh biết thế nào là sự lễ độ.

Ném cho Hà Vân ánh nhìn khinh bỉ . Vũ Khôi phán:

- Tôi đã gặp nhiều hạng người, nhưng phải thú thực là chưa thấy ai như cô và Nam Kha . Cô và anh ta thật cân xứng với nhau.

Nam Kha bạnh hàm:

- Tao như thế nào?

Vũ Khôi khẽ nheo mắt:

- Ti tiện!

Vũ Khôi chưa dứt lời thì Nam Kha đã tống một cú đấm như trời giáng vào ngực, nhưng Vũ Khôi còn nhanh hơn Nam Kha nữa . Lùi lại để tránh cú đấm bất ngờ ấy, Vũ Khôi liền tung người song phi cả hai chân vào bụng Nam Kha khiến anh ta kêu hự lên một tiếng thật đau đớn và khuyu xuống.

Hà Vân la thất thanh:

- Bớ người ta... Cướp... cướp...

Chỉ trong nháy mắt, trong hoa viên đã nghẹt người . Những gia nhân của Nam Kha tay cầm gậy gộc nháo nhác hỏi:

- Cướp đâu ? Cướp đâu ?

- Chỉ Vũ Khôi, Hà Vân leo leo:

- Nó đây . Nó định giết anh Nam Kha để cướp tiền đây . Đánh chết nó đi !

Lão Muôn kêu lên:

- Cậu Vũ Khôi mà...

Cùng lúc bà Thái xuất hiện và nghe kịp lời kết tội của Hà Vân . Bà ngạc nhiên:

- Cậu Vũ Khôi, sao cô nói là cướp ? Cô nói gì lạ thế ?

Ôm lấy bụng, Nam Kha phẩy tay ra lệnh cho gia nhân :

- Đánh chết nó đi ! Nửa đêm nó xông vào đây để quyến rũ vợ tôi đây.

Vũ Khôi giận dữ:

- Vô liêm sỉ !

Hà Vân trăng tráo:

- Chính tôi và anh Nam Kha đã nhìn thấy nó và...; Bảo Phương h□ bà tuyên bố:

- Cho đến giờ phút này, tôi chỉ biết Bảo Phương là dâu của tôi . Cô đã u yếm nhau trước mặt Hà Vân . Bà không hiểu là bà vừa nghe những gì . Tại sao lại như thế . Hà Vân là bạn thân của Bảo Phương . Dù mỗi lần Hà Vân đến đây chơi bà đều không thích nhưng bà vẫn biết Bảo Phương thì lại tình tứ ôm con trai của bà.

Bà quát khê:

- Ta cần một lời giải thích.

Hà Vân leo leo:

- Bảo Phương đã ngoại tình... Con và anh Nam Kha đã bắt gặp.

Nhìn chiếc váy ngắn cũn cỡn của Hà Vân với cổ áo khoê - Mẹ không thừa nhận. tôi chứ gì ?

Nam Kha lên tiếng:

- Kìa Hà Vân ! Em đừng giận mẹ... Còn mẹ nữa, sẵn đây con cũng nói cho mẹ biết là con sẽ cưới Hà Vân . Hà Vân sẽ là dâu ngoan của mẹ...

Bà Thái hắng giọng:

- Nam Kha à... Mẹ chỉ cưới vợ cho con một lần . Đúng một lần mà thôi . Ngoài Bảo Phương sẽ làm đám cưới với con, sau khi hoàn tất thủ tục ly hôn với Bảo Phương.

Bà Thái trở mặt nhìn Hà Vân . Bà không hiểu là bà vừa nghe những gì . Tại sao lại như thế . Hà Vân là bạn thân của Bảo Phương . Dù mỗi lần Hà Vân đến đây chơi bà đều không thích nhưng bà vẫn biết Bảo Phương rất quý mến Hà Vân . Bảo Phương rất chân thành với bạn bè.

Cơn giận trong bà bùng lên, bà tuyên muốn xin phép mẹ được ra đi.

- Sao ?

- Mẹ hãy cho con được rời khỏi ngôi nhà này . Ngôi nhà mà đã có với con nhiều kỷ niệm, nhưng ra đi là một gì%ho mẹ thất vọng không ít.

%0ho bà Thái một cái thật sắc . Cô không cảm tình mẹ... Còn mẹ nữa, sẵn đây con cũng nói cho mẹ biết là con sẽ cưới Hà Vân . Hà Vân sẽ là dâu ngoan của mẹ...

Bà Thái hắng giọng:

- Nam Kha à... Mẹ chỉ cưới vợ cho con một lần . Đúng một lần mà thôi . Ngoài Bảo Phương ra, mẹ không biết ai cả.

Hà Vân choe chõe:

- Nam Kha! anh có nghe bà già của anh nói gì không ? Đúng là bực mình . Một cô con dâu quê, có gì đâu mà tiếc.

Nam Kha cau có :

- Mẹ điên rồi !

Mặc kệ thái độ hằm hè của Hà Vân và Nam Kha, bà Thái quay lại nhìn Bảo Phương rồi dịu dàng hỏi :

- Con hãy nói cho mẹ biết vì sao con lại khóc và bỏ phờ đến thế ?

Bảo Phương nhỏ nhẹ :

- Thưa mẹ, con muốn xin phép mẹ được ra đi.

- Sao ?

- Mẹ hãy cho con được rời khỏi ngôi nhà này . Ngôi nhà mà đã có với con nhiều kỷ niệm, nhưng ra đi là một gì%ho mẹ thất vọng không ít.

%0ho bà Thái một cái thật sắc . Cô không cảm tình nổi với mẹ Nam Kha . Mỗi lần cô đến đây với chiếc mini-jupe, bà Thái thường nhìn cô với ánh mắt kh%ì về phần nộ :

- Thế mẹ bảo con phải chôn vùi cuộc đời của3 chuyện hôn nhân hay ngoại tình như người ta đã bịa đặt. Bà Thái trầm giọng :

- Không cần con khẳng định mẹ cũng hiểu được tâm tính của cậu Vũ Khôi . Đó là một người bạn tốt và hết sức cao thượng của con . Mẹ rất quý mến Vũ Khôi . Không một ai trong ngôi nhà này được phép xâm phạm đến sức khỏe của cậu ấy . Gia nhân nào mà chạm đến người Vũ Khôi thì đừng có trách ta . Nhưng tại sao con ra đi, con phải nói cho mẹ biết, Bảo Phương ạ.

Nam Kha gầm lên:

- Mẹ... Mẹ không nên can thiệp vào chuyện riêng của con.

Bà Thái nghiêm giọng:

- Đủ rồi Nam Kha ạ . Con làm cho mẹ thất vọng không ít.

%0ho bà Thái một cái thật sắc . Cô không cảm tình nổi với mẹ Nam Kha . Mỗi lần cô đến đây với chiếc mini-jupe, bà Thái thường nhìn cô với ánh mắt kh%ì về phần nộ :

- Thế mẹ bảo con phải chôn vùi cuộc đời của con bên cạnh một cô vợ tàn phế sao ? Hà Vân yêu con, cô ấy muốn làm vợ con . Con cũng yêu cô ấy . Mẹ nên chấp nhận Hà Vân và nói chuyện với vợ sắp cưới của con hơn là mất thời giờ với một kẻ tật nguyền như Bảo Phương.

Liếc nhìn về mặt son phấn và mái tóc cũn cốn nhuộm nâu nhuộm vàng của Hà Vân với vẻ ác cảm, bà Thái nói giọng đầy thất vọng :

- Mẹ không ngờ là con lại có thể ruồng bỏ vợ con để chạy theo một phụ nữ khác . Nhất là cô ta lại là bạn thân của Bảo Phương . Mẹ không thể hiểu nổi con nữa . Cũng thể hiểu tại sao Hà Vân lại có thể tàn nhẫn đạo.

Quay lại nhìn uýt hái , anh nhả nhận :

- Mong bác đồng ý cháu chở Bảo Phương đi.

Bà Thái lặng lẽ gật đầu . Bà không muốn Bảo Phương rời khocô với ánh mắt khó chịu . Cô ngấm ngấm căm ghét bà . Giờ thấy bà thương xót Bảo Phương và lên án cô . Hà Vân càng cay cú.

Mà cũng chẳng sao . Cô chưa tính sổ với bà già này vội . Dục tốc bất đạt . Cô không muốn làm hỏng mọi chuyện khi mà thời cơ đang đến gần . Lấy được Nam Kha rồi , cô sẽ cho bà Thái biết thế nào là... Hà Vân.

Bảo Phương giọng nghèn nghẹn :

- Thôi mẹ...

Đặt tay lên vai cô , bà Thá0 . N1u dàng bỏ của anh ta ném Bảo Phương lên một chiếc tắc xi nào đó vào giờ này quả là một vi%n hãy ở lại đây với mẹ . Mẹ con mình sớm tối có nhau.

Bảo Phương thở dài :

- Con cảm ơn mẹ về tình cảm của mẹ đã dành cho con . Nhưng...

Ngẩng đầu lên , giọng cô khản khản :

- Con không thể ở lại trong ngôi nhà này nữa.

Hắt hàm với Hà Vân , Nam Kha bực tức :

- Kìa em , sao nãy giờ không gọi tắc xi chở cô ta đi cho rảnh mắt.

Bà Thái giận dữ quát :

- Nam Kha...

Thế nhưng anh đã thản nhiên đáp :

- Chuyện hôn nhân của con , mẹ đừng can thiệp quá sâu . Con đã khổ vì cô ta quá nhiều.

Mím môi lại với vẻ đánh đá của Nam Kha và của tôi đấy nhé.

Giận không thể tả , bà Thái quay phắt lại nhìn Hà Vân :

- Cô không thấy xấu hổ sao ?

; lặng lẽ đi đến bên chiếc xe lăn của Bảo Phương . Anh trầm giọng :

- Tôi chở Bảo Phương về nhà . Nam Kha và cô bồ của anh ta ném Bảo Phương lên một chiếc tắc xi nào đó vào giờ này quả là một việc hết sức vô nhân đạo.

Quay lại nhìn bà Thái , anh nhả nhận :

- Mong bác đồng ý cháu chở Bảo Phương đi.

Bà Thái lặng lẽ gật đầu . Bà không muốn Bảo Phương rời khỏi ngôi nhà này chút nào nhưng những gì vừa xảy ra đã đủ có thể cho bà hiểu , mọi chuyện đã chấm dứt.

Khi Nam Kha đã không còn yêu Bảo Phương nữa thì mọi sự níu kéo của bà chỉ làm cho con dâu bà thêm đau lòng.

- Chờ ta một lát !

Bà Thái vụt đi thật nhanh và quay lại với chiếc áo khoác của Bảo Phương . Giọng bà rầu rĩ :

- Con nhớ giữ sức khỏe nghe Bảo Phương . Ngày mai , mẹ cho người mang một ít đồ đạc của con sang bên nhà . Chỉ những áo quần cần thiết thôi , vì mẹ tin là chồng con sẽ hối hận và con lại sẽ quay trở về . Chóp mi để cố ngăn giọt lệ hờn tủi , Bảo Phương nhỏ nhẹ :

- Con cảm ơn mẹ . Nhưng mẹ đừng bận tâm đến con...

Ngửa mặt lên trời , Hà Vân nói bằng quơ :

- Ngày mai , tôi cho đốt hoặc vứt bỏ những thứ gì không phải của bà già , của Nam Kha và của tôi đây nhé.

Giận không thể tả , bà Thái quay phắt lại nhìn Hà Vân :

- Cô không thấy xấu hổ sao ?

Hà Vân đanh mặt lại :

- Mẹ bị nó bỏ bùa mê rồi nên mới bênh nó rồi chửi tôi . Không lẽ mẹ định... đẩy xe lăn cho nó suốt đời.

Bà Thái phẫn nộ :

- Tôi không phải là mẹ chồng của cô.

Hà Vân cười nhạt hừ nhận :

- Tạm biệt lão.

Chiếc xe lăn bánh rồi chạy chậm qua những con đường vắng . Khép mắt lại , Bảo Phương ng%Bo :đầu tng phòng ngủ của em.

Vũ Khôi im lặng nhìn cô . Anh sẵn sà?a anh đang đậu bên ngoài.

Vũ Khôi mở rộng cửa xe đưa Bảo Phương lên . Liếc nhìn về mặt cam nín của cô , lòng anh cảm thấy đau như cắt.

Lão Muôn vội đến giúp anh . Giọng lão buồn rầu :

- Tạm biệt c% Bảo Phương ng%Bo :đầu tng phòng ngủ của em.

Vũ Khôi im lặng nhìn cô . Anh sẵn sàng quay trở về lại nhà Nam Kha lấy cho cô 1n thiết cho cô trong lúc này . Mỗi một . Chán ngán . Và trên tất cả mọi thứ , ch%Ca khỏi nhà.

Yêu ma quỷ quái . Bảo Phương biết là lão muốn ám chỉ đến Hà Vân . Cô trầm giọng :

- Mãi mãi không bao giờ tôi trở về đây nữa đâu.

Lão Muôn buồn xo :

- Tôi không hề mong một kết thúc buồn thảm như thế này . Tôi mến cô chủ lắm . Tôi vẫn nhớ tình cảm bình dị của cô chủ dành cho tôi . Cô chủ là một con người nhân hậu.

Bảo Phương thờ nhẹ :

- Tôi cảm ơn lão.

Vũ Khôi đóng cửa lại . Anh khẽ gật đầu chào người lão bộc hiền lành . Lão khàn giọng chào :

- Cậu về nhé.

Vũ Khôi nhũn nhận :

- Tạm biệt lão.

Chiếc xe lăn bánh rồi chạy chậm qua những con đường vắng . Khép mắt lại , Bảo Phương ng%Bo :đầu tng phòng ngủ của em.

Vũ Khôi im lặng nhìn cô . Anh sẵn sàng quay trở về lại nhà Nam Kha lấy cho cô 1n thiết cho cô trong lúc này . Mỗi một . Chán ngán . Và trên tất cả mọi thứ , chính là sự thống khổ . Cô yêu Nam Kha . Nam Kha là tất cả đối với cô . Thế mà anh đã đối xử với cô thật phũ phàng.

Chiếc xe dừng lại trước một ngôi biệt thự nhỏ . Đó chính là nhà của mẹ cô . Trong nhà đèn đóm đã tắt .

Vũ Khôi nhấn chuông gọi cửa , nhưng Bảo Phương chợt kêu lên thảng thốt :

- Trời ạ !

Anh quay lại nhìn cô với anh mắt dịu dàng , giọng quan tâm :

- Có gì không em ?

Cô nói như khóc :

- Mẹ em đã đi du lịch ở Pháp một tháng nay . Lúc này , vì quá đau khổ nên em quên mất là phải lấy chiếc chìa khóa cửa để vào nhà.

Vũ Khôi trầm giọng :

- Thế chìa khóa ở đâu ?

Bảo Phương thở dài với vẻ ảo não :

- Trong phòng ngủ của em.

Vũ Khôi im lặng nhìn cô . Anh sẵn sàng quay trở về lại nhà Nam Kha lấy cho cô chiếc chìa khóa ấy hơn là để cô buồn và thất vọng . Nhưng đã khuya rồi , chắc chắn là không để gì Nam Kha đi tìm chìa khóa cho anh.

Giọng anh dứt khoát :

- Sáng mai anh sẽ đi lấy cho em.

Cô bối rối nhìn anh , giọng như muốn khóc :

- Còn bây giờ ?

Vũ Khôi trầm giọng :

- Anh chở em về nhà anh tạm nghỉ , nếu không ngại anh.

Cô nhìn thẳng vào đôi mắt chân thành của anh , giọng nhỏ nhẹ :

- Em chỉ ngại làm phiền anh mà thôi . Anh rất tốt với em.

Vũ Khôi hắng giọng :

- Em đừng lo nghĩ gì nhiều . Chỉ cần em vui là anh hạnh phúc lắm rồi.

Gục đầu xuống ghé lẩn, giọng Bảo Phương chán ngán:

- Tôi không cần biết đến . Máy người hãy đi đi... Tôi không muốn nhìn thấy mặt máy người nữa.

Nam Kha cao giọng :

Đi à ? Thế cô quên rằng đây là ngôi nhà của tôi sao.

Hà Vân khúc khích :

- Kể phải rời khỏi ngôi nhà trắng lệt này là cô chứ không phải là ai khác . Tối hôm nay, Nam Kha phải bấm bụng tổ chức một tiệc sinh nhật linh đình đến thế không phải vì anh ấy ưu ái yêu thương gì cô đâu . Dụng ý của Nam Kha là mai này khi tiến hành ly hôn với cô, những kẻ độc miệng xấu bụng đến đâu cũng không thể nói xấu anh ấy được . Và trong trường hợp cô chống lại anh ấy, cho rằng anh ấy đã tệ bạc với cô thì những cuộn băng video sẽ là bằng chứng hùng hồn nhất để khẳng định là cô là người hoàn toàn có lỗi trong cuộc sống chung . Nam Kha đã hết lòng chiều chuộng cô nhưng cô đã hết sức lạnh nhạt với anh ấy, khi nào cô cũng kiếm chuyện với Nam Kha . Camera đã ghi lại hình ảnh cô hăm hè với Nam Kha khi anh ấy dịu dàng choàng tay lên vai cô . Một trăm quan khách tối nay cũng đã chứng kiến chuyện đó.

Ngẩng phắt đầu lên nhìn Nam Kha, Bảo Phương hét lên:

- Anh thật là kinh khủng... Cả cô nhân tình của anh cũng thế.

Búng điều thuốc cháy dở xuống thảm cỏ, Nam Kha cau mày:

- Đã khuya lắm rồi, cô đứng gào to lên như thế.

Hà Vân phụ họa:

- Hãy để cho mẹ anh ấy ngủ ngon giấc . Biết điều thì cô nên về phòng của mình đi . Ngày mai, luật sư của anh ấy sẽ làm việc với cô . Cô có muốn giữ quê chồng đối cũng không được . Nam Kha là một người chồng tốt . Còn cô, vì bệnh hoạn nên thường xuyên kiếm chuyện với Nam Kha . Đó là nội dung mà Nam Kha sẽ cung cấp cho các nhân viên toà án . Sẽ không có ai tin cô đâu:

Bảo Phương nức nở:

- Không cần chờ đến ngày mai, tôi muốn được rời khỏi nơi đây ngay bây giờ . Tôi không muốn sống trong ngôi nhà này một giây phút nào nữa . Tôi sẽ ly hôn với Nam Kha . Cái cách mà anh ấy từ bỏ tôi thật là đáng sợ . Tôi không thể tưởng tượng nổi... Tôi sẽ trở về ngôi nhà của mẹ tôi...

Hà Vân nheo mắt:

- Tôi gọi tắc xi cho cô nhé.

Quay lại nhìn Nam Kha, Hà Vân dài giọng hỏi:

- Anh quyết định như thế nào? Cho cô ta đi bây giờ hay là chờ ngày mai, khi cô ta đã ký vào đơn ly hôn.

Nam Kha nhún vai:

- Tùy em.

Hà Vân hắng giọng:

- Tối nay em muốn ngủ lại với anh, ngay trong chính căn phòng màu hồng ở tầng hai . Căn phòng mà cách đây bốn tháng em đã đưa cô ta lên để động phòng hoa chúc với nỗi đau buồn vô tận trong trái tim na emn như thế ?

Một người đàn ông đang đứng trước mặt họ . Hiên ngang . Giận dữ.

Đó chính là Vũ Khôi.

Nam Kha rít lên.

- Ai cho mày đột nhập vào nhà tao ? Mày cút đi !

Vũ Khôi nhướn mày :

- Tôi không hề đột nhập . Một nỗi cô đơn và uất hận không có gì bù đắp được.

Ngừng một lát để nhìn vào đôi mắt đang mở đau đớn của Bảo Phương, mỉm cười thật cay độc Hà Vân nói tiếp:

- Em không muốn hạnh phúc của em bị hoen ố bởi những tiếng tí tê khóc của cô ta trong đêm nay.

Về mặt Nam Kha tàn nhẫn:

- Lấy handphone của anh, gọi tắc xi đi . Anh cũng không muốn nhìn thấy gương mặt ủ ê của cô ta.

Cầm lấy máy điện thoại của Nam Kha . Hà Vân chưa kịp bấm máy đã nghe một giọng đầy phần nộ vang lên sau lưng:

- Nam Kha... Anh là đồ tồi . Tại sao anh lại đối xử với Bảo Phương tàn nhẫn như thế ?

Một người đàn ông đang đứng trước mặt họ . Hiên ngang . Giận dữ.

Đó chính là Vũ Khôi.

Nam Kha rút lên.

- Ai cho mày đột nhập vào nhà tao ? Mày cút đi !

Vũ Khôi nhướn mày :

- Tôi không hề đột nhập . Đừng quên là tôi có một giấy mời đến dự tiệc sinh nhật của Bảo Phương đấy nhé.

Nam Kha gầm gừ - Tao không mời mày Vũ Khôi thân nhiên đáp:

- Có lẽ cô thư ký của anh đã làm việc theo thói quen . Cũng như những nhà doanh nghiệp khác từng có mối quan hệ làm ăn với anh, tôi cũng nhận được một giấy mời.

Như để minh chứng cho lời nói của mình Vũ Khôi chìa tấm thiệp mời trước mặt Nam Kha giọng giễu cợt:

- Nếu nghi ngờ, cứ nhìn đi Nam Kha tức muốn nổ đom đóm, anh hét lên:

- Cứ cho là cô thư ký của tao đăng trí nên mới ầm ớ mời mày đi . Nhưng tại sao đến bây giờ mày mới dẫn xác đến, rồi lại còn xía mũi vào chuyện riêng của tao . suốt buổi tiệc toa có thấy mày đâu.

Vũ Khôi nhìn thẳng vào mặt Nam Kha:

- Hãy xưng hô lịch sự một chút !

Nam Kha gầm lên:

- Tao không biết thế nào là lịch sự, nhất là với một thằng khốn như mày.

Vũ Khôi khinh bỉ phản:

- Ai khốn nạn, có lẽ anh nên cải chính lại . Dẫn xác đến đây từ khi nào à ? Thật ra tôi đã... dẫn xác đến đây từ lâu . Từ lúc anh đẩy chiếc xe lăn ra rồi hôn Bảo Phương thật âu yếm trước những đôi mắt ngưỡng mộ của mọi người cho đến bây giờ . Những gì xảy ra trong vườn, tôi đã được chứng kiến từ đầu tới cuối không thiếu một chi tiết nào cả . Về mức độ diễn xuất, anh không thua kém bất cứ một diễn viên thượng hạng nào cả . Có một vài phụ nữ đã đổ lệ khi thấy anh tình tứ hôn Bảo Phương đấy:

Nam Kha hét lên:

- Cút ngay !

Vũ Khôi nhướn mày:

- Đâu có dễ như thế !

Trong đôi mắt Nam Kha lóe lên ánh nhìn cay độc:

- Mày định làm gì ?

Vũ Khôi cười nhạo:

- Thử đoán coi.

Nam Kha nói qua kẽ răng:

- Có phải mày định giúp Bảo Phương chống lại tao trong chuyện ly hôn ? Mày là nhân chứng cho cô ta ?

Vũ Khôi nhướn mày:

- Để làm gì nhi ? Không lẽ tôi không nhận biết là Bảo Phương đang sống trong địa ngục hay sao . Nếu có giúp, tôi nên giúp Bảo Phương thoát ra khỏi địa ngục này càng sớm càng tốt mới phải chứ.

Nam Kha hậm hực:

- Thế mày muốn gì ? Mày theo dõi tao để làm gì ?

Xót xa nhìn khuôn mặt đau khổ tột độ của Bảo Phương, Vũ Khôi trầm giọng :

- Tôi muốn biết cuộc sống thực mà Bảo Phương đang trải qua . Bảo Phương nói với tôi và mọi người là cô ấy rất hạnh phúc nhưng tôi biết không phải như thế . Tôi là bạn của Bảo Phương . Nếu ai đó muốn làm hại cô ấy, lẽ ấy sẽ không yên thân với tôi đâu.

Hà Vân cười khẩy:

- Trước khi đưa ra lời thách đố ấy, có lẽ anh nên biết mình đang đứng ở đâu . Tôi nhắc cho anh nhớ nhé, đây là nhà của Nam Kha . Anh ấy sẽ dạy cho anh biết thế nào là sự lễ độ.

Ném cho Hà Vân ánh nhìn khinh bỉ . Vũ Khôi phán:

- Tôi đã gặp nhiều hạng người, nhưng phải thú thực là chưa thấy ai như cô và Nam Kha . Cô và anh ta thật cân xứng với nhau.

Nam Kha bạnh hàm:

- Tao như thế nào?

Vũ Khôi khề nheo mắt:

- Ti tiện!

Vũ Khôi chưa dứt lời thì Nam Kha đã tổng một cú đấm như trời giáng vào ngực, nhưng Vũ Khôi còn nhanh hơn Nam Kha nữa . Lùi lại để tránh cú đấm bất ngờ ấy, Vũ Khôi liền tung người song phi cả hai chân vào bụng Nam Kha khiến anh ta kêu hự lên một tiếng thật đau đớn và khuyu xuống.

Hà Vân la thất thanh:

- Bớ người ta... Cướp... cướp...

Chỉ trong nháy mắt, trong hoa viên đã nghẹt người . Những gia nhân của Nam Kha tay cầm gậy gộc nháo nhác hỏi:

- Cướp đâu ? Cướp đâu ?

- Chỉ Vũ Khôi, Hà Vân leo leo:

- Nó đấy . Nó định giết anh Nam Kha để cướp tiền đấy . Đánh chết nó đi !

Lão Muôn kêu lên:

- Cậu Vũ Khôi mà...

Cùng lúc bà Thái xuất hiện và nghe kịp lời kết tội của Hà Vân . Bà ngạc nhiên:

- Cậu Vũ Khôi, sao cô nói là cướp ? Cô nói gì lạ thế ?

Ôm lấy bụng, Nam Kha phẩy tay ra lệnh cho gia nhân :

- Đánh chết nó đi ! Nửa đêm nó xông vào đây để quyến rũ vợ tôi đấy.

Vũ Khôi giận dữ:

- Vô liêm sỉ !

Hà Vân trăng tráo:

- Chính tôi và anh Nam Kha đã nhìn thấy nó và... Bảo Phương h□ bà tuyên bố:

- Cho đến giờ phút này, tôi chỉ biết Bảo Phương là dâu của tôi . Cô đã u yếm nhau trước mặt Hà Vân . Bà không hiểu là bà vừa nghe những gì . Tại sao lại như thế . Hà Vân là bạn thân của Bảo Phương . Dù mỗi lần H%Ảu Bảo Phương . i khuôn mặt thống hận. Nam Kha đang ôm lấy bụng và cô bạn Hà Vân của Bảo Phương thì lại tình tứ ôm con trai của bà.

Bà quát khê:

- Ta cần một lời giải thích.

Hà Vân leo leo:

- Bảo Phương đã ngoại tình... Con và anh Nam Kha đã bắt gặp.

Nhìn chiếc váy ngắn cũn cỡn của Hà Vân với cổ áo khoê - Mẹ không thừa nhận. tôi chứ gì ?

Nam Kha lên tiếng:

- Kia Hà Vân ! Em đừng giận mẹ... Còn mẹ nữa, sẵn đây con cũng nói cho mẹ biết là con sẽ cưới Hà Vân . Hà Vân sẽ là dâu ngoan của mẹ...

Bà Thái hắng giọng:

- Nam Kha à... Mẹ chỉ cưới vợ cho con một lần . Đúng một lần mà thôi . Ngoài Bảo Phươ5y sẽ làm đám cưới với con, sau khi hoàn tất thủ tục ly hôn với Bảo Phương.

Bà Thái trở mặt nhìn Hà Vân . Bà không hiểu là bà vừa nghe những gì . Tại sao lại như thế . Hà Vân là bạn thân của Bảo Phương . Dù mỗi lần Hà Vân đến đây chơi bà đều không thích nhưng bà vẫn biết Bảo Phương rất quý mến Hà Vân . Bảo Phương rất chân thành với bạn bè.

Cơn giận trong bà bùng li6, bà tuyên muốn xin phép mẹ được ra đi.

- Sao ?

- Mẹ hãy cho con được rời khỏi ngôi nhà này . Ngôi nhà mà đã có với con nhiều kỷ niệm, nhưng ra đi là một gi%ho mẹ thất vọng không ít.

%0ho bà Thái một cái thật sắc . Cô không cảm tình mẹ... Còn mẹ nữa, sẵn đây con cũng nói cho mẹ biết là con sẽ cưới Hà Vân . Hà Vân sẽ là dâu ngoan của mẹ...

Bà Thái hắng giọng:

- Nam Kha à... Mẹ chỉ cưới vợ cho con một lần . Đúng một lần mà thôi . Ngoài Bảo Phương ra, mẹ không biết ai cả.

Hà Vân choe chõe:

- Nam Kha! anh có nghe bà già của anh nói gì không ? Đúng là bực mình . Một cô con dâu quê, có gì đâu mà tiếc.

Nam Kha cau có :

- Mẹ điên rồi !

Mặc kệ thái độ hằm hè của Hà Vân và Nam Kha, bà Thái quay lại nhìn Bảo Phương rồi dịu dàng hỏi :

- Con hãy nói cho mẹ biết vì sao con lại khóc và bực phờ đến thế ?

Bảo Phương nhỏ nhẹ :

- Thưa mẹ, con muốn xin phép mẹ được ra đi.

- Sao ?

- Mẹ hãy cho con được rời khỏi ngôi nhà này . Ngôi nhà mà đã có với con nhiều kỷ niệm, nhưng ra đi là một gì%ho mẹ thất vọng không ít.

%0ho bà Thái một cái thật sắc . Cô không cảm tình nổi với mẹ Nam Kha . Mỗi lần cô đến đây với chiếc mini-jupe, bà Thái thường nhìn cô với ánh mắt kh%i về phần nộ :

- Thế mẹ bảo con phải chôn vùi cuộc đời của3 chuyện hôn nhân hay ngoại tình như người ta đã bịa đặt.

Bà Thái trầm giọng :

- Không cần con khẳng định mẹ cũng hiểu được tâm tính của cậu Vũ Khôi . Đó là một người bạn tốt và hết sức cao thượng của con . Mẹ rất quý mến Vũ Khôi . Không một ai trong ngôi nhà này được phép xâm phạm đến sức khỏe của cậu ấy . Gia nhân nào mà chạm đến người Vũ Khôi thì đừng có trách ta . Nhưng tại sao con ra đi, con phải nói cho mẹ biết, Bảo Phương ạ.

Nam Kha gầm lên:

- Mẹ... Mẹ không nên can thiệp vào chuyện riêng của con.

Bà Thái nghiêm giọng:

- Đủ rồi Nam Kha ạ . Con làm cho mẹ thất vọng không ít.

%0ho bà Thái một cái thật sắc . Cô không cảm tình nổi với mẹ Nam Kha . Mỗi lần cô đến đây với chiếc mini-jupe, bà Thái thường nhìn cô với ánh mắt kh%i về phần nộ :

- Thế mẹ bảo con phải chôn vùi cuộc đời của con bên cạnh một cô vợ tàn phế sao ? Hà Vân yêu con, cô ấy muốn làm vợ con . Con cũng yêu cô ấy . Mẹ nên chấp nhận Hà Vân và nói chuyện với vợ sắp cưới của con hơn là mất thời giờ với một kẻ tật nguyền như Bảo Phương.

Liếc nhìn vẻ mặt son phấn và mái tóc cùn cồn nhuộm nâu nhuộm vàng của Hà Vân với vẻ ác cảm, bà Thái nói giọng đầy thất vọng :

- Mẹ không ngờ là con lại có thể ruồng bỏ vợ con để chạy theo một phụ nữ khác . Nhất là cô ta lại là bạn thân của Bảo Phương . Mẹ không thể hiểu nổi con nữa . Cũng thể hiểu tại sao Hà Vân lại có thể tàn nhẫn đạo.

Quay lại nhìn uýt hái , anh nhĩ nhận :

- Mong bác đồng ý cháu chở Bảo Phương đi.

Bà Thái lặng lẽ gật đầu . Bà không muốn Bảo Phương rời khocô với ánh mắt khó chịu . Cô ngấm ngấm căm ghét bà . Giờ thấy bà thương xót Bảo Phương và lên án cô . Hà Vân càng cay cú.

Mà cũng chẳng sao . Cô chưa tính sổ với bà già này vội . Dục tốc bất đạt . Cô không muốn làm hỏng mọi chuyện khi mà thời cơ đang đến gần . Lấy được Nam Kha rồi , cô sẽ cho bà Thái biết thế nào là... Hà Vân.

Bảo Phương giọng nghèn nghẹn :

- Thôi mẹ...

Đặt tay lên vai cô , bà Tháo . N1u dàng bờ của anh ta ném Bảo Phương lên một chiếc tắc xi nào đó vào giờ này quả là một vi%n hãy ở lại đây với mẹ . Mẹ con mình sớm tối có nhau.

Bảo Phương thở dài :

- Con cảm ơn mẹ về tình cảm của mẹ đã dành cho con . Nhưng...

Ngẩng đầu lên , giọng cô khẩn khoản :

- Con không thể ở lại trong ngôi nhà này nữa.

Hắt hàm với Hà Vân , Nam Kha bực tức :

- Kia em , sao nãy giờ không gọi tắc xi chở cô ta đi cho rảnh mắt.

Bà Thái giận dữ quát :

- Nam Kha...

Thế nhưng anh đã thản nhiên đáp :

- Chuyên hôn nhân của con , mẹ đừng can thiệp quá sâu . Con đã khổ vì cô ta quá nhiều.

Mím môi lại với vẻ đanh đá của Nam Kha và của tôi đấy nhé.

Giận không thể tả , bà Thái quay phắt lại nhìn Hà Vân :

- Cô không thấy xấu hổ sao ?

; lẳng lặng đi đến bên chiếc xe lăn của Bảo Phương . Anh trầm giọng :

- Tôi chờ Bảo Phương về nhà . Nam Kha và cô bồ của anh ta ném Bảo Phương lên một chiếc tắc xi nào đó vào giờ này quả là một việc hết sức vô nhân đạo.

Quay lại nhìn bà Thái , anh nhả nhận :

- Mong bác đồng ý cháu chờ Bảo Phương đi.

Bà Thái lặng lẽ gật đầu . Bà không muốn Bảo Phương rời khỏi ngôi nhà này chút nào nhưng những gì vừa xảy ra đã đủ có thể cho bà hiểu , mọi chuyện đã chấm dứt.

Khi Nam Kha đã không còn yêu Bảo Phương nữa thì mọi sự níu kéo của bà chỉ làm cho con dâu bà thêm đau lòng.

- Chờ ta một lát !

Bà Thái vụt đi thật nhanh và quay lại với chiếc áo khoác của Bảo Phương . Giọng bà rầu rĩ :

- Con nhớ giữ sức khỏe nghe Bảo Phương . Ngày mai , mẹ cho người mang một ít đồ đạc của con sang bên nhà . Chỉ những áo quần cần thiết thôi , vì mẹ tin là chồng con sẽ hối hận và con lại sẽ quay trở về. Chớp mi để cố ngăn giọt lệ hờn tủi , Bảo Phương nhỏ nhẹ :

- Con cảm ơn mẹ . Nhưng mẹ đừng bận tâm đến con...

Ngửa mặt lên trời , Hà Vân nói băng quơ :

- Ngày mai , tôi cho đốt hoặc vứt bỏ những thứ gì không phải của bà già , của Nam Kha và của tôi đấy nhé.

Giận không thể tả , bà Thái quay phắt lại nhìn Hà Vân :

- Cô không thấy xấu hổ sao ?

Hà Vân đanh mặt lại :

- Mẹ bị nó bỏ bùa mê rồi nên mới bệnh nó rồi chứ tôi . Không lẽ mẹ định... đẩy xe lăn cho nó suốt đời.

Bà Thái phẫn nộ :

- Tôi không phải là mẹ chồng của cô.

Hà Vân cười nhạt hừ nhận :

- Tạm biệt lão.

Chiếc xe lăn bánh rồi chạy chậm qua những con đường vắng . Khép mắt lại , Bảo Phương ng%Bo :đầu tng phòng ngủ của em.

Vũ Khôi im lặng nhìn cô . Anh sẵn sà?a anh đang đậu bên ngoài.

Vũ Khôi mở rộng cửa xe đưa Bảo Phương lên . Liếc nhìn về mặt cằm nín của cô , lòng anh cảm thấy đau như cắt.

Lão Muôn vội đến giúp anh . Giọng lão buồn rầu :

- Tạm biệt c% Bảo Phương ng%Bo :đầu tng phòng ngủ của em.

Vũ Khôi im lặng nhìn cô . Anh sẵn sàng quay trở về lại nhà Nam Kha lấy cho cô 1n thiết cho cô trong lúc này . Mỗi một . Chán ngán . Và trên tất cả mọi thứ , ch%Ca khỏi nhà.

Yêu ma quỷ quái . Bảo Phương biết là lão muốn ám chỉ đến Hà Vân . Cô trầm giọng :

- Mãi mãi không bao giờ tôi trở về đây nữa đâu.

Lão Muôn buồn xo :

- Tôi không hề mong một kết thúc buồn thảm như thế này . Tôi mến cô chủ lắm . Tôi vẫn nhớ tình cảm bình dị của cô chủ dành cho tôi . Cô chủ là một con người nhân hậu.

Bảo Phương thở nhẹ :

- Tôi cảm ơn lão.

Vũ Khôi đóng cửa lại . Anh khẽ gật đầu chào người lão bộc hiền lành . Lão khàn giọng chào :

- Cậu về nhé.

Vũ Khôi nhũn nhận :

- Tạm biệt lão.

Chiếc xe lăn bánh rồi chạy chậm qua những con đường vắng . Khép mắt lại , Bảo Phương ng%Bo :đầu tng phòng ngủ của em.

Vũ Khôi im lặng nhìn cô . Anh sẵn sàng quay trở về lại nhà Nam Kha lấy cho cô 1n thiết cho cô trong lúc này . Mỗi mệ . Chán ngán . Và trên tất cả mọi thứ , chính là sự thống khổ . Cô yêu Nam Kha . Nam Kha là tất cả đối với cô . Thế mà anh đã đối xử với cô thật phũ phàng.

Chiếc xe dừng lại trước một ngôi biệt thự nhỏ . Đó chính là nhà của mẹ cô . Trong nhà đèn đóm đã tắt . Vũ Khôi nhấn chuông gọi cửa , nhưng Bảo Phương chợt kêu lên thảng thốt :

- Trời ạ !

Anh quay lại nhìn cô với anh mắt dịu dàng , giọng quan tâm :

- Có gì không em ?

Cô nói như khóc :

- Mẹ em đã đi du lịch ở Pháp một tháng nay . Lúc này , vì quá đau khổ nên em quên mất là phải lấy chiếc chìa khóa cửa để vào nhà.

Vũ Khôi trầm giọng :

- Thế chìa khóa ở đâu ?

Bảo Phương thở dài với vẻ ảo não :

- Trong phòng ngủ của em.

Vũ Khôi im lặng nhìn cô . Anh sẵn sàng quay trở về lại nhà Nam Kha lấy cho cô chiếc chìa khóa ấy hơn là để cô buồn và thất vọng . Nhưng đã khuya rồi , chắc chắn là không để gì Nam Kha đi tìm chìa khóa cho anh.

Giọng anh dứt khoát :

- Sáng mai anh sẽ đi lấy cho em.

Cô bối rối nhìn anh , giọng như muốn khóc :

- Còn bây giờ ?

Vũ Khôi trầm giọng :

- Anh chở em về nhà anh tạm nghỉ , nếu không ngại anh.

Cô nhìn thẳng vào đôi mắt chân thành của anh , giọng nhỏ nhẹ :

- Em chỉ ngại làm phiền anh mà thôi . Anh rất tốt với em.

Vũ Khôi hăng giọng :

- Em đừng lo nghĩ gì nhiều . Chỉ cần em vui là anh hạnh phúc lắm rồi.

Chiếc xe lại lăn bánh...

Chỉ sau nửa tiếng đồng hồ , cô đã ngồi trên chiếc ghế bành êm ái trong căn phòng ấm áp anh dành cho cô . Một người giúp việc của anh đã giúp cô tắm trong bồn nước nóng pha nhiều hương liệu hoa hồng . Bảo Phương cảm thấy nỗi buồn dường như được nguôi ngoai chút ít khi bên cạnh cô còn có Vũ Khôi . Anh là một người đàn ông cao thượng . Nghiều tràn ngập gian phòng.

Đang ngồi gỡ tóc rối , Bảo Phương chợt nghe tiếng gõ cửa v%ười bạn lớn của cô.

Giữ tóc với chiếc máy sấy nhỏ , cô mỉm cười với Vũ Khôi :

- Giờ anh có thể đi ngủ rồi đó . Anh có biết bây giờ là mấy giờ không ?

Vũ Khôi cười :

- Nếu em không nhắc , có lẽ anh cũng quên khuấy mất là đã quá khuya . Chúc ngủ ngon nhé , Bảo Phương.

Cô cảm động :

- Cảm ơn . Chúc anh ngủ ngon.

Đi ra cửa , Vũ Khôi còn ngoái đầu lại :

- Đừng buồn nữa nghe em.

Đừng buồn . Làm sao người ta có thể buộc được vết thương ở con tim . Bảo;ng... Em không thể.

Vũ Khôi soi vào mắt cô :

- Vì sao thế Bảo Phương ?

Cô nói nhanh :

- Em không muốn Nam Kha nghĩ sai về tình gần sáng Bảo Phương mới thiếp được một lát . Cô tỉnh dậy khi ánh sáng chiếu tràn ngập gian phòng.

Đang ngồi gỡ tóc rối , Bảo Phương chợt nghe tiếng gõ cửa và sau đó Vũ Khôi bước vào phòng . Anh mỉm cười với Bảo Phương :

- Một buổi sáng thật đẹp , chào em...

Cô cười hiền :

- Chào anh...

Anh hỏi thẳng thắn :

- Gần sáng , anh vẫn thấy trong phòng em sáng đèn . Có phải đêm qua em khó ngủ không , Bảo Phương ?

Cô nhỏ nhẹ :

- Vâng...

Anh điềm đạm bảo :

- Không thể ôm mãi nỗi buồn , Bảo Phương ạ . Anh biết là em đang chán ngán đến cùng cực . Nhưng một ngày nào đó , em sẽ nhận ra rằng những gì mà em đang day dứt , đang đau khổ thật không đáng . Cũng có lúc người ta cũng ngộ nhận về một tình yêu , ngỡ rằng đó là tình yêu lớn nhưng hóa ra mọi thứ chỉ là một cơn mưa buồn . Sau cơn mưa , trời lại bừng sáng...

Cô thở dài . Làm sao Vũ Khôi hiểu được cô yêu Nam Kha đến độ nào . Tình yêu . Ngọt ngào và cay đắng.

Ngước mắt nhìn anh , cô khẽ hỏi :

- Anh có thể lấy chìa khóa giúp cho em ngay trong sáng nay được không ?

Vũ Khôi dịu dàng hỏi :

- Nếu anh đề nghị em ở đây thêm một ngày ?

Cô vội đáp :

- Không... Không... Em không thể.

Vũ Khôi soi vào mắt cô :

- Vì sao thế Bảo Phương ?

Cô nói nhanh :

- Em không muốn Nam Kha nghĩ sai về tình bạn giữa anh và em . Em không muốn Nam Kha nghĩ là em cũng tầm thường như... anh ấy.

Vũ Khôi nhướn mày :

- Mặc kệ hấn và những suy nghĩ nông cạn của hấn . Nam Kha không xứng đánh với tình cảm mà em dành cho hấn . Tại sao trong bất cứ suy ngẫm chồng của em đã thức dậy và đi dạo trong hoa viên.

Bảo Phương gặng hỏi ?

- Anh có gặp Nam Kha không ?

0ABảo Phương thở hắt nhẹ :

- Em đang cố gắng đây . Nhưng thực tế khó hơn nhiều so với suy nghĩ của em.

Vũ Khôi nhìn như hút vào đôi mắt đẹp có hàng mi dài thật duyên dáng :

- Bộ khó khăn cho em lắm sao Bảo Phương ?

Cô nhỏ nhẹ :

- Da...

Vũ Khôi chùng giọng :

- Thời gian sẽ giúp em phai pha...

Cô kêu lên :

- Nhưng em... yêu Nam Kha . Em không thể nào quên được anh ấy.

Vũ Khôi gật đầu với vẻ cam phận :

- Anh hiểu.

Nhìn cô một cái thật nhanh , Vũ Khôi chìa chiếc chìa khóa ra trước mặt cô và hỏi :

- Phải nó không , Bảo Phương ?

Bảo Phương ngạc nhiên :

- Anh đi lấy chìa khóa cho em từ lúc nào thế ?

Vũ Khôi hăng giọng :

- Vào khoảng sáu giờ sáng . Lúc mà anh biết chắc chắn là mẹ chồng của em đã thức dậy và đi dạo trong hoa viên.

Bảo Phương gặng hỏi ?

- Anh có gặp Nam Kha không ?

Vũ Khôi nhìn cô một cái thật nhanh . Lại Nam Kha . Chợt cảm thấy thương cô hơn bao giờ hết . Ôi , tình yêu đại khờ . Sau những gì Nam Kha gây ra cho cô , con tim cô vẫn yếu mềm.

Anh hăng giọng :

- Không...

Bảo Phương cắn môi , vẻ mặt đau đớn :

- Thế... thế còn...

Bỏ lửng câu hỏi , cô bối rối nhìn anh . Vũ Khôi hiểu . Cô muốn hỏi về Hà Vân , muốn biết là Hà Vân có ở lại chỗ Nam Kha không , nhưng không dám hỏi.

Anh trầm giọng :

- Có phải em định hỏi về Hà Vân ?

Cụp mi nhìn xuống đất , cô gật đầu với vẻ khổ sở :

- Da...

Không muốn Bảo Phương đau buồn thêm , Vũ Khôi đành nói dối :

- Tối hôm qua cô ta không ở lại đó.

Bảo Phương thắc thỏm :

- Anh nói thật ?

Vũ Khôi gật đầu :

- Bác Thái đã cho anh biết điều đó.

Bảo Phương giọng nhẹ nhõm :

- Có lẽ Nam Kha đã ân hận vì những gì mà anh ấy đã làm ?

Vũ Khôi kim một tiếng thờ dài . Anh yêu Bảo Phương . Chỉ tiếc đó chỉ là một tình yêu vô vọng . Trong trái tim của cô dường như không có chỗ cho ai ngoài Nam Kha.

Cầm lấy chiếc chìa khóa , cô cảm động :

- Anh tốt với em quá.

Ngồi xuống chiếc ghế sofa ở trong phòng , Vũ Khôi khẽ nói :

- Một mình em ở trong ngôi nhà đó không tiện , vì thế anh sẽ nhờ một người giúp việc của anh sang đây ở với em cho tới khi nào mẹ của em về.

Bảo Phương ngập ngừng :

- Em lại làm phiền anh nữa rồi.

Vũ Khôi nhìn như hút vào đôi mắt đẹp :

- Anh chỉ mong đem đến cho em những niềm vui.

Thật dịu dàng , anh đi đến chiếc xe lăn và đẩy ra cửa . Giọng anh vui vẻ :

- Muốn gì thì muốn , trước hết chúng ta phải dùng điểm tâm . Sau đó , anh chở em về bên nhà . Một bữa điểm tâm thịnh soạn không vì thế mà làm mất đi cảm giác ấm áp giữa anh và cô . Vũ Khôi thật ân cần và lịch sự.

Trong một khung cảnh êm đềm , Bảo Phương chợt nhận ra là Vũ Khôi sẽ là một chỗ tựa vững chắc cho một cô gái nào là bạn đời của anh . Chắc chắn không phải là cô , vì trái tim của cô chỉ dành riêng cho Nam Kha.

Sau bữa điếm tâm , Vũ Khôi đưa Bảo Phương về lại ngôi nhà cũ , nơi mà cô đã sống với mẹ trước khi trở thành vợ của Nam Kha...

Buổi trưa.

Một nhân viên của Nam Kha mang đến cho Bảo Phương tờ đơn ly hôn mà Nam Kha đã ký sẵn . Không cần đọc nội dung , Bảo Phương liền ký vào chỗ dành cho cô.

Thế là hết.

Khi tiếng chân của người nhân viên ấy xa dần , Bảo Phương ngồi khóc lặng lẽ . Sao anh có thể tàn nhẫn với em như thế , Nam Kha ? Em sẵn sàng trả tự do cho anh mà . Cần gì phải có một buổi sinh nhật linh đình và mấy cuộn băng video để làm bằng chứng trước tòa.

Em còn yêu anh mà Nam Kha.

Vũ Khôi xuất hiện trước mặt cô với bó cầm chương vàng . Nhìn thấy những giọt nước mắt đau khổ của cô , anh khẽ hỏi :

- Sao vậy Bảo Phương ?

Cô nức nở :

- Em khổ quá , Vũ Khôi ơi.

Cúi xuống bên cô với vẻ mặt đầy trắc ẩn , Vũ Khôi nói . Trước kia anh ấy yêu mày biết bao nhiêu . Nhưng tại mày tất cả . Mày đã làm khổ anh ấy , làm anh ấy phải xấu hổ với mọi người :

- Nam Kha đến đây à ?

Cô lắc đầu :

- Không , anh ấy cho người ở công ty anh ấy mang đơn đến.

Vũ Khôi vuốt tóc cô :

- Nín đi Bảo Phương . Nam Kha không xứng đáng để em nhỏ những giọt nước mắt với hắn . Hắn dường như không có tính người nữa.

Bảo Phương nấc lên :

- Nhưng em yêu Nam Kha . Lẽ ra không có gì có thể chia lìa được em và anh ấy nhưng tại... cái chân này... tại cái chân tật nguyền này.

Vừa nói , cô vừa dậm mạnh lên hai chân đang bất động.

Vũ Khôi giữ hai tay cô lại . Giọng anh ấm áp :

- Bảo Phương... Em bình tĩnh lại nào.

Cô vẫn tiếp tục tự dậm nghiền mình :

- Nếu mày không tàn tật thì mày đã không mất Nam Kha . Bảo Phương... sao mày lại tàn tật kia chứ . Mày đã làm Nam Kha thất vọng . Trước kia anh ấy yêu mày biết bao nhiêu . Nhưng tại mày tất cả . Mày đã làm khổ anh ấy , làm anh ấy phải xấu hổ với mọi người . Mày nên chết đi như lời anh ấy nguyện rủa mới phải chứ.

Vũ Khôi khẽ bảo :

- Em đừng như thế nữa , có được không Bảo Phương ?

Chị Tư mi về đi . Tôi không muốn Nam Kha hiểu lầm tôi . Cho dù Nam Kha có bỏ tôi thì một ngày nào đó anh ấy cũng phải hối hận , quay về với tôi . Tôi không muốn vì sự có mặt của anh mà Nam Kha lại càng căm ghét tôi nữa . Anh ấy và anh thù hận nhau . Vậy tại sao tôi lại phải thân thiết với anh . Anh đi về đi... Tôi van anh...

Vũ Khôi buồn rầu đứng dậy . Giọng anh chùng xuống :

- Nếu em muốn , em sẽ lập tức rời khỏi đây cho em hải lòng.

Cô vui mặt vào hai tay , hét lên :

- And đi đi !

Vũ Khôi đi ra khỏi phòng và khép nhẹ cửa . Bảo Phương ôm mặt khóc nức nở.

Cô đang trong một trạng thái vô cùng kích động . Sự tỉnh táo đến lạnh lùng và tờ đơn ly hôn của Nam Kha đã làm cô muốn nổi điên . Ném tung những gì đang ở trong tầm tay , cô bật khóc nức nở.

Chỉ một lát sau trong phòng của Bảo Phương là một bãi chiến trường.

Thật lâu , chị Tư mới vào phòng , giọng rụt rè :

- Cô...

Quay phắt lại nhìn chị , Bảo Phương giọng rên rỉ :

- Chị hãy để tôi yên . Chị đi đi . Tôi chỉ muốn chết . Muốn chết.

Nhìn cô bằng ánh mắt thông cảm , chị Tư mềm mỏng :

- Tôi đẩy xe ra vườn cho cô chủ khuây khỏa nhé.

Bảo Phương vẻ mặt cay đắng :

- Khuây khỏa để làm gì ? Tôi chỉ muốn chết thôi.

Lượm những mảnh vỡ trên sàn nhà , chị Tư an ủi :

- Cô chủ đừng nói gở . Sao lại chết được . Không có gì quý hơn sự sống cả.

Bảo Phương chán ngán :

- Thế có bao giờ chị bị phản bội , bị lừa dối chưa ? Và làm sao chị hiểu được nỗi khổ của một kẻ tật nguyên như tôi.

Chị Tư nói khẽ :

- Cuộc sống mà cô chủ . Mỗi người có một nỗi khổ , một nỗi niềm riêng . Tôi hiểu những gì cô chủ phải gánh chịu . Hiểu để cảm thấy thương cô chủ hơn.

Khép nhẹ mắt , Bảo Phương nhớ lại gương mặt thất vọng của và đau đớn của Vũ Khôi lúc nãy . Cô điên rồi . Không có ai tốt với cô như anh , thế mà cô đã xúc phạm đến anh.

Giọng cô khắc khoải :

- Tôi thật có lỗi với Vũ Khôi . Có lẽ không bao giờ anh ấy đến đây nữa . Vũ Khôi là người duy nhất hiểu được tôi . Anh ấy rất tốt . Thế mà tôi đã phá hỏng tất cả.

Chị Tư trầm giọng :

- Cậu chủ của tôi cũng không trách gì cô đâu.

Bảo Phương lùa hai tay vào tóc :

- Tôi tự giận mình . Nam Kha có hiểu lầm tôi hay sao đó cũng mặc . Tôi đã sống phụ thuộc vào Nam Kha quá nhiều . Tôi không còn là chính mình nữa . Vì sợ Nam Kha , tôi đã nói với Vũ Khôi là từ nay anh đừng đến đây nữa . Chị thấy tôi có điên không ?

Chị Tư nhỏ nhẹ :

- Cô đừng có day dứt nữa . Tôi biết là cậu của tôi hiểu cô mà.

Bảo Phương ràn rụa nước mắt :

- Nhưng Vũ Khôi sẽ không bao giờ đến đây nữa . Chính tôi đã yêu cầu anh như thế . Tôi thật đáng trách . Giờ tôi phải làm sao bây giờ ?

Đặt tay lên vai Bảo Phương , chị Tư nghiêng đầu hỏi :

- Cô có thật sự mong cậu chủ tôi đến đây không ?

Bảo Phương giọng buồn bã :

- Sao lại không ? Mỗi lần nói chuyện với Vũ Khôi , tôi cảm thấy lòng nhẹ nhõm rất nhiều . Chính Vũ Khôi làm cho tôi cảm thấy cuộc đời vẫn còn có ý nghĩa . Tôi vẫn có thể làm những điều có ích cho đời.

Chị Tư cười hiền :

- Nói thế chứ cậu chủ của tôi... chưa đi về đâu.

Bảo Phương kêu lên :

- Chị đừng xí gạt tôi nữa.

Chị Tư vui vẻ :

- Tôi nói thật đó mà . Cậu Vũ Khôi đang ở trong phòng khách đó.

Bảo Phương giận dỗi :

- Chị cứ đùa mọi th%A91ang đau khổ , chị lại còn trêu chọc tôi.

Chị Tư mỉm cười :

- Nếu không tin, cô cứ thử ra xem.

Về mặt Bảo Phương đầu nghi ngại :

- Tôi bắt đền chị đó , nếu chị nói dối.

- Còn nếu tôi nói đúng thì như thế nào đây ?

Nở một nụ cười hiền hậu , chị Tư lúi húi lượm những mảnh thủy tinh vỡ còn vương trên thảm.

Khẽ lắc đầu , Bảo Phương đẩy chiếc xe lăn ra phòng khách . Cô không tin vào mắt mình nữa.

Vũ Khôi đang ở đó . Anh đang dọn dẹp đồ đạc trong phòng khách vì mọi thứ từ ngày mẹ cô đi xa đều ngổn ngang bụi bặm . Dù sao mẹ cô cũng đã vắng nhà hơn một tháng nay rồi.

Nghे tiếng động ở cửa , Vũ Khôi quay lại . Bắt gặp Bảo Phương với ánh mắt ngỡ ngàng , anh mỉm cười :

- Không thể để em hít thở một không khí ô nhiễm như thế này nên anh đã dọn dẹp và sắp xếp lại mọi thứ không biết em có bằng lòng hay không.

Cô ấp úng :

- Anh không giận em chứ ?

Vũ Khôi cười :

- Không.

Cô tròn mắt :

- Vì sao ?

Vũ Khôi lại cười . Một nụ cười mà chưa bao giờ Bảo Phương thấy ấm áp đến thế.

Giọng anh bao dung :

- Anh biết là em không cố ý nói như thế . Em đã nghĩ một đường nói một nẻo.

Cô ngắc ngứ :

- Anh... cứ đến đây chơi . Đừng chấp trách những lời xằng bậy của em.

Vũ Khôi cười lớn :

- Tất nhiên . Thả em sống ở đây một mình , anh cũng không an tâm chút nào.

Chợt nhìn thấy khuôn mặt bối rối của cô , Vũ Khôi bỗng sực nhớ là anh đang ở trần.

Vội chụp lấy chiếc áo đang mắc trên ghế , anh lúng túng :

- Xin lỗi.

Bảo Phương ngó lơ ra cửa.

Một tích tắc sau cô quay lại . Vũ Khôi đã mặc xong áo , anh đang dịu dàng nhìn cô . Ánh mắt anh bao dung đến nỗi Bảo Phương cảm thấy thật nhỏ bé đối với anh.

Nhìn đôi bàn tay lấm lem của anh , cô khẽ nói :

- Sáng nay anh không đến công ty làm việc sao ?

Vũ Khôi cười :

- Chừng nào dọn dẹp nhà em xong , anh mới có thể an tâm làm chuyện khác được.

Cô chớp mi :

- Sao anh không cho người đến dọn giùm em cũng được ? Để anh xắn tay áo làm như thế này , em áy náy quá.

Vũ Khôi hắng giọng :

- Có gì đâu em . Chỉ cần nửa giờ nữa là xong xuôi.

Cô nghiêng đầu hỏi :

- Em bảo chị Tư pha cho anh ly nước chanh nghe.

Vũ Khôi nheo mắt cười :

- Chanh tươi ?

Bảo Phương cũng cười theo :

- Chanh muối . Em vẫn nhớ là anh chỉ thích chanh muối thBBng thật đẹp được anh đặt nhẹ lên đùi cô, giọng ấm áp:

- Hoa đẹp quá, phải không em ?

Bảo Phương mỉm cười với Vũ Khôi . Cô lắng nghe tiếng chân xa dần của Vũ Khôi, tiếng huýt sáo vui vui của anh . Rồi, cha anh . Điều đó khiến anh vui hơn bao giờ hết.

Bảo Phương nhận chuông gọi chị Tư . Lòng cô cảm thấy ấm áp lạ lùng khi Vũ Khôi một tay cầm ly chanh muối, một tay đẩy chiếc xe lăn ra vườn . Anh thân mật bảo:

- Em chịu khó ngồi đây chơi một lát đi . Chờ anh dọn dẹp xong rồi vào . Nếu không, tha hồ hít bụi đất.

Cô cũng một ly chanh muối trên tay như anh, nhấp từng ngụm nhỏ ngọt ngào.

Uống cạn ly chanh trong một nháy mắt, Vũ Khôi đùa:

- Em phải tập uống ào ào như anh mới được.

Cô cười nhẹ:

- Em bảo chị Tư pha thêm cho anh một ly nữa nhé.

Vũ Khôi nháy mắt trêu:

- Với một điều kiện là em phải uống thi với anh.

Một nụ hồng thật đẹp được anh đặt nhẹ lên đùi cô, giọng ấm áp:

- Hoa đẹp quá, phải không em ?

Bảo Phương mỉm cười với Vũ Khôi . Cô lắng nghe tiếng chân xa dần của Vũ Khôi, tiếng huýt sáo vui vui của anh . Rồi, chống tay lên cằm cô lơ đãng ngắm nhìn bầu trời xanh lơ.

Ngồi chờ mãi vẫn không gặp được Vũ Khôi, Hằng Thu bắt đầu cảm thấy suốt ruột . Thấy cô đi tới đi lui, cô thư ký của anh lịch sự bảo :

- Giám đốc của chúng tôi bận công chuyện nên chưa đến . Nếu cần cô có thể làm việc trực tiếp với chúng tôi, thay vì chờ anh ấy.

Hằng Thu duyên dáng nghiêng đầu:

- Cảm ơn . Tôi chờ thêm một lát nữa . Trong trường hợp không gặp, tôi sẽ gọi điện cho Vũ Khôi sau.

Cô thư ký nhã nhặn :

- Vàng...

Chỉ còn lại một mình trong phòng lễ tân, Hằng Thu mở chiếc xác tay nhìn vào chiếc gương nhỏ xíu . Cô cảm thấy hài lòng vì sự chờ đợi này giờ không hề làm mất đi vẻ quyến rũ trên khuôn mặt xinh đẹp.

Chợt có bóng người xuất hiện ở ngưỡng cửa . Vũ Khôi giọng vui vẻ :

- Hằng Thu à... không ngờ lại là em.

Cô cong môi:

- Sao anh biết có người đợi anh ?

Vũ Khôi cười:

- Cô thư ký c:

- Anh bận quá . Khi khác được không Hằng Thu ?

Hằng Thu háy Vũ Khôi một cái thật nhanh . Anh lúc nào cũng vô tình . Nội chuyện cô ghé đến đây tìm anh, cô thấy cũng đã tự ái . Nhưng nếu cô không tC5ng nịu :

- Em đợi anh muốn dài cả cổ.

Vũ Khôi thân mật hỏi:

- Em đi một mình hay đi với Thế Tài ?

Hằng Thu chu môi:

- Anh Thế Tài có bao giờ muốn chở em đi đâu . Nội thời giờ để bỏ của anh ấy cũng không thu xếp nổi . Em chỉ là em gái của anh ấy nên bị ra rìa là lẽ đương nhiên.

Cùng Hằng Thu sáng bước đi về phòng của mình, Vũ Khôi cười:

- Em nói xấu bạn của nah mà không sợ anh mách lại sao ?

Hằng Thu dài giọng:

- Không lẽ anh định theo phe của nah ấy ?

Vũ Khôi thân mật hỏi:

- Tìm anh có việc gì không vậy. HP ?

Cô cong môi :

- Em định rủ anh đi uống cà phê với em cho vui.

Vũ Khôi cười :

- Anh bận quá . Khi khác được không Hằng Thu ?

Hằng Thu háy Vũ Khôi một cái thật nhanh . Anh lúc nào cũng vô tình . Nội chuyện cô ghé đến đây tìm anh, cô thấy cũng đã tự ái . Nhưng nếu cô không tìm đến, có lẽ cũng không bao giờ có chuyện anh đến tìm cô.

Cô xằng giọng:

%0m nghĩa chiếc xe khá bụi bặm của anh Hằng Thu khen:

- Đàn ông đi chiếc xe này mới hợp . Nếu lúc này anh đại dột lấy chiếc Mercedes gia nua ra để chở em, em nghỉ chơi với anh liền.

Nổ máy, Vũ Khôi cười:

- Em quen anh chứ không lẽ kết bạn với mấy chiếc xe của anh.

Hằng Thu khúc khích:

- "Hãy cho tôi bi%El i nhau hỏi còn học đại học . Sau này, mỗi người làm việc ở một lãnh vực khác nhau nên ít khi gặp gỡ . Trong cuộc gặp mặt bạn bè vừa mới tổ chức tại nhà Thế Tài cách đây một tháng anh mới gặp lại TT . Và vì thế, anh đã gặp Hằng Thu trong buổi itệc hôm đó.

Anh dịu dàng bảo :

- Anh không bận đâu...

Ra bãi đậu xe, Hằng Thu nhõng nhẽo:

- Anh chở em nghe.

Vũ Khôi trầm giọng:

- Thế xe xưa em đâu ?

Hằng Thu cong môi:

- Lúc này nhỏ bạn của em chở em đến đây.

Vũ Khôi lấy chiếc mô-tô ra khỏi bãi . Ngắm nghĩa chiếc xe khá bụi bặm của anh Hằng Thu khen:

- Đàn ông đi chiếc xe này mới hợp . Nếu lúc này anh đại dột lấy chiếc Mercedes gia nua ra để chở em, em nghỉ chơi với anh liền.

Nổ máy, Vũ Khôi cười:

- Em quen anh chứ không lẽ kết bạn với mấy chiếc xe của anh.

Hằng Thu khúc khích:

- "Hãy cho tôi biết bạn chơi với ai, tôi sẽ nói cho bạn biết bạn là người như thế nào " có thể sửa là " Hãy cho tôi biết bạn... chơi xe loại gì, tôi sẽ nói cho bạn biết bạn là người như thế nào ." Vũ Khôi lắc đầu cười. Theo yêu cầu của Hằng Thu, anh và cô ghé vào một quán cà phê hộp sang trọng gần máy lạnh.

Gọi một cốc nước khó tin phải không anh ?

Vũ Khôi ân cần:

- Em uống nước đi.

Hằng Thu nũng nịu:

- Bây giờ anh có nghe em hỏi câu gì không ? Bộ em khát lắm hay sao cứ nghe anh nhắc uống nước khan.

Vũ Khôi cười:

%c thôi.

Bạo dạn nhìn vào mắt anh, Hằng Thu cong môi hỏi:

- Theo anh, em có bạn trai chưa ?

Vũ Khôi cười:

- Anh đâu có biết.

Hằng Thu giận dỗi:

- Thì em mới bảo anh đoán thử xe.

Vũ Khôi lại cười:

- Khổ ghê . Anh đâu có khiếu bói toán mà bảo anh đoán.

- Thì anh nói đại thử coi.

Không muốn làm cô giận, Vũ Khôi phán đại:

- Có rồi.

Hằng Thu chum chim cười:

- Anh đoán trật lất.

Khuấy nhẹ ly cam cho cô, Vũ Khôi nói cho có chuyện:

- Vậy à ?

Hằng Thu sôi nổi:

- Bạn bè em, ai cũng nói như anh hết.

Th%5y Vũ Khôi im lặng, Hằng Thu cao giọng nói tiếp:

- Đẹp như em mà chưa có bồ cũng khó tin phải không anh ?

Vũ Khôi ân cần:

- Em uống nước đi.

Hằng Thu nũng nịu:

- Bây giờ anh có nghe em hỏi câu gì không ? Bộ em khát lắm hay sao cứ nghe anh nhắc uống nước khan.

Vũ Khôi cười:

- Thì mình vào đây để uống nước mà Hằng Thu trề môi:

- Anh sao không giống ông anh của em một chút nào trơn.

Dù biết rõ là tách ăn chơi bạt mạng nhưng Vũ Khôi cũng hỏi:

- Ông anh của em như thế nào ?

Hằng Thu chu môi:

- Anh ấy nổi tiếng về khoa tán gái.

Vũ Khôi cười bao dung . Nếu cô gái ngồi trước mặt anh không phải là Hằng Thu mà là... Bảo Phương thì anh không... lơ ngơ và cà chớn như thế . Khi có một đối tượng trước mặt, một tên đàn ông biết phải làm gì.

Cũng đã một thời cùng uống cà phê với Bảo Phương, uống đôi mắt đẹp như nai của cô và đã biết đón đầu...

Háy Vũ Khôi một cái, Hằng Thu hất mặt phán:

- Hình như anh chỉ biết lao đầu và công việc ?

Vũ Khôi cười:

- Ngoài công việc anh không quan tâm một vấn đề nào nữa cả.

Hằng Thu kim một tiếng thở dài . Có lẽ đúng như thế thật vì cô thấy Vũ Khôi không hề tỏ ra rung động trước cô . Một chiếc áo pull với cổ được khoét thật sâu và một đôi mắt ướt át gợi tình hình như chẳng có si nhê gì với anh . Thay vì ngắm cô, ngắm đôi môi nũng nịu đòi hôn đưa tình, anh lại đưa mắt nhìn ra cửa sổ . Nơi có một cây bàng trơ trụi lá chờ mùa đông lui tàn qua đi.

Hơi nản, Hằng Thu vẫn cố hỏi:

- Em rất thích đi nghe nhạc, tối nay anh có thể cùng đi với em không ?

Vũ Khôi lắc đầu cười:

- Xin lỗi, anh rất bận.

Hằng Thu ảm ức . Cô rất đẹp . Có cả một tá tên đàn ông chạy sau lưng cô nhưng cô chẳng hiểu sao mình lại thích anh chàng bạn của nam trai cô . Không biết cách mê hoặc phụ nữ bằng tia mắt nóng bỏng . Không . Lạnh lùng.

Nhưng hình như Vũ Khôi đã lồi cuốn phụ nữ bằng phong thái rất đàn ông của anh . Vững vàng, mạnh mẽ . Sâu lắng, nội tâm.

Cô đã bị cuốn theo anh như một cơn lốc.

Không muốn là kẻ thất bại, Hằng Thu khê bảo:

- Nếu anh từ chối, em giận Vũ Khôi điềm đậm:

- Anh bận thật sự mà.

Hằng Thu mím môi lại:

- Em không cảm biết điều đo.

Vũ Khôi chăm chú nhìn Hằng Thu . chợt lờ mờ đoán được tình cảm cô dành cho anh, khuôn mặt anh không giấu được ngỡ ngàng.

Nhà một vòng khói thuốc mỏng . Vũ Khôi trầm tư nghĩ đến Bảo Phương.

Anh yêu Bảo Phương . Đem lại niềm vui cho cô, đó là niềm hạnh phúc vô biên của anh.

Nhìn vào ly nước còn đầy của Hằng Thu, liếc nhìn đồng hồ anh khê nhắc:

- Uống nước đi Hằng Thu Hằng Thu giận bưng bưng . Nhưng cô không có cơ gì để gây gổ với Vũ Khôi cả . Cô chẳng là gì của anh.

Vụt đứng dậy, cô nói giọng lạnh tanh:

- Ngồi với em sao anh cứ nhấp nhồm sốt ruột như thế . Có lẽ anh rất bận . Em cũng chẳng dám làm phiền anh nữa đâu.

Vũ Khôi cũng đứng dậy . Thay vì dỗ ngọt cô, anh thân nhiên bảo:

- Hẹn gặp em vài là t dịp k có lỗi nên tòa sẽ xử theo hướng có lợi cho anh.

Ôm cô Nam Kha hôn lên má anh mấy cái thật kêu, Hà Vân khen rối rít:

- Anh tài ghê vậy đó.

Nam Kha háng giọng:

- Nhưng đâu có tài bằng em . Nếu không có chuyện tội mình cố ý âu yếu với nhau, tình tự trong vườn đề cô ta bắt gặp thì còn lâu mới ly hôn được.

Hà Vân phá lên cười:

- Anh phải cảm ơn em về chuyện đã cho nó uyện đám cưới nhưng Nam Kha vẫn ồm ở hỏi:

- Em muốn hỏi chuyện gì ?

Hà Vân ngúng nguẩy:

- Còn chuyện gì nữa.

Nam Kha vờ vĩnh:

- Chuyện em muốn đuổi cô thư ký của anh hả ?

Hà Vân nhăn mặt:

- Tất nhiên trước sau gì anh phải sa thải con nhỏ da tình ấy theo lời đề nghị của em . Nhưng đó chưa phải là chuyện em muốn hỏi anh là chuyện khác kìa.

Anh dùng giả vờ đánh trống lảng nữa.

Đắm đuối hôn lên đôi môi giận hờn của cô . Nam Kha cười:

- Có phải em định hỏi khi nào chúng ta tổ chức đám cưới chứ gì ?

Hà Vân đẩy Nam Kha ra:

- Em ghét thói vòng vèo của anh lắm . Biết em sốt ruột, thế mà cứ lừng khừng.

Nam Kha cười:

- Đùa một chút cho vui mà em Hà Vân xụ mặt:

- Em không thích.

Anh vội làm lành:

- Thế em nghĩ sao nếu anh định tháng sau chúng mình tổ chức cưới ?

Hà Vân giậm dẳng:

- Anh đã xong xuôi chuyện ly hôn với cô vợ quê của anh chưa mà lại đặt em câu hỏi ấy?

Nam Kha cười lớn:

- Ngày mai tòa xử.

Hà Vân đổi thái độ tức thì :

- Thật không anh ?

Nam Kha tự đắc:

- Sao mà không thật . Kèm theo lá đơn do anh tự viết có cả chữ ký đồng ý của cô ta là mấy cuốn băng video làm bằng chứng . Tóm lại, dù Bảo Phương đang tật nguyên nhưng lại là người có lỗi nên tòa sẽ xử theo hướng có lợi cho anh.

Ôm cổ Nam Kha hôn lên má anh mấy cái thật kêu, Hà Vân khen rối rít:

- Anh tài ghê vậy đó.

Nam Kha háng giọng:

- Nhưng đâu có tài bằng em . Nếu không có chuyện tội mình cố ý âu yếu với nhau, tình tự trong vườn đề cô ta bắt gặp thì còn lâu mới ly hôn được.

Hà Vân phá lên cười:

- Anh phải cảm ơn em về chuyện đã cho nó vỡ mộng đấy.

Nam Kha nhún vai:

- Nhẹ cả người.

Hà Vân lách chách:

- Lát nữa chúng ta ăn mừng . Rồi mai anh chở em đến tòa án xem tòa xử nghe.

Nam Kha nhướng mày:

- Điên vừa thôi nghe cung.

Hà Vân dỗi hờn:

- Thế anh không cho em cùng chia vui với anh sao ? Em muốn nhìn thấy vẻ mặt như mèo cắt đuôi của nó . Để xem nó có còn kiêu hãnh bảo là vô cùng hạnh phúc bên anh không ?

Nam Kha cười lớn:

- Em thù hận Bảo Phương đến thế sao ?

Cô ta đâu có đối xử tệ với em đâu.

Hà Vân mím môi lại:

- Cần gì phải đối xử tệ mới căm thù . Chỉ nguyên chuyện vì nó mà anh không thèm để ý đến em ngay trong lần gặp đầu tiên cũng đủ cho em thù nó đến tận xương tận tủy.

Nét đang ác xuất hiện trên khuôn mặt của Hà Vân làm cô ta chợt giảm đi vẻ đẹp . Nam Kha nửa đùa nửa thật :

- Em đừng cau có như thế, nhìn xấu lắm.

Hơi chợt dạ, Hà Vân cong môi khóa lấp:

- Em căm anh xài xể em đó nghe.

Nam Kha vuốt ve bờ vai trần đang mời gọi:

- Em không nên đến tòa án . Các luật sư vốn rất nhạy cảm . Một cô gái đẹp và cực kỳ đa tình như em xuất hiện có thể làm cho người ta chợt nghi ngờ về mối quan hệ tình cảm của anh . Biết đâu, thay vì xử có lợi cho anh thì người ta lại bênh vực Bảo Phương đấy.

Hà Vân gập gù:

- Có lý . Nếu anh không nhắc, không chừng em làm hư đường hư bột hết tội.

Nam Kha nhịp nhịp tay lên ghế :

- có lý . Nếu anh không nhắc, không chừng em làm hư đường hư bột hết tội.

Nam Kha nhịp nhịp tay lên ghế:

- Có một chuyện tức cười . Anh quên kể với em về chuyện cô vợ què của anh.

Hà Vân thắc thỏm:

- Sao ? Bộ nó muốn lẽ% lành v%9i lạnh lạ thường . Cô ta là băng giá, còn em là nham thạch vừa phun trào từ miệng núi lửa . Anh sẵn sàng được đốt cháy bằng những nụ hôn nỏD Hà Vân gật đầu:

- Em hiểu . Rất hiểu là đằng khác.

Nam Kha chợt dạ :

- Em hiểu gì ?

Hà Vân cười ngất:

- Anh là một anh chồng kém thủy chung, tàn nhẫn.

Nam Kha đỏ bừng mặt . Dù đùa, nhưng Hà Vân lại vừa đưa ra một nhận xét khá chính xác . Anh tự ái:

- Em làm như anh tệ lắm.

Hà Vân cắc có hỏi:

- Nếu mai này em bị tai nạn như cô ta, coi bộ anh cũng tàn nhẫn cho em ra rìa quá.

Bịt lấy miệng cô bằng nụ hôn tham lam, Nam Kha mắng yêu:

- Em không được nói gở . Mà Bảo Phương làm sao sánh được với em.

Hà Vân dài giọng:

- Em hơn gì nó ?

Nam Kha nịnh đầm:

- Cô ta không có quyền rũ và nồng nàn như em . Bên cạnh cô ta, nhiều lúc anh thấy tâm hồn mình nguội lạnh lạ thườngADy mới nói . Đúng là một con người luôn sống bằng ảo tưởng.

Hà Vân nheo mắt:

- Sao anh biết là nó tập thể dục... như điên ? Bộ anh có đến...

Nam Kha nhún vai cắt ngang:

- Anh chàng trợ lý của anh chứ không phải anh.

- Anh chàng trợ lý của anh chứ không phải anh . Được anh ủy quyền đến ga (p Bảo Phương để xúc tiến thủ tục ly hôn nên cậu ấy thường đến nhà của cô ta.

Hà Vân cay cú:

- Cui bộ Bảo Phương còn mong quay về với anh quá há, nên nó mới hăng tiết tập thể dục như thế.

Nam nên Hà Vân cũng không muốn cãi với Nam Kha.

Cô sầm soi nhìn Nam Kha:

- Khi này anh định kể em chuyện gì về cô vợ cũ củ anh thế ?

Nam Kha cười:

- Nghe mọi người kể là dạo này Bảo Phương tập luyện thể dục như điên.

Hà Vân cười cay độc:

- Điên. Thế cô ta không biết là bệnh tình cô ta đã vô phương rồi sao ?

Nam Kha cười khùng khục:

- Vậy mới nói . Đúng là một con người luôn sống bằng ảo tưởng.

Hà Vân nheo mắt:

- Sao anh biết là nó tập thể dục... như điên ? Bộ anh có đến...

Nam Kha nhún vai cắt ngang:

- Anh chàng trợ lý của anh chứ không phải anh . Được anh ủy quyền đến ga (p Bảo Phương để xúc tiến thủ tục ly hôn nên cậu ấy thường đến nhà của cô ta.

Hà Vân cay cú:

- Cui bộ Bảo Phương còn mong quay về với anh quá há, nên nó mới hăng tiết tập thể dục như thế.

Nam Kha cười nhạo:

- Viễn tưởng.

Hà Vân cười rinh ríc:

- Sao lại... viễn tưởng hả anh, ảo tưởng thì đúng hơn . Điên !

Nam Kha nhượng mảy:

- Mà đâu chỉ có một người điên.

Hà Vân ré lên cười:

- Em biết . có anh chàng Vũ Khôi, tình địch của anh . Tóm lại có đến hai kẻ điên lặn . Hết người để yêu hay sao mà lại đâm đầu yêu một bà què.

Nam Kha mai mỉa:

- Tình địch gì nổi em . Có phải Bảo Phương là báu vật đau mà tranh nhau.

Đã từ lâu, anh tự cho Vũ Khôi là... ân nhân của iường dù ánh sáng mặt trời đã tràn ngập khắp phòng .

Nam Kha khẽ lay cô :

- Dậy đi em...

Hà Vân giọng ngái ngủ :

-C□□i nói chuyện hóm hỉnh như anh.

Nam Kha nựng cầm cô:

- Em thấy anh có đáng yêu không ?

Hà Vân đóng đũa mắt:

- Đáng ghét thì có, bắt em chờ đám cưới đến dài cổ.

- Bộ em không biết là anh còn nôn nóng hơn em sao ?

Hà Vân cười tỉnh:

- Anh muốn cưới em gấp hả ?

Nam Kha hôn lên đôi môi đầy dục vọng:

- Chứ sao nữa.

Hà Vân khúc khích:

- Tội nghiệp anh ghê há.

Nam Kha nháy mắt:

- Giờ thì em có còn hờn giận anh nữa không?

Hà Vân lim dim mắt với cẻ lả lơi mời gọi:

- Không . Đòi nào em giận anh yêu.

Nam Kha vuốt ve cô:

- Anh nhớ em quá.

Hà Vân nũng nịu:

-Em cũng thế.

Nồng nàn hôn lên chiếc cổ thanh tú, Nam Kha cợt nhả:

-Tối nay anh ở lại với em nghe . Ngay mai thắng lợi đang chờ đón chúng ta.

Hà Vân nở một nụ cười bí hiểm . Ngày mai . Ngày mai.

Chỉ mới hình dung khuôn mặt đầm đìa nước mắt của Bảo Phương sau phán quyết cuối cùng của toa án, trong cô đã dâng lên một niềm vui khôn tả...

Đám cưới giữa Nam Kha và Hà Vân đã được tổ chức thật tung bừng sau ngày tòa xử lý hôn đúng hai tuần lễ . Sau đó là nửa tháng trăng mật ở Đà Lạt ..

Một buổi sáng.

Hà Vân còn lười biếng ngủ nướng trên giường dù ánh sáng mặt trời đã tràn ngập khắp phòng . Nam Kha khẽ lay cô :

- Dậy đi em...

Hà Vân giọng ngái ngủ :

-Còn sớm mà anh...

Nam Kha nhìn đồng hồ :

-Gần bảy giờ sáng rồi . Mẹ đang đợi chúng ta cùng dùng điểm tâm sáng nay . Em đừng để mẹ phải chờ lâu.

Mở choàng mắt, giọng Hà Vân the thé :

-Anh bảo bà ấy ăn trước đi . Ai bảo bà ấy chờ.

Ngạc nhiên vì cách xưng hô hằn học của cô, nhưng Nam Kha vẫn ngọt ngào bảo:

-Từ hôm đám cưới đến giờ, chúng ta hưởng tuần trăng mật trên Đà Lạt nên chưa có dịp ngồi bàn hàn huyên với mẹ.

Chống tay ngồi dậy . Hà Vân giọng khinh khỉnh :

-Em không muốn ngồi cùng mâm với bà ấy.

Nam Kha sừng sốt:

-Em bảo sao ?

Hà Vân nhún vai :

-Nhìn thấy gương mặt bà ấy , em ăn mất ngon.

Nam Kha nghiêm giọng:

-Em gọi mẹ anh là... bà ấy sao ?

Hà Vân nheo mắt:

-Anh không thích sao ?

Nam Kha cổ tự chủ:

-Không phải không thích mà là... không cho phép . Dù sao đó cũng là mẹ của anh.

Hà Vân cười nhạt :

-Nhưng đâu phải là mẹ của tôi.

Nhìn thẳng vào đôi mắt bừng bình của cô, Nam Kha phán:

-Anh là chồng của em.

Hà Vân mỉm cười khiêu khích :

-Em có chối cãi điều đó đâu . Một tờ hôn thú giấy in hoa văn đã ràng buộc vĩnh viễn em với anh . Em là chủ nhân của ngôi biệt thự lộng lẫy này, là chủ nhân một công ty thật tầm cỡ . Em là vợ của anh.

Nam Kha nói lỏng cả vạt :

- Đà là vợ anh, có lẽ em nên biết tôn trọng mẹ của anh.

Hà Vân bật lưỡi:

Tính em .. thù dai lắm . Em vẫn không quên chuyện bà ấy nạt sất em trước mặt Bảo Phương . Nó là thứ gì và em là loại gì ? Thế mà trong suy nghĩ của bà ấy , Bảo Phương là những gì cao quý nhất còn em chỉ là đồ mạt hạng . Em vẫn không quên chuyện bà ấy đã khinh bỉ em như thế nào khi tối hôm đó em đã ngủ lại trong căn phòng của Bảo Phương . Nếu khi ấy anh không cứng rắn một chút, có lẽ bà ấy đã tống cổ em ra đường !

Giọng Nam Kha ngán ngẩm :

-Chuyện cũ em nên quên đi mới phải . Vả lại, em cũng nên bao dung một chút . Do mẹ anh chưa hiểu em đó thôi.

Hà Vân nhướn mày:

-Biết đâu, sau này... hiểu em hơn bà ấy còn dị ứng với em gấp bội . Đã nói không hợp là không hợp mà, khó lắm.

Không muốn cãi vã với cô, Nam Kha vội dỗ ngọt :

-Năn nỉ mà . Em đi rửa mặt rồi xuống dưới nhà với anh . Lát nữa có muốn trút giận lên người anh, anh cũng sẵn sàng.

Hà Vân lắc đầu :

-Không... Em không khoái gặp bà mà.

-Vì anh một chút đi cưng . Rồi em muốn mua nhẫn xoàn nào anh cũng chiều.

-Thật không đó ?

Nam Kha cười cầu tài:

-Nội trong sáng nay hôm nay...

Hà Vân vùng vằng đứng dậy:

-Nể anh lắm đó nghe.

Một lát sau, Hà Vân thung thính ngồi trang điểm trước gương bắt chắp vẻ mặt chờ đợi nôn nóng của Nam Kha . Sau đó, cô cùng Nam Kha đi vào phòng ăn.

Bà Thái đang ngồi trên ghế . Nhìn thấy cô và Nam Kha , bà keh~ gật đầu chào nhưng Hà Vân đã lờ đi xem như không thấy mẹ chồng cô ngồi đó . Khuôn mặt xinh đẹp của cô khẽ hất lên một cái đầy ngạo mạn.

Thật tỉnh bơ, cô kéo ghế âm âm rồi buông người ngồi phịch xuống với vẻ mặt lạnh lạnh như nước đá.

Thấy bà Thái có vẻ bất bình , Nam Kha ngượng ngùng hỏi:

-Tối hôm qua mẹ ngủ ngon giấc chứ ?

Bà Thái gật đầu :

-Mẹ cũng mới dậy đây . Mẹ vừa bảo chị bếp nấu phở cho các con, có lẽ chị bếp chuẩn bị mang lên bây giờ đây.

Hà Vân nhăn mặt lại . Giá như trong tổ ấm của cô chỉ có cô và Nam Kha thì hay biết mấy . Thế mà lại có thêm mẹ của anh, người mà cô vô cùng căm ghét.

Chị bếp vừa mang mấy tô phở bò bốc khói nghi ngút lên thì Hà Vân đã quát:

-Tôi không ăn phở . Mang giùm một tô xuống bếp đi.

Dù rất giận về cử chỉ thiếu lễ độ của cô, nhưng bà Thái vẫn điềm đạm bảo:

-Phở do chị bếp nấu rất ngon, Hà Vân ạ . Con ăn thử đi.

Cô the the :

-Tôi không chịu được mùi bò . Hễ nghe thấy mùi bò là tôi đã muốn nôn lên.

Giọng Nam Kha ngán ngẩm :

-Em đừng quát tháo như thế . Sao lại nói đêli can thiệp:

-Nam Kha .. Đã đến giờ đi làm rồi đây . Con đi đi.

Nam Kha lắc đầu :

-Mẹ cứ để cho con nói mặc tôi, còn anh và mẹ anh cứ việc ăn đi có ảnh hưởng gì nhau đâu.

Nam Kha nhướn mày :

-Thế em muốn ăn gì ?

Hà Vân so vai :

-Một chén súp vây cá.

Nãy giờ đứng yên lặng quan sát cơn thịnh nộ của Hà Vân , nghe nói thế chị bếp liền lên tiếng :

-Sáng mai tôi sẽ làm món đó cho cô chủ chứ bây giờ thì không chuẩn bị kịp.

Hà Vân quắc mắt:

-Sao lại không kịp ?

Chị bếp ngập ngừng:

Đa... vì còn phải đi chợ nữa . Đâu có sẵn trong tủ lạnh.

Hà Vân hất hàm :

-Thế thì tôi nhịn đói vậy . Chị mang tô phở này xuống bếp giùm tôi đi và đồ đi . Cứ nghe mùi bò là tôi muốn nôn hết mọi thứ ngay bây giờ.

Hết chịu đựng nổi, Nam Kha xô ghế đứng dậy quát :

-Cô thật là quá đáng.

Bà Thái vội can thiệp:

-Nam Kha .. Đã đến giờ đi làm rồi đây . Con đi đi.

Nam Kha lắc đầu :

-Mẹ cứ để cho con nói chuyện với vợ con . Con không thể chấp nhận cách xử xự của Hà Vân.

Dựa ngửa người trên ghế, Hà Vân khinh khỉnh phán :

- Làm gì mà anh lên mặt với tôi như thế ? Không ăn được thì tôi bảo là không ăn được, chẳng lẽ anh cấm tôi... nôn.

Nam Kha giận dữ :

-Tại sao em không tôn trọng mẹ tôi ?

Hà Vân trở mặt :

-Lạ chưa . Nãy giờ tôi có dám động đến mẹ anh đâu mà anh nói thế.

Nam Kha cười gằn :

-Thế em còn định cư xử đến mức nào nữa thì mới cho là xúc phạm mẹ tôi ?

Bà Thái kêu lên :

-Nam Kha... Vợ con có nói gì mẹ đâu . Con không nên nổi nóng như thế Nam Kha ạ.

Quay phắt lại nhìn bà Thái bằng ánh mắt tóe lửa, Hà Vân mím môi lại :

-Bà hả dạ chưa ? Tôi không cần bà xía vào xin xỏ cho tôi . Cứ để thử xem Nam Kha muốn nói thêm gì nữa cho biết.

Bà Thái giọng khò sở :

-Nam Kha... Con thương mẹ thì đi làm đi con.

Nam Kha bực tức :

-Mẹ thấy đó, Hà Vân có xem mẹ và con ra gì đâu.

Với thái độ thật cương quyết, bà Thái cố đẩy Nam Kha ra cửa . Bà hắng giọng bảo :

-Con đang giận, không nên nói nhiều . Con cứ đi làm đi . Trưa về, vợ chồng ngồi lại với nhau nói chuyện sau.

Thở hắt một cái, Nam Kha đi ra garage lấy xe. Nổ máy, anh cho chiếc Nissan lao ra cổng với vẻ giận dữ...

Buổi trưa.

Khi Nam Kha đi làm về thì Hà Vân không có ở nhà . Chỉ có hai mẹ con với nhau , thấy anh vẫn còn hằm hằm bà Thái liền ôn tồn bảo :

-Con đừng gây gổ với Hà Vân nữa, vợ con còn trẻ nên con cũng nên bao dung bỏ qua.

Nam Kha bực dọc :

-Mẹ phải thấy là Hà Vân quá đáng chứ . Cô ta không coi ai ra gì cả.

Bà Thái dịu dàng:

-Con nên khuyên răn vợ con hơn là gây gổ . Phụ nữ lúc nào cũng chỉ thích ngọt ngào...

Liếc nhìn đồng hồ, Nam Kha cau có hỏi :

-Tại sao đến giờ cơm trưa mà Hà Vân vẫn chưa về . Hà Vân đi đâu , mẹ có biết không ?

Bà Thái lắc đầu:

-Hà Vân không nói với mẹ . Nhưng mẹ nghĩ là có lẽ vợ con đi đâu một chút cho khuây khỏa . Có lẽ vợ con cũng sắp về đó thôi.

Nam Kha bực tức :

-Lẽ ra cô ta phải nói qua mẹ một tiếng để trong nhà còn biết là cô ta đi đâu.

Bà Thái kêu khẽ :

-Kia Nam Kha... Còn đừng khó khăn với vợ con như thế mới phải chứ.

Nam Kha thở dài . Anh biết là mẹ anh không bằng lòng chuyện anh ruồng bỏ Bảo Phương rồi lại cưới Hà Vân, nhưng tính bà vốn bao dung muốn mọi chuyện yên lành . Giờ bà đã nói thế, anh cũng không có lý do gì để tiếp tục hằm hè nữa.

Chờ khoảng hơn một giờ nữa, Hà Vân mới về . Cô mang về linh kính không biết bao nhiêu là áo quần giày dép . Không thèm nhìn bà Thái và Nam Kha, Hà Vân vênh mặt đi thẳng một mạch vào buồng ngủ.

Nam Kha vội đi theo cô.

Mở cửa phòng, Hà Vân ném tất cả đồ đạc lên nệm giường . Nam Kha mềm mỏng hỏi :

-Em mới đi shop về à ?

Hà Vân dài giọng:

-Bộ không thấy ha sao còn hỏi.

Ôm lấy vai cô, Nam Kha cười:

-Em còn giận anh sao ?

Hà Vân hất tay anh thật mạnh, cô nhăn nhó mặt :

-Mệt muốn đứt hơi, đừng sờ vào người tôi nữa.

Nam Kha ngọt ngào:

-Anh gọi chị bếp pha cho em ly chanh nghe . Anh đang chờ em về để cùng ăn cơm cho vui đấy.

Hà Vân giận dữ :

-Anh ăn cơm trước đi, chờ chi tôi cho cực.

Nam Kha âu yếm bảo :

-Không có em , anh ăn cơm không thấy ngon.

Hà Vân chu môi :

-Thật không đó ?

Nam Kha cười :

-Không lẽ anh nói xạo em.

Hà Vân ngúng nguẩy :

-Chứ không phải anh ghét em đó sao.

Nam Kha trầm giọng :

-Sao có thể ghét một người phụ nữ xinh đẹp như em được chứ.

Tự ái được vuốt ve, nhưng Hà Vân vẫn lúng túng mặt :

-Thế không phải là lúc sáng anh định ăn thua đủ với em sao ?

Nam Kha cười :

-Thôi mà em.

Phải để Nam Kha dỗ dành thêm, Hà Vân mới chịu đứng dậy cùng anh xuống ăn cơm . Nhìn bà Thái, cô nói giọng nhặt nhẻo :

-Mời mẹ ăn cơm.

Buổi ăn trôi qua nặng nề, cho dù Nam Kha cố tình sôi nổi nói chuyện và bà Thái cũng hết sức chiều chuộng cô.

Đứng dậy như thoát được nợ . Hà Vân mím môi suy nghĩ . Chắc chắn cô phải tìm cách đẩy bà Thái ra khỏi ngôi nhà này . Mỗi lần nhìn thấy bà, cô bỗng kém vui.

Soạn tất cả những áo xống mới mua ngồi ngắm nghía mãi không chán , Hà Vân chợt quay lại nhìn Nam Kha :

-Anh này...

Bỏ tờ báo đang đọc xuống đùi , Hà Vân cong môi :

-Anh xem thử em mặc chiếc váy ôm màu xanh nước biển này đẹp không nhé ?

Thật tinh bơ, cô liền trút bỏ chiếc đầm dài đang mặc và thay ngay chiếc váy đó vào trước mặt Nam Kha mà không cần vào buồng trong . Cử chỉ suồng sã của cô khiến Nam Kha cảm thấy chán . Mắt hết ham muốn.

Nam Kha khẽ nhắc:

-Sao em không khép cửa phòng lại.

Hà Vân xì dài một tiếng :

-Có ai ngoài vợ chồng mình đâu . Mà anh xem này, có đẹp không ?

Nam Kha khen đại :

Đẹp.

Thấy anh không chú ý đến chiếc váy, Hà Vân xụ mặt :

-Em chán anh quá.

Rồi cô lại thay một chiếc váy khác màu tím than, cao giọng hỏi Nam Kha :

-Màu này có làm em bị già không hả anh ?

Nam Kha lắc đầu:

-Không.

Ngắm nghía chiếc váy một hồi, Hà Vân nhăn mặt :

-Già ngắt ! Thế mà anh lại bảo là không , chán anh ghê.

Nam Kha ngạc nhiên :

-Nếu không thích, em mua nó làm gì ?

Hà Vân lâu bầu :

-Cũng tại con mụ bán ở shop tán hươu tán vượn bùi cả tai nên em mới bị lừa.

Nam Kha trầm giọng :

-Mà chiếc váy nhìn cũng... tạm tạm chứ đâu có đến nỗi nào đâu.

Hà Vân xanh xe. :

-Em đâu phải là Bảo Phương . Không bao giờ em khoái mặc một bộ đồ mà bản thân nó không gây được chút ấn tượng.

Nhìn đồng áo quần giày dép ngổn ngang trên giường, Nam Kha khẽ nói :

-Em mua sắm nhiều vậy mà vẫn chưa chán sao ?

Đang bực mình vì không ha28'c mắc về chuyện mua sắm của vợ và đừng bao giờ để ý vợ mình có tổng cộng bao nhiêu... đôi giày.

Nam Kha cau kinh :

- Em đã có tình hiểu 27p bừa bãi ở góc phòng rồi lại nhìn đồng giày ở trên giường, Nam Kha dụ giọng :

-Ngày nào em cũng dạo shop mua về không biết bao nhiêu là áo quần giày dép.

- Theo anh thì không nên mua nhiều như thế vì hình như có nhiều thứ em cũng chưa dùng đến.

Hà Vân cười khẩy :

- Anh tiếc tiền sao ?

Nam Kha dụ giọng :

- Sao em lại nói thế ? Anh chỉ muốn nhắc em là chỉ nên mua những gì mà em cần đến . Có những đôi giày em mua về nhưng anh thấy không xài đến, vứt lẫn lộn dưới gầm giường.

Hà Vân nheo mắt :

- Em không ngờ anh chi ly như thế, để ý đến... từng đôi giày của vợ.

Nam Kha nghiêm giọng :

- Anh cấm em nói với anh giọng khiêu khích đó . Em thừa hiểu là anh định nói gì mà.

Hà Vân hằn học :

- Tại sao anh lại gây gổ với em về chuyện sắm đồ ?

Nam Kha bực dọc :

- Anh chỉ góp ý cho em, chứ không phải là kiểm chuyện với em.

Hà Vân tặc lưỡi :

- Dù gì anh cũng là 1 giám đốc mà . Nếu đàn ông 1 chút, có lẽ đừng bao giờ thắc mắc về chuyện mua sắm của vợ và đừng bao giờ để ý vợ mình có tổng cộng bao nhiêu... đôi giày.

Nam Kha cúi kính :

- Em đã cố tình hiểu sai ý của anh.

Hà Vân quát :

- Anh không hiểu gì về thời trang cả.

Nam Kha giận dữ :

- Thế thì em đừng buộc anh phải bình phẩm mấy chiếc váy của em . Em đã làm phi%Brước đến nay, Nam Kha lắc đầu vợ Em biết mà đúng là đồ keo kiệt bủn xỉn . Thấy em mua sắm nhiều nên anh nóng mũi chứ gì ?

Nam Kha quát lớn:

- Ai cho phép em nói năn lộn xộn hỗn hào như thế.

Hà Vân khiêu khích :

- Chẳng ai cho phép cũng như chẳng ai cấm đoán được tôi cả.

Nam Kha hầm hè :

- Em thật là quá đáng.

Hà Vân xanh xe. :

- Có phải mẹ của anh xúi giục anh kiếm chuyện với tôi để đẩy tôi đi và rước con què về đây không ?

Nam Kha vỗ tờ báo ném xuống sàn nhà :

- Cô nói cái gì thế ? Tôi cấm cô xúc phạm đến mẹ tôi đây.

Hà Vân trề môi :

- Tôi cứ nói, nói đến chừng nào anh kiếm chỗ cho bà ấy ở riêng thì thôi . Tôi không muốn nhìn thấy bà ấy.

Nam Kha quát :

- Cô có hiểu biết hay không ?

Hà Vân ném chiếc giày cao gót vào chiếc tủ gương.

"CHOANG" Nam Kha trợn mắt nhìn cô.

Anh vụt đứng dậy :

- Cô làm cái trò gì thế ? Ai cho cô đập phá đồ đạc trong nhà.

Hà Vân tỉnh queo :

- Muốn tôi mềm mỏng thì chịu khó đưa bà già lý sự kia đi khuất mắt tôi . Tôi dị ứng bà ấy không khác chi dị ứng phở bò.

"BÓP" Nam Kha vung tay tát Hà Vân 1 cái thật mạnh . Thế là cô khóc rống lên inh ỏi và nguyên rửa anh không tiếc lời :

- Đồ khốn nạn. Đồ vũ phu . Có phải ông nghe lời bà già ác độc ấy đánh tôi không... (huhuhu) Nam Kha bỏ đi ra khỏi phòng . Anh rất giận . Giận đến mức sẵn sàng tát cho Hà Vân thêm mấy tát nữa nếu vẫn còn đứng trong phòng.

Nghe tiếng đập phá đồ đạc trong phòng riêng của 2 vợ chồng , bà Thái tẩy tả chạy đến . Thấy Nam Kha bà vội hỏi :

- Nam Kha... chuyện gì thế ?

Nam Kha thở dài :

- Hà Vân thật là quá đáng . Cô ta hỗn không chịu được.

Sợ bà Thái đi vào phòng, Hà Vân sẽ không ngại gì mà chửi rửa hỗn láo luôn cả bà, anh liền bảo :

- Mặc kệ Hà Vân . Mẹ đừng vào trong đó làm gì.

Bà Thái thắc thỏm :giày dép mới mua về cô vụt ném qua cửa sổ. Chưa hả cơn tức, có sẵn 1 cây kéo gần đó cô liền cắt vụn chiếc váy tím than còn lại sót trên giường.

Đang ở trong vườn, bất chợt nhìn thấy chiếc váy tím bị cắt vụn ném qua cửa sổ, Nam Kha liền đi nhanh vào phòng.

Anh quát lớn :

- Cô điên rồi sao ?

Hà Vân quát mắt nhìn anh :

- Tôi cũng đang muốn nh ngán ngấm :

- Ôi... cưới cô ta là 1 sai lầm lớn nhất của con.

Nhìn Nam Kha với vẻ chê trách, bà Thái thở dài. Con trai của bà đã từ bỏ BP thật phũ phàng rồi bây giờ lại thất vọng về cuộc hôn nhân thứ 2, bà không hài lòng về Nam Kha chút nào.

Dù bà phản đối Nam Kha cưới Hà Vân nhưng 1 khi cô đã trở thành vợ của Nam Kha thì phải nó có trách nhiệm với cô.

Giọng bà ôn tồn :

- Nếu vợ con có gì không phải, con cũng nên ôn tồn khuyên bảo chứ đừng nên nổi nóng với vợ con như thế.

Nam Kha đi ra vườn.

Lần đầu tiên kể từ khi anh từ bỏ BP, anh chợt nghĩ về BP với những ngậm ngùi...

Hà Vân ôm mặt khóc . Cô không ngờ Nam Kha lại dám đối xử với cô như thế . Càng nghĩ cô càng tức, vô hết tất cả áo quần giày dép mới mua về cô vụt ném qua cửa sổ. Chưa hả cơn tức, có sẵn 1 cây kéo gần đó cô liền cắt vụn chiếc váy tím than còn lại sót trên giường.

Đang ở trong vườn, bất chợt nhìn thấy chiếc váy tím bị cắt vụn ném qua cửa sổ, Nam Kha liền đi nhanh vào phòng.

Anh quát lớn :

- Cô điên rồi sao ?

Hà Vân quát mắt nhìn anh :

- Tôi cũng đang muốn điên lên đây . Tôi không chịu nổi anh nữa.

Nam Kha hằm hè :

- Cô thật là quá đáng . Cô là vợ chứ không phải là chị 2 của tôi.

Hà Vân mím môi với vẻ căm hờn :

- Đồ vũ phu . Tôi không phải là vợ của anh . Anh là 1 tên đàn ông keo kiệt và bủ xin nhất mà tôi gặp . Tôi không cần đến chiếc váy và những đôi giày ấy nữa . Tôi ném đi đấy, có sao không ?

Nam Kha vờ đầu khỗ sở :

- Sao... em bướng vậy Hà Vân ? Em phải hiểu là chúng ta phải vất vả lắm mới cưới nhau được chứ .

Chúng ta sống chung với nhau chưa được 1 tháng mà đã chán nhau sao.

Hà Vân nhếch môi chua chát . Lý do vì sao dạo này cô thường cáu gắt kiêu chuyện với Nam Kha có lẽ chỉ có mình cô hiểu . Mẹ của Nam Kha chỉ là cái cớ để cô trút mọi bức tức của mình.

Cô đã bắt chấp mọi thủ đoạn cốt để cướp chồng của bạn cô . Cứ ngỡ rằng từ nay cuộc sống của cô từ nay chỉ là nhung lụa , thế mà mọi thứ đã đảo ngược, trở trêu 1 cách tàn nhẫn . Công ty của Nam Kha thực chất chỉ có cái vỏ hào nhoáng bên ngoài và đang nợ nần lung tung.

Nam Kha cố giấu biệt cô với mẹ anh nhưng nhờ lục tìm hồ sơ sổ sách của anh, Hà Vân đã bàng hoàng trước 1 sự thật.

Hà Vân xẵng giọng :

- Tôi cũng chán anh lắm rồi.

Nam Kha buông người ngồi phịch xuống ghế . Mẹ anh đang bồn chồn đi lại trong hành lang Anh không muốn gieo thêm sự thất vọng cho bà.

Giọng anh rầu rĩ :

- Thật sự anh không hiểu vì sao thái độ của em lại thay đổi như vậy . Cách đây 1 tháng, em đã nhen nụi muốn anh cưới em như thế nào . Không lẽ hôn nhân đã huỷ diệt tình yêu của em đối với anh.

Hà Vân xanh xe. :

- Thôi anh đừng nhắc đến sự ngu ngốc của tôi nữa . Anh đi đi . Tôi không muốn nhìn thấy mặt anh nữa.

Thở hắt 1 cái, Nam Kha lẳng lặng thay quần áo đi làm . Thế là đi đông 1 buổi trưa nghĩ ngơi . Muốn chớp mắt 1 chút cũng không thể được.

Hà Vân mím môi nhìn theo Nam Kha . " Đồ vũ phu ". Cô thầm nguyện rửa anh . Sờ lên gò má, nơi Nam Kha để lại dấu vết những đường đỏ au của cái tát, Hà Vân nghiêng răng cắn giận.

Cô sẽ trả đũa Nam Kha . Nhất định là như thế . Cô không bao giờ tha thứ cho cái tát tàn nhẫn đó.

Trên đường đi làm, Nam Kha buồn rầu rĩ . Anh cảm thấy mình thật bội chộp khi cưới Hà Vân . Cô đã đánh mất tình cảm của anh . Những gì mà Hà Vân vừa thể hiện đã làm cho anh vô cùng thất vọng.

Anh chợt nghĩ đến BP rồi so sánh với Hà Vân . Rồi lại thở dài...

Hà Vân chỉ đáp ứng nhu cầu ham muốn tầm thường của anh . Hà Vân vừa đa tình vừa độc ác . Cô không thể là người vợ tốt được.

Điểm lại những hành động và lời nói của Hà Vân từ trước đến nay, Nam Kha lắc đầu với vẻ chán nản.

Suy cho cùng thì Hà Vân lại có... nhiều điểm giống anh . Tàn nhẫn và thực dụng . Khôn ngoan và đóng kịch rất khéo.

Có lẽ thượng đế chơi khăm ta . Ôi, đúng là số phận.

Xoay nhẹ vô lăng, Nam Kha ngán ngẩm thở dài...

Buổi tối khi Nam Kha đi làm về thì mọi chuyện lại theo 1 hướng mà anh không ngờ đến.

Hà Vân trong chiếc váy ngủ màu hồng rất đẹp và lả lơi . Khi anh đẩy cửa bước vào, cô không hề nổi giận mà đôi môi lại hơi mỉm cười nũng nịu . Mùi nước hoa Chanel 5 thơm ngát trong phòng.

Từ hôm cưới đến giờ, Nam Kha mới thấy cô lại trở nên hấp dẫn như thế.

Chớp chớp mi thật điệu, Hà Vân như đang đợi Nam Kha làm lành.

Anh đến bên cô giọng ân hận :

- Anh xin lỗi em nghe.

Cô lườm anh 1 cái như không có vẻ gì là muốn khởi đầu 1 cuộc triển tranh mà anh đang ngay ngáy lo sợ.

Nam Kha choàng tay lên vai cô, giọng âu yếm :

- Em đừng giận anh nữa nghe.

Cô dẫu môi lên rồi nhẹ nhàng nằm xuống giường, không nói gì.

Vẻ quyến rũ hấp dẫn của cô đã khiến Nam Kha không cưỡng lại được, anh ghé lưng nằm xuống bên cô rồi xích lại gần. Khuôn mặt Hà Vân cổ lạnh như tiền . Cô hất mạnh tay Nam Kha khi anh nhào người ôm lấy thân hình lả lơi của cô :

- Buông em ra đi !

Nam Kha nở nụ cười cầu tài :

- Hà Vân, anh yêu em mà.

Hà Vân trề môi :

- Yêu em à ? Sao anh nói mà không biết ngượng ?

Nam Kha cố kéo cô lại gần mình :

- Xí xoá mọi chuyện nghe cưng . Anh yêu em nhất trên đời.

Cô quát khê :

- Xê ra đi !

Hà Vân bậm môi lại khi anh kẻ đôi môi anh vào môi cô . Nhưng chỉ là sự chống cự có lệ Chỉ 1 tic" h tắc sao, chính cô lại là người chủ động hôn Nam Kha 1 cách đắm đuối.

Trong giây phút hoan lạc đắm say, Nam Kha bỗng không còn nhớ cô là 1 con người có nhiều tính xấu .

Ngược lại, Nam Kha còn khen ngợi :

- Em là 1 người vợ tuyệt vời.

Hà Vân kẻ tội :

- Sao anh không tát em thêm mấy cái nữa cho hả giận ?

Nam Kha xoa lên bờ vai trần của cô :

- Thôi cưng . Anh xin lỗi em mà . Thật ra thì anh đau lòng lắm khi đối xử với em như thế . Bỏ qua cho anh nghe em, từ nay em có nói gì thì nói . Anh không đối xử với em như thế . Anh yêu em ghê lắm mà em không biết đẩy thôi.

Hà Vân đã đốt :

- Có thật là anh yêu em không đấy ?

Nam Kha hùng hồn :

- Sao lại không thật. Em hãy khơi bày cô khi Hà Vân lục tủ riêng của Nam Kha . Cuốn sổ ghi công nợ của anh đã làm cô muBAAt tình nào ?

Nam Kha suồng sã vuốt ve Hà Vân nhưng cô đã đẩy anh ra, giọng ráo hoảnh :

- Em cũng muốn tin vào tình yêu của anh lắm . Nhưng có gì làm bằng chu("ng cho tình yêu đó không ?

Nam Kha đắm đuối nhìn cô Chưa bao giờ anh thèm muốn cô như thế . Chiếc áo ngủ nữa kín nữa hở của Hà Vân như đang khiêu khích Nam Kha . Anh vội nói :

- Nếu em cần, anh cũng sẵn sàng nhảy vào lửa để em thấy anh yêu em đến cỡ nào.

Hà Vân cố nén sự căm hờn trong đôi mắt . Cô không bao giờ tha thứ cho Nam Kha về chuyện anh đã đánh cô . Cô không tin là Nam Kha yêu cô . Anh chỉ mê cô thì đúng hơn . Còn cô, tự trong thâm tâm cô cũng biết là cô không hề có 1 chút tình cảm với người đàn ông đẹp mã này . Cô đã cướp anh trong tay của BP chỉ vì danh vọng tiền tài . Không ngờ 1 sự thật phũ phàng đã khơi bày cô khi Hà Vân lục tủ riêng của Nam Kha . Cuốn sổ ghi công nợ của anh đã làm cô muốn ngất xỉu.

Cô nói giọng rách hoảnh :

- Em không cần anh phải nhảy vào lửa đâu . Nếu yêu em thật tình,anh chỉ cần cho em đứng tên ngôi biệt thự này là đủ.

Nam Kha biến sắc mặt . Yêu cầu... quá cụ thể của cô làm anh ngắc ngứ không nói nên lời . Ngôi biệt thự này là tài sản duy nhất mà anh chưa đem gán nợ với ngân hàng . Cho Hà Vân đứng tên sao ? Anh cũng không điên làm chuyện đó.

Hà Vân nôn nóng hỏi :

- ANh đồng ý chứ ?

Nam Kha ngắc ngứ :

- Tên anh hay tên em cũng giống nhau thôi . Chuyển đổi lui tới cho rắc rối hả em.

Hà Vân rửa thắm. Trước khi toan tính cho Nam Kha vào trong, cô cũng đoán trước đây là 1 việc rất khó khăn . Nam Kha là 1 anh chàng sùng sỏ. Để gì cô thắng được anh ta.

Ép thân hình bóc lửa của mình vào Nam Kha, Hà Vân đung đưa mắt :

- Biết là vậy, nhưng em muốn anh chứng tỏ 1 điều gì đó thật cảm động. Để em có thể tin là anh yêu em thật tình.

Nam Kha tăng lờ . Anh chồm người lên và bít kín đôi môi Hà Vân bằng 1 nụ hôn tham lam, nóng bỏng . Không nhìn vào đáy mắt của cô vì mãi vuốt ve cô, nếu không có lẽ Nam Kha đã nhìn thấy những tia sáng khinh bỉ căm thù lẻ ra từ đôi mắt đẹp ấy...

Hai tháng sau.

Nam Kha đang nằm dài trên giường đọc báo thì Hà Vân đi vào . Về mặt cô hơn hờ đến độ Nam Kha phải ngạc nhiên . Anh nhồm người dậy hỏi:

- Có chuyện gì vui vậy em ?

Buông người trên nệm giường . Hà Vân dong đưa chân:

- Em đổ anh đoán được đấy.

Nam Kha lắc đầu:

- Sao anh biết được.

Hà Vân giòn giã:

- Thì như thế em mới đổ, để xem ông xã của em nhạy cảm đến độ nào.

Nam Kha giọng giễu cợt:

- Có phải em vừa mua được một bộ đồ độc đáo không trùng với ai không ?

Hà Vân vênh mặt lên :

- Có ai qua mặt được em chuyện chung diện đâu . Nhưng hôm nay không phải chuyện đó.

Nam Kha nhún vai:

- Thế thì anh chịu . Vì ngoài chuyện chung diện may sấm, có khi nào anh thấy em quan tâm một vấn đề nào khác đâu.

Hà Vân chột sượng sùng . Nếu Nam Kha phán một câu dễ ghét như thế vào lúc khác có lẽ cô đã làm ồn chuyện . Nhưng lúc này thì có sẵn sàng cho qua mọi thứ.

Cô nũng nịu:

- Bộ anh không đoán ra sao ?

Nam Kha tắc lưỡi:

- Anh chịu thua.

Hà Vân lườm dài:

- Anh là người đàn ông vô tâm nhất trên đời . Tại sao anh không nhận ra những điều khác lạ nơi em nhỉ ?

Nam Kha khẽ so vai . Từ ngày anh cưới Hà Vân về cô vẫn thế không thay đổi . Hồn láo, chung diện và tiêu xài xa hoa phung phí . Anh không thấy cô có sự tiến bộ nào cả.

Nắm tay Nam Kha đặt lên bụng của mình . Hà Vân véo von:

- Anh có biết cái gì đây không ?

Nam Kha ngờ ngợ nhìn cô và chột hiệu:

- Có phải em muốn nói là...

Hà Vân dài giọng:

- Chúng ta có tin vui...

Nam Kha hét lên:

- Một đứa con ! Chúng ta đã có con . Trời đất, không ngờ em đã mang đến cho anh một bất ngờ . Đó là điều mà anh hằng mong mỏi bấy lâu nay.

Ôm lấy Hà Vân hôn tới tấp, Nam Kha khen rối rít:

- Em giỏi quá . Tại sao em đi khám bác sĩ mà không báo anh chờ đi ?

Cười thật tươi, nhưng mắt Hà Vân vẫn chăm chú quan sát vẻ mặt của Nam Kha:

- Em sợ anh mất công mừng hụt nên mới đi một mình để xem có chắc không rồi mới dám tin cho anh hay.

Nam Kha nôn nóng hỏi:

- Bác sĩ bảo sao vậy em ?

Hà Vân liếm môi:

- Sáng ngay sau khi khám, bác sĩ cho biết là em đã có thai một tháng . Huyết áp và nhịp tim em vẫn bình thường . Thai phát triển tốt . Em mừng hết sức vậy đó.

Đặt Hà Vân ngồi lên đùi và âu yếm nựng cầm cô, Nam Kha cười lớn:

- Tại em được anh cưng chiều không cho động tay động chân l%ha liền bảo:

- Quên nữa, chúng ta phải báo tin vui này cho mẹ, Hà Vân ạ.

Khuôn mặt xinh đẹp c%0A - Em hỏi anh nghe, anh muốn em sinh cho anh một đứa con trai hay gái ?

Nam Kha sôi nổi:

- Trai hay gái cũng được . Miễn sao em khỏe mạnh là được . Từ nay em đi đứng phải cẩn thận đó . Em có khỏe thì con của tui mình mới khỏe được.

Hà Vân nguýt yêu:

- Nhưng em biếc chắc chắn là anh chỉ thích em sinh cho anh một cậu con trai . Chẳng qua anh nói thế để nịnh em đó thôi.

Nam Kha cười sảng khoái:

- Nịnh vợ mình chứ có phải nịnh đầm vợ của ai đâu mà anh phải chối.

Đã từ lâu, không khí giữa hai vợ chồng mới đầm ấm như thế.

Hà Vân nũng nịu hỏi:

- Thế anh thích nhọc đâu con . Nếu mẹ Ở không đi vào đi ra, có lẽ mẹ cũng không chịu nổi đâu.

Dù b1ng em mới được . Con anh nhất định sẽ đẹp không kém gì mẹ của nó đâu nhé.

Chợt sực nhớ ra . Nam Kha liền bảo:

- Quên nữa, chúng ta phải báo tin vui này cho mẹ, Hà Vân ạ.

Khuôn mặt xinh đẹp của Hà Vân liền lại . Tuy nhiên, cô vẫn gật đầu:

- Vâng...

Nam Kha ôm lấy vai cô:

- Mình đi ra vườn gặp mẹ đi Hà Vân Bà Thái đang lui cui chăm sóc mấy chậu bon sai . Thấy Nam Kha đang thân mật choàng vai Hà Vân đi ra vườn, bà không giấu được sự vui mừng . Điều đó cũng dễ hiểu vì những giây phút vui vẻ giữa con trai và Hà Vân thường rất hiếm hoi như mưa rào mùa hạ.

Nam Kha trách nhẹ:

- Khi nào mẹ cũng tất bật với chậu cảnh cả . Mẹ cũng nên dành thời gian để nghỉ ngơi nữa chứ.

Bà Thái mỉm cười phúc hậu:

- Công việc này cũng đâu có gì là nặng nhọc đâu con . Nếu mẹ Ở không đi vào đi ra, có lẽ mẹ cũng không chịu nổi đâu.

Dù bà Thái rất vô tư nhưng Hà Vân vẫn nghĩ là bà cố tình xỏ xiên cô . Vì thế cô nở một nụ cười đầy cay độc, môi mím lại.

Nam Kha giọng phấn khích:

- Mẹ có biết là tụi con kiếm mẹ làm gì không ?

Bà Thái háng giọng:

- Có chuyện gì à ?

Lắc nhẹ vai Hà Vân, Nam Kha cười giòn giã:

- Nói đi em !

Hà Vân nhìn bà Thái bằng đúng một nửa con mắt . Bà đang mỉm cười với cô, về mặt chờ đợi . Dù bấy lâu nay bà Thái vẫn tỏ ra tử tế với cô nhưng cô không thể nào yêu mến được bà, nếu không muốn nói là hết sức căm ghét.

Thấy Hà Vân im lặng, bà Thái dịu dàng bảo:

- Con và chồng con tìm mẹ có chuyện gì không Hà Vân ?

Hếch chiếc mũi cao và thẳng, Hà Vân kiêu hãnh phán:

- Tôi đã có thai.

Lặng người nhìn Hà Vân, bà Thái nói giọng run run:

- Thật không con Mẹ yêu quý nó lắm mà . Mà không chừng nó sinh cho mẹ một đứa cháu tật nguyền thì sao nhỉ ? Ha... ha...

Nam Kha thâm kêu trời . Nhưng vì đang vui về những gì cô mang lại nên anh không thể nói gì cô được.

Nguyệt bà Thái một cái, Hà Vân tiếp tục lên giọng:

- Nếu tôi nhớ không lầm thì mẹ đã từng bảo, mẹ chỉ biết Bảo Phương là dâu của mẹ thôi mà . còn tôi, ?o:

- Từ nay có đi đâu, con bảo Nam Kha đưa đi chứ đừng đi một mình . Còn mẹ, mẹ sẽ bảo chị bếp làm những món ăn tẩm bổ riêng cho con . Thời gian dưỡng thai quan trọng và độc ác của Hà Vân . Niềm vui trong bà chợt tắt ngúm như một ngọn lửa nhỏ nhoi trong cơn mưa lũ.

Hà Vân giọng gây hấn:

- Sao mẹ khi, mẹ còn quý em gấp trăm lần.

Không kìm được xúc động, bà Thái giọng run run:

- Mẹ đã từng mong có một đứa cháu để ẵm bồng . Nghe hai con báo tin, mẹ mừng quá.

Hà Vân ngọt nhạt:

- Bộ mẹ thích có cháu nội lắm hả ?

Bà Thái gật đầu:

- Mẹ chỉ có ` Vân à... Mẹ nghĩ là tất cả những gì liên quan đến Bảo Phương đều thuộc về quá khứ . Đúng là mẹ rất thương Bảo Phương nhưng nó và chồng con không duyên không phận . Con cũng đừng nên vì thế mà trách móc mẹ.

Hà Vân nhún vai:

- Nói thế thôi chứ nguyên thì sao nhỉ ? Ha... ha...

Nam Kha thầm kêu trời . Nhưng vì đang vui về những gì cô mang lại nên anh không thể nói gì cô được.

Nguyệt bà Thái một cái, Hà Vân tiếp tục lên giọng:

- Nếu tôi nhớ không lầm thì mẹ đã từng bảo, mẹ chỉ biết Bảo Phương là dâu của mẹ thôi mà . còn tôi, tôi chỉ là một kẻ không ra gì...

Nam Kha khẽ nói:

- Hà Vân... Mẹ cũng thương em đấy thôi.

Bà Thái chăm chú nhìn Hà Vân . Chợt thấy thương cho đứa cháu nội của mình đang được cô cưu mang trong bụng . Những ngày cô sống trong ngôi nhà này, bà càng có dịp biết rõ hơn sự xấu xa và độc ác của Hà Vân . Niềm vui trong bà chợt tắt ngúm như một ngọn lửa nhỏ nhoi trong cơn mưa lũ.

Hà Vân giọng gây hấn:

- Sao mẹ không trả lời ? Mẹ nói đi, nếu mẹ muốn tôi sẵn sàng rước con quê ấy về đây cho mẹ.

Bà Thái nhìn thẳng vào đôi mắt đẹp đang bốc khói:

- Hà Vân à... Mẹ nghĩ là tất cả những gì liên quan đến Bảo Phương đều thuộc về quá khứ . Đúng là mẹ rất thương Bảo Phương nhưng nó và chồng con không duyên không phận . Con cũng đừng nên vì thế mà trách móc mẹ.

Hà Vân nhún vai:

- Nói thế thôi chứ tôi cũng không thêm quan tâm mối quan hệ giữa mẹ và con nhỏ tạt nguyên đó . Bảo Phương không là gì cả, nó không xứng là địch thủ của tôi.

Nam Kha giọng mềm mỏng:

- Thôi, mình về phòng đi em.

Hà Vân hất mạnh cánh tay Nam Kha rồi ngúng nguẩy bước những bước dài . Cô biết là bây giờ nếu cô có làm quá quắt hơn nữa Nam Kha cũng đành cắn răng im lặng . Anh đang lệ thuộc cô rất nhiều vì đứa bé . Còn cô, cô thấy mình chẳng có gì để phụ thuộc vào anh ta nữa cả.

Chuyện chờ mong Nam Kha khôi phục lại sản nghiệp coi bộ còn khó hơn tát cạn biển Đông . Cô chưa chính thức bỏ Nam Kha vì không muốn xôi hồng bỏng không, ít ra cô cũng phải làm sao để được đứng tên sở hữu ngôi biệt thự này...

Buổi sáng . Sau khi dạo một vòng quanh vườn hoa, Bảo Phương lại ngồi trước máy vi tính say sưa lập chương trình . Mấy tháng nay, Vũ Khôi vẫn đều đặn ghé cô luôn.

Công việc mà anh đem đến đã làm Bảo Phương cảm thấy cuộc sống có ý nghĩa hơn nhiều.

Những cuộc viếng thăm của anh bao giờ cũng đem đến cho Bảo Phương niềm vui lặng lẽ nhưng lớn lao đến mức cô không thể thiếu được.

Trước máy vi tính, Bảo Phương làm việc say sưa đến mức không nghe thấy tiếng chân của anh . Chỉ khi anh đến bên cô với một nụ cười thật ấm :

- Bảo Phương...

Cô ngẩng đầu lên , cười với anh :

- Anh đến lúc nào mà em chẳng hay.

Vũ Khôi ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh cô , giọng vui vẻ :

- Thấy em hăng say làm việc quá , anh định quay về lát nữa đến chơi.

Bật công tắc tắt máy , cô mỉm cười :

- Em xong rồi mà.

Xoay nhẹ chiếc ghế lặn , Bảo Phương ngồi đối diện với Vũ Khôi . Một khoảng cách gần đủ để cô nhận thấy Vũ Khôi rất quyến rũ . Anh không đẹp trai chải chuốt như Nam Kha nhưng mạnh mẽ và tự tin , đầy đàn ông.

Vũ Khôi giọng thân mật :

- Em vẫn luyện tập thường xuyên theo lời dặn của anh đó chứ ?

Cô cười hiền :

- Vâng... Nhờ thế , em cảm thấy ăn ngon miệng hơn và giấc ngủ cũng sâu hơn.

Vũ Khôi gật đầu :

- Thế là tốt . Anh thấy em dạo này hồng hào hơn trước đó.

Bảo Phương chớp nhẹ mắt :

- Anh thật tốt với em.

Vũ Khôi giọng ấm áp :

- Có gì đâu em.

Cô nghiêng đầu hỏi :

- Công việc anh thế nào ?

Vũ Khôi mỉm cười :

- Công ty của anh đã lắp được dây chuyền sản xuất theo công nghệ mới . Mọi sự đánh trôi chảy và có nhiều thuận lợi.

Bảo Phương vui vẻ :

- Em chúc mừng anh.

- Cám ơn em.

Trao cho cô một bó hồng trắng thật dễ thương , Vũ Khôi chùng giọng :

- Tặng cho em.

Đón nhận bó hoa , cô vội cup mắt nhìn xuống đất khi bắt gặp những tia nhìn ấm áp của anh.

Đừng nhìn em như thế , Vũ Khôi ạ . Em không yêu anh . Em chỉ là một phụ nữ tận tụy.

Một không gian im lặng giữa hai người . Bảo Phương cắn môi nhìn ra vườn . Những cánh hoa bằng lăng màu tím chập chới trên những cành cây cao.

Vũ Khôi khàn giọng :

- Bảo Phương...

Cô rụt rè ngẩng đầu lên nhìn anh . Trong đáy mắt sâu thẳm ấy , ngôn ngữ dường như đã hóa thừa . Nồng nàn . Say đắm . Thiết tha . Đó là những gì cô vừa đọc được trong cái nhìn ấm áp của Vũ Khôi.

- Bảo Phương... Anh yêu em . Anh muốn cầu hôn với em !

Lời tuyên bố mạnh mẽ của Vũ Khôi làm Bảo Phương sững sờ . Cầu hôn ? Anh điên rồi sao ?

Nhếch môi với vẻ chua chát , Bảo Phương khẽ nói :

- Xin đừng thương hại em.

Vũ Khôi cắt ngang lời cô :

- Tại sao em nghĩ đó là thương hại ?

Bảo Phương nhìn thẳng vào mắt của anh , giọng đờn đau :

- Thế anh đã quên là Nam Kha đã từ bỏ em như người ta ném một chiếc giẻ rách qua cửa sổ sao ?

Vũ Khôi giọng mạnh mẽ :

- Anh không quên điều đó . Nhưng Nam Kha là Nam Kha và anh là anh . Anh yêu em bằng một tình yêu chân thật.

Cô cười buồn :

- Đừng quên là Nam Kha đã từng yêu em đến phát điên lên được . Thế mà vì sao anh ấy lại từ bỏ em . Rồi anh cũng như anh ấy thôi.

Vũ Khôi nhìn như hút vào đôi mắt đẹp như mùa thu :

- Anh biết nói như thế nào cho em hiểu là anh yêu em , yêu đến tận cùng của quả tim . Đừng vì một Nam Kha bạc bẽo để trái tim mềm của em đông cứng lại . Hãy để trái tim của em đập những nhịp yêu thương.

Cô ngẩng cao đầu :

- Anh phải thực tế một chút . Em chỉ là một phụ nữ tận tụy . Cuộc đời em đã gắn chặt trên chiếc xe lăn . Suốt đời . Em cũng không thể làm tròn nhiệm vụ của một người vợ , không thể sống cuộc sống chăn gối . Trong chuyện Nam Kha phụ bạc em , từ trong sâu thẳm trái tim em vẫn tha thứ cho anh ấy . Chỉ đáng tiếc là lẽ ra anh ấy nên để cho em tự giải quyết hơn là xô em xuống vũng bùn . Trong khi Nam Kha tàn nhẫn như thế thì anh lại rất tốt với em . Nếu không có anh đêm đó , biết đâu em đã chẳng làm một chuyện điên rồ nào đó . Em vẫn khắc ghi ân tình của anh trong trái tim em.

Vũ Khôi nắm lấy bàn tay mềm mại của cô :

- Đừng nói đến ân huệ . Anh yêu em . Điều đó mới là điều quan trọng nhất . Anh hiểu những khó khăn trong cuộc sống chung của chúng ta . Nhưng điều ấy không có ý nghĩa gì với anh cả.

Cô khẽ nói :

- Em cảm ơn tình yêu cao thượng của anh . Nhưng...

Vũ Khôi thối thỏm :

- Sao vậy em ?

Rút tay ra khỏi tay anh , Bảo Phương thờ dãi :

- Em mãi mãi... yêu Nam Kha . Nam Kha là tất cả với em.

Vũ Khôi kêu lên :

- Sao lại có thể như thế được , Bảo Phương ?

Cô nói như khóc :

- Em cũng chẳng hiể%^.t đôi chân èo uột bệnh hoạn và hết sức sống danh phôi bày trước mặt anh . Hoàn toàn trái ngược với một Bảo Phương thật đẹp và quyến rũ gợi cảm . Đôi chân của cô có thể làm cho người ta phải rung mình.

Ngỡ là Vũ Khôi 60n ra vườn thật lâu rồi quay lại nhìn Bảo Phương.

Cô đang ngồi trên chiếc ghế lắn , vẻ mặt buồn xo . Đôi mắt đẹp như lấp lánh một giọt lệ mơ hồ.

Vũ Khôi khàn giọng :

- Anh xin lỗi em.

Cô chớp mi buồn rầu :

- Không . Chính em mới là người có lỗi.

Vũ Khôi thở nhẹ :

- Đừng dẫn vậ\$đọc theo chiếc đùi nhăn nheo vì các lớp cơ lâu ngày không hoạt động . Anh nói giọng ầm áp :

- Em có thường bị nhức các khớp xương không ?

Nhìn xuống đôi chân bệnh h^~i.

Cô; n thành :

- Đó là tình yêu , em ạ . Khi yêu , người ta không toan tính bao giờ.

Thật dịu dàng , một lần nữa Vũ Khôi lại xoa nhẹ dọc theo chiếc đùi nhăn nheo vì các^? ? Điều đó có nghĩa là em chưa cảm nhận được anh yêu em đến độ nào.

Bảo Phương bậm môi lại để khỏi khóc . Kéo nhẹ chiếc váy dài lên , cô nói giọng đau đớn :

- Vũ Khôi... Anh hãy nhìn đi.

Vũ Khôi quỳ xuống thăm . Một đôi chân èo uột bệnh hoạn và hết sức sống danh phôi bày trước mặt anh . Hoàn toàn trái ngược với một Bảo Phương thật đẹp và quyến rũ gợi cảm . Đôi chân của cô có thể làm cho người ta phải rung mình.

Ngỡ là Vũ Khôi sẽ ghé tởm lùi lại nhưng Bảo Phương chột sững sờ khi anh lại nâng nhẹ hai bàn chân cô đặt trên đầu gối anh , rồi xoa nhẹ dọc theo đôi chân èo uột xanh rớt ấy với vẻ thương xót :

- Tội nghiệp em của anh.

Cô cố rút chân về nhưng Vũ Khôi vẫn giữ lại trong bàn tay ấm áp của anh , đôi mắt rung rung :

- Bảo Phương... Anh càng thương em hơn . Em thật là bất hạnh.

Giọng cô kinh ngạc :

- Anh không ghé tởm sao ?

Vũ Khôi nhìn thẳng vào đôi mắt nhòa lệ của cô :

- Không . Anh chỉ cảm thấy đau đớn và ước gì có thể san sẻ cho em , ước gì anh là người gánh chịu tai nạn đó thay cho em.

Cô kêu lên :

- Em không hiểu anh nữa.

Giọng Vũ Khôi chân thành :

- Đó là tình yêu , em ạ . Khi yêu , người ta không toan tính Eao giờ.

T1a anh xa dần , tiếng chiếc Mercedes nghiêng bánh trên thảm sỏi... Cô vẫn ngồi yên như thế và ch%A lâu ngày không hoạt động . Anh nói giọng ầm áp :

- Em có thường bị nhức các khớp xương không ?

Nhìn xuống đôi chân bệnh hoạn của mình , cô lí nhí :

- Mỗi lúc trời lạnh , em thấy buốt lắm . Mà thôi... anh đặt chân em xuống đi . Nhìn... ghé lắm.

Vũ Khôi giọng yêu thương :

- Sao lại nói vậy , Bảo Phương . Anh yêu em . Anh chỉ thấy đau xót và cảm thông cho cô gái anh yêu mà thôi.

Bảo Phương bật khóc . Tình yêu của Vũ Khôi thật bao dung , thật rộng lớn . Cô tiếc là trái tim của mình đã không dâng tặng cho anh . Muộn mất rồi.

Cô nói qua tiếng nấc :

- Nhưng em không yêu anh . Em thật là đáng ghét.

Vũ Khôi dịu dàng bảo :

- Em đừng khóc . Ai lại khóc mãi như thế bao giờ.

Lau nước mắt cho cô , an ủi cô một hồi Vũ Khôi mới đi về.

Bảo Phương lắng nghe tiếng chân của anh xa dần , tiếng chiếc Mercedes nghiêng bánh trên thảm sỏi... Cô vẫn ngồi yên như thế và chìm trong những suy nghĩ đôn đau...

Sau chuyến đi Pháp trở về , mẹ của Bảo Phương đã làm thủ tục đưa cô sang bên đó để mổ . Một Gật đầu với vẻ khổ sở , cô thắc thỏm :

- Thế anh có ghét em không ?

Vũ Khôi cười bao dung :

- Một ngày nào đó em sẽ nhận ra tình c27t đẹp.

Bảo Phương cảm động :

- Em cảm ơn anh . Nhưng có lẽ là không hy vọng anh à.

Vũ Khôi trầm giọng :

- Tâm lý của người bệnh trước khi mổ rất quan trọng , em phải tuyệt đối tin tưởng vào bác sĩ chứ . Anh tin rằng với các phương tiện hiện đại và với tay nghề cao , các chuyên gia ở Pháp sẽ trả lại cho em tất cả. Vuốt nhẹ một nụ hồng , Bảo Phương cười hiền :

- Anh đừng cười em nghe . Tự dưng nghe anh nói , em bỗng... lại thấy tự tin hẳn lên.

Vũ Khôi trầm giọng :

- Thế là tốt . Anh sẽ thường xuyên gọi điện cho em luôn.

Anh và cô nói chuyện với nhau trong lúc mẹ cô cũng đang chia tay mấy người bạn . Vũ Khôi thấy thỉnh thoảng Bảo Phương đưa mắt nhìn ra cửa.

Cô có vẻ bồn chồn sốt ruột . Anh thẳng thắn hỏi :

- Em đợi ai thế Bảo Phương ?

Nhìn anh một cái thật nhanh , Bảo Phương khẽ cắn môi không trả lời . Chợt hiểu , Vũ Khôi hạ thấp giọng :

- Có phải em đợi Nam Kha hay không ?

Gật đầu với vẻ khổ sở , cô thắc thỏm :

- Thế anh có ghét em không ?

Vũ Khôi cười bao dung :

- Một ngày nào đó em sẽ nhận ra tình cảm ấy chỉ là phù phiếm . Có thể em đã ngộ nhận , không hiểu con tim của em đó thôi.

Máy bay chuẩn bị cất cánh.

Đưa mắt nhìn ra cửa thêm một lần nữa . Bảo Phương không giấu được sự thất vọng . Nam Kha không đến . Vậy là anh đã thật sự quên cô rồi . Cô đang đứng bên lề cuộc đời anh . Vì anh đã có Hà Vân.

Mỉm cười với Vũ Khôi , mẹ cô đi đến chiếc xe lăn và khẽ nhắc Bảo Phương :

- Chúng ta đi thôi...

Nhìn Vũ Khôi , bà nói giọng cảm động :

- Di và Bảo Phương đi nhé Vũ Khôi... Sang bên ấy , di và Bảo Phương sẽ gọi điện cho cháu biết tin.

Nhìn ra cửa thêm một lần nữa , Bảo Phương vẫy tay với Vũ Khôi , giọng buồn xo :

- Tạm biệt anh.

Anh nói giọng xúc động :

- Cầu chúc cho em vạn điều tốt lành...

+ + + Đang ngẩn ngía nhìn mấy lọ nước hoa trong siêu thị , Hà Vân chợt giật mình vì giọng nói của một người đàn ông :

- Chào bà...

Quay mặt lại , khuôn mặt cô không giấu được bối rối . Cô nói khẽ :

- Chào bác sĩ.

Người đàn ông vừa chào cô chính là vị bác sĩ đã khám thai cho cô cách đây mấy tháng . Cô không ngờ là ông vẫn còn nhớ cô . Một cuộc hội ngộ mà cô không hề mong muốn chút nào.

Vì thế , vừa chào ông ta xong , Hà Vân liền đi một mạch về gian hàng thực phẩm . Nam Kha cũng đang có mặt trong siêu thị . Thế mà chẳng hiểu xui xẻo như thế nào cô lại chạm trán ông bác sĩ ở tại đây . Hú hồn.

Chưa kịp mừng , Hà Vân lại nghe giọng nói vang lên sau lưng :

- Bà cũng mua đồ hộp sao ?

Không thể chuồn như lúc nãy được , Hà Vân đành trả lời :

- Vâng...

Vị bác sĩ mỉm cười :

- Tôi cũng muốn mua một ít cá hộp nhưng không biết loại nào là ngon , bà có thể giúp tôi được không ?

Một phút A□ược . Mọi chuyện thế là hết cứu vãn . Ông bác sĩ cười lớn :

- Nhớ bảo với ông nhà là phải xông khí dung mới chữa được bệnh vắ , không thể giúp gì cho bác sĩ đâu. Không ngờ lời từ chối chọn thực phẩm của Hà Vân mới thực sự đem nguy cơ đến cho cô . Thả mấy lon cá hộp xuống vì không biết chọn loại nào , vị bác sĩ bỗng dung... chuyên đề tài :

- Bà vẫn khỏe chứ ?

Phải cố lắm Hà Vân mới không quát vào mặt của ông . Cô nói qua kẽ răng :

- Vâng...

Ông quan tâm :

- Thai tốt chứ ?

Hà Vân cố nén bực tức :

- Vâng...

Vị bác sĩ ân cần :

- Bà nên ăn nhiều trái cây và nhiều rau như tôi hướng dẫn . Còn ông nhà , ông đã thực hiện theo đúng lời tôi dặn chưa ? Bị viêm họng mãn tính cần phải xông khí dung mới hết được đấy.

Hà Vân cảm thấy đất dưới chân như sụp đổ khi Nam Kha đang đứng trước mặt ông bác sĩ già , nhưng ông vẫn thao thao bất tuyệt :

- Ông chồng của bà mới lịch sự làm sao . Hôm nay ông nhà không đưa bà đi chợ à ? Ông ấy thật là một người chồng tuyệt vời . Đã đưa vợ đi khám thai thật chu đáo mà còn yêu cầu tôi kê toa cho bà thật cẩn thận . Bà cho tôi chuyển lời thăm đến ông ấy nhé.

Hà Vân nhìn ông bác sĩ với ánh mắt bất lực . Thật không có gì có thể ngăn ông ta lại được . Mọi chuyện thế là hết cứu vãn . Ông bác sĩ cười lớn :

- Nhớ bảo với ông nhà là phải xông khí dung mới chữa được bệnh viêm họng mãn tính đấy nhé . Hôm ấy , tôi đoán là ông ấy không chịu nghe lời khuyên của tôi đâu.

- Đàn ông là thế đấy , bà ạ . Họ vốn hay xem thường sức khỏe của chính mình.

Xông đến trước mặt Hà Vân , Nam Kha quát :

- Hà Vân... Thế là thế nào ? Cô giải thích đi.

Giật mình vì sự xuất hiện của một gã đàn ông lạ mặt , vị bác sĩ kêu lên :

- Ông đừng lớn tiếng như thế . Bà ta đang có thai , ông không thấy sao ?

Nam Kha hăm hè :

- Tên đàn ông nào đưa cô ta đi khám thai , cô nói đi . Cô có thai với ai ?

Hà Vân mím môi lại . Đến nước này thì cô cũng không còn gì phải che giấu nữa . Giọng cô rít lên :

- Đúng , nó không phải là con của anh . Thế thì sao nào ?

Nam Kha vung tay tát Hà Vân một cái thật mạnh , nhưng vị bác sĩ đã chụp anh lại . Ông lắp bắp hỏi :

- Anh là...

Nam Kha hét lên :

- Tôi là chồng của cô ta , một người chồng khốn nạn đã bị cô ta trơ tráo phản bội , bác sĩ hiểu chưa.

Những người hiếu kỳ gần đó vây quanh lấy họ . Vị bác sĩ vội lách ra khỏi đám đông và đi như chạy , lấy khăn mùi-soa ra lau những giọt mồ hôi trên mặt , ông vẫn còn bàng hoàng . Sau lưng ông , dường như vừa có xô xát đánh nhau...

- Hãy tha lỗi cho anh !

Khuôn mặt Nam Kha dúm dỏ đau khổ.

Anh đành ngồi trước mặt Bảo Phương . Một Bảo Phương quyến rũ gọi cảm như ngày nào với đôi chân thon đẹp có những đi thật uyển chuyển mềm mại.

Trở về từ Pháp sau ca mổ thành công tốt đẹp , Bảo Phương đã mở một cơ sở vi tính và đứng ra trực tiếp điều hành . Tìm đến cô , và Nam Kha vẫn còn hy vọng tình yêu nồng cháy một thời cô dành cho anh.

Bảo Phương trầm giọng :

- Tất cả đã khép lại . Tôi không bao giờ nghĩ về những chuyện đã qua nữa . Giữa chúng ta cũng chẳng có gì liên quan với nhau.

Nam Kha kêu lên :

- Đừng nói thế Bảo Phương . Mẹ vẫn còn xem em là dâu của mẹ.

Cô nhìn thẳng vào đôi mắt của Nam Kha :

- Tất cả đã hết.

Nam Kha giọng tha thiết :

- Không . Anh vẫn còn yêu em , và anh biết là em không bao giờ quên được anh . Đã có lần em nói với anh , rằng anh là tất cả đối với em kia mà.

Bảo Phương cười buồn :

- Những điều đó thật vô nghĩa . Và đó chỉ là sự ngộ nhận . Anh hãy quên những gì mà tôi đã từng nói . Đó là những lời ngốc nghếch.

Về mặt Nam Kha khổ sở :

- Anh biết là em vẫn còn oán hận anh . Nhưng nếu em hiểu được Hà Vân đã quyến rũ anh như thế nào thì có lẽ em sẽ dễ dàng tha thứ cho anh.

Bảo Phương so nhẹ vai . Nam Kha vẫn thế . Con người của anh là như vậy . Tầm thường . Hết sức tầm thường . Anh chỉ chực đổ lỗi cho người khác mà không có một chút sĩ diện . Khẽ thở dài , Bảo Phương chẳng thể nào hiểu được tại sao cô đã từng mù quáng yêu anh . Kỳ lạ th li

Thặc bất cứ một phụ nữ nào . Vẫn là bộ áo quần chải chuốt và ánh mắt có thể làm trái tim của phái đẹp chao đảo . Vẫn một thân hình đẹp cường tráng . Nam Kha không có nh nhân rồi còn rắp tâm chiếm lấy ngôi nhà của anh . Giờ thì cô ta thê thảm lắm , gã nhân tình của cô ta đã bỏ rơi cô ta rồi . Hôm trước gặp cô ta trên phố , suýt anh không nhận ra cô ta nữa . Già hẳn đi và trông có vẻ nghèo khổ.

Bảo Phương nhếch môi :

- Anh kể cho tôi những chuyện đó để làm gì ?

Nam Kha đáp không chút ngưng ngừng :

- Vì anh yêu em . Anh đã ly hôn với Hà Vân , không còn một sự ràng buộc nào nữa . Anh muốn lấy em làm vợ . Chỉ có em mới yêu anh chân thành , chỉ có em mới hiểu được anh.

Khoanh hai tay trước ngực , Bảo Phương chăm chú nhìn Nam Kha . Vẫn là một người đàn ông quyến rũ với mùi nước hoa "Bruit for men" của một tay chơi sành điệu , có thể làm mê hoặc bất cứ một phụ nữ nào . Vẫn là bộ áo quần chải chuốt và ánh mắt có thể làm trái tim của phái đẹp chao đảo . Vẫn một thân hình đẹp cường tráng . Nam Kha không có gì thay đổi.

Chỉ có trái tim của Bảo Phương là thay đổi . Cô nhìn anh vỠ42về dừng dung . Lừa tôi.

- Em nở tẻ bạc với anh như thế sao , Bảo Phương ?

Trùng mắt nhìn Nam Kha , Bảo Phương phán :

- »□ng mày :

- Tôi và anh chỉ là những kẻ xa lạ . Tiếp anh này giờ như thế là hơi nhiều.

Nam Kha kêu lên :

- Nếu mẹ nghe em nói thế , mẹ đau lòng lắm đấy . Lúc nào mẹ vẫn xem em là con dâu của mẹ . Mẹ đang nóng lòng chờ đợi một cuộc hạnh ngộ giữa anh và em.

Bảo Phương hắng giọng :

- Tôi rất quý mẹ anh . Tình cảm của bà đối với tôi , tôi rất trân trọng . Nhưng có lẽ bà cũng như tôi , không bao giờ chấp nhận chuyện anh đem tình cảm của bà ra để mặc cả với tôi.

Nam Kha cố kìm cơn giận :

- Bảo Phương... Em nở nói với anh một câu nặng lời như thế sao ?

Bảo Phương nhếch môi chua chát . Cô không muốn nhắc lại những lời nói và cử chỉ tàn nhẫn mà Nam Kha đã dùng với cô . Lẽ ra , nếu là người tự trọng anh đã không đến đây.

Cúi xuống tập hồ sơ trước mặt , Bảo Phương tiếp tục làm việc , nhưng Nam Kha đã chụp lấy bàn tay của cô nài nỉ :

- Bảo Phương... Em không tội nghiệp anh sao ?

Cô giận dữ rút tay ra khỏi bàn tay Nam Kha . Sự khinh bỉ đang bùng dậy trong cô . Người ta không thể yêu mà không tôn trọng . Không lẽ cô phải hét cho Nam Kha hiểu được điều đó hay sao ?

- Bảo Phương... Anh yêu em !

- Xin ông hãy để tôi làm việc ! Mời ông ra khỏi phòng làm việc của tôi.

- Em nở tẻ bạc với anh như thế sao , Bảo Phương ?

Trùng mắt nhìn Nam Kha , Bảo Phương phán :

- Ông đã ruồng bỏ tôi như người ta ném đi một chiếc giẻ lau . Ông mau quên thật . Lẽ ra , ông nên tự vắn lại lương tâm của mình thì hơn.

Nam Kha lắc nhai :

- Chúng ta sẽ làm lại từ đầu . Anh hứa với em là nếu có một bất hạnh nào đến cho em , anh cũng không bao giờ đối xử tẻ bạc với em nữa.

Khinh bỉ nhìn Nam Kha , Bảo Phương trầm giọng :

- Ông Nam Kha... Nếu ông còn cản trở tôi làm việc , có lẽ tôi phải nhờ bảo vệ của công ty can thiệp.

Vô vọng . Biết là không thể lay chuyển được trái tim sắc đá của Bảo Phương , Nam Kha đành mặt lại :

- Em tồi lắm . Bộ em tưởng là tôi không thể kiếm đâu một cô vợ đẹp hơn em sao ?

Bảo Phương im lặng nhìn Nam Kha đi giật lùi ra cửa . Anh ta nhìn cô với vẻ căm thù . Rồi chùng như không biết trút giận vào đâu , Nam Kha đập mạnh cánh cửa thật thô bạo.

Bảo Phương gục đầu xuống bàn . Cô bật khóc . Tại sao cô khóc , điều đó chỉ có cô mới có thể lý giải được...

+ + + Một cô gái mặc bộ váy ôm màu vàng chanh đã ngồi tình tứ sau lưng và choàng tay qua hôn của Vũ Khôi . Bảo Phương đã phóng xe theo họ . Để rồi ngậm ngùi nhìn theo khi đèn đỏ ở một ngã tư đã giữ chân cô lại.

Bảo Phương không biết cô gái xinh đẹp ấy có phải là nguyên nhân khiến suốt một tháng nay Vũ Khôi không còn đến thăm cô không.

Chỉ biết là cô nhớ anh . Mong anh đến còn cào . Nhớ giọng nói ấm nồng của anh . Nhớ ánh mắt sâu lắng . Và nhớ đến những kỷ niệm giữa anh và cô.

Tại sao mãi đến bây giờ cô mới nhận ra rằng cô yêu Vũ Khôi , cô không thể sống thiếu anh được . Tại sao cô đã hoài phí một thời gian quá dài , chùng như hiểu được con tim của mình thì dường như tất cả đều quá muộn . Bảo Phương cảm thấy muốn điên lên bởi ý nghĩ ấy.

Gọi điện đến công ty Vũ Khôi nhưng người ta cho biết là anh không có ở đó . Không phải % Tự đột nhiên bảo :

- Cậu Vũ Khôi lâu ngày không thấy ghé , cô hả ?

Bảo Phương khàn giọng :

- Người ta bạn mà chị.

Chị Tư sôi nổi :

- Hay là cậu Vũ Khôi đi công tác xa , chứ tôi th%EB4 đi dạo à ?

Bảo Phương cố nheo một nụ cười :

- Vâng...

Chị Tư chép miệng :

- Dạo này , tôi thắc cô hơn gầy . Bà chủ lo cho cô lắm đấy.

Bảo Phương chớp mi :

- Chị có nghe mẹ tôi nói gì không ?

Chị Tư hắng giọng :

- Bà bảo là lẽ ra sau khi giầu phầu thành công cô phải vui hơn , yêu đời hơn mới phải . Thế mà cô lại trở nên yên lặng và buồn nên bà chủ rất lo.

Bảo Phương cười buồn . Cô nhìn xuống đôi chân thon tuyệt đẹp của mình . Gọi cảm và lời cuốn . Mọi chuyện đều hoàn hảo . Trừ trái tim khốn khổ của cô.

Cô khẽ nói :

- Tôi không sao đâu . Lúc nào nói chuyện với mẹ tôi , chị cũng nên trấn an bà.

Chị Tư đột nhiên bảo :

- Cậu Vũ Khôi lâu ngày không thấy ghé , cô hả ?

Bảo Phương khàn giọng :

- Người ta bạn mà chị.

Chị Tư sôi nổi :

- Hay là cậu Vũ Khôi đi công tác xa , chứ tôi thấy lâu nay dù có bạn đến đâu cậu ấy vẫn đến thăm cô mà.

Bảo Phương nhếch vào một quán cà phê nằm cạnh một trung tâm vi tính , nơi mà Vũ Khôi thường cùng cô vào trước khi cô lấy chồng.

Buồn rầu khuấy nhẹ ly đen , Bảo Phương thở dài thật nhẹ . Từ ngày đó đến nay đã hai năm . Hai năm .

Một thời gian quá dài để cô thấm hiểu được cô cần tình yêu bao dung của Vũ Khôi bi%A

- Yêu ?

Chị Tư hồn hậu :

- Chứ còn gì nữa . Cậu Vũ Khôi yêu thương , quý trọng cô hết sức . Cô không thấy đó thôi.

Bảo Phương giọng đau khổ :

- Tôi đã thấy Vũ Khôi chở một cô gái . Từ nay anh ấy sẽ không đến đây nữa !

Suýt chút nữa Bảo Phương đã bật khóc . Cô lao xe ra khỏi cổng trước đôi mắt đầy lo lắng của chị Tư...

Buổi tối.

Thành phố rực rỡ những ngọn đèn màu.

Cầm thấy cô đơn khinh khùng . Loanh quanh một hồi trên mấy con đường rộng thênh thang với con tim trống rỗng , cuối cùng Bảo Phương ghé vào một quán cà phê nằm cạnh một trung tâm vi tính , nơi mà Vũ Khôi thường cùng cô vào trước khi cô lấy chồng.

Buồn rầu khuấy nhẹ ly đen , Bảo Phương thở dài thật nhẹ . Từ ngày đó đến nay đã hai năm . Hai năm . Một thời gian quá dài để cô thấm hiểu được cô cần tình yêu bao dung của Vũ Khôi biết bao . Cô yêu anh . Yêu anh . Cô cần anh.

Vũ Khôi . Vũ Khôi . Thầm réo gọi anh , Bảo Phương chậm rãi uống từng giọt cà phê đắng ngắt . Đôi mắt đẹp long lanh những giọt lệ nuôi tiếc.

Chợt cô giật mình vì có ai đó vừa nhắc chiếc ghế bên cạnh cô và ngồi xuống.

Vũ Khôi.

Ngỡ chừng như trái tim nhỏ bé vừa bật ra khỏi lồng ngực , Bảo Phương bối rối nhìn anh . Vũ Khôi hỏi cô cái gì đó nhưng Bảo Phương cũng không nhớ là anh vừa nói gì . Cô không nghĩ là gặp anh ở nơi đây , trong quán cà phê nhỏ bé nhưng đầu ấp kỷ niệm này.

Soi vào đôi mắt ngấn nước , anh nghiêng đầu hỏi thêm một lần nữa :

- Em ngồi đây đã lâu chưa ?

Cô lắc lắc nhẹ mái tóc , như cố đưa mình về thực tại . Và cũng không nhớ là vẫn chưa trả lời câu hỏi của anh.

Gọi một ly đen cho mình và một ly sữa nóng cho cô , giọng anh ấm áp :

- Sao em lại ngồi đây một mình ?

- Bảo Phương... Em không tội nghiệp anh sao ?

Cô giận dữ rút tay ra khỏi bàn tay Nam Kha . Sự khinh bỉ đang bùng dậy trong cô . Người ta không thể yêu mà không tôn trọng . Không lẽ cô phải hét cho NaC3 :

- Anh đâu có biết . Mà cũng có thể là em đang... thất tình chẳng hạn.

Ấm ức nhìn anh , Bảo Phương ng%B0D Cô cay đắng0D - Tôi không đùa.

Vũ Khôi mỉm cười :

- Thì anh cũng đâu có đùa.

Cô nói như khóc :

- Tôi đâu có %Cĩ muốn kéo nhẹ cô vào lòng . Anh nhớ cô . Nhớ da diết.

Anh dịu dàng hỏi :

- Có phải em vừa khóc không , Bảo Phương ?

Cô kiêu hãnh đáp :

- Tại sao tôi lại khóc nhỉ ?

Vũ Khôi trầm giọng :

- Anh cũng định hỏi em câu đó.

Bảo Phương nhing thẳng vào đôi mắt sâu lắng của Vũ Khôi :

- Một hạt bụi rơi vào mắt của tBn là anh có một vẻ đẹp r%Eốc thơm lên môi , Vũ Khôi hăng giọng :

- Chứ không phải là em đang buồn đó sao ?

Vẻ mặt tỉnh tỉnh của anh khiến cô tự ái kinh khủng , cô quát khê :

- Tại sao tôi lại phải buồn nhỉ ?

Vũ Khôi nhún vai :

- Anh đâu có biết . Mà cũng có thể là em đang... tha%u%'t tình chẳng60 không có một chút sĩ diện . Khẽ thở dài , Bảo Phương chẳng thể nào hiểu được tại sao cô đã từng mù quáng yêu anh . Kỳ lạ thật.

Thấy Bảo Phương im lặng , ngỡ là cô đã xiêu lòng , Nam Kha vội nói :

- Hà Vân là một con người xấu xa đến mức anh không thể nào tưởng tượng nổi . Cô ta đã ngoại tình với tình nhân rồi còn cô yêu anh chứ . Đúng là không có gì tức hơn nữa.

Cô làu bàu :

- Tôi không hứa trum trời vô vọng . Anh đã chấm dứt... cơn điên cận đỗi nhìn anh . Điều đó chỉ càng khiến cô thêm... đau lòng khi chợt phát hiện là anh có một vẻ đẹp rất đàn ông . Màôi nhượng mảy :

- Lúc nào ?

Bảo Phương chua chát :

- Tôi cũng không nhớ rõ nữa . Chỉ nhớ là cô ta mặc một chiếc váy ngắn màu vàng chanh rất đẹp ngồi sau lưng của anh.

Vũ Khôi gật đầu :

- Đó là Hằng Thu . Lúc nào , anh sẽ giới thiệu hai người làm quen với nhau.

Cô thả mạnh chiếc thìa vào ly sữa nguội ngắt :

- Tôi bận lắm.

Vũ Khôi cười :

- Nhưng từ đây đến cuối năm , có lẽ em cũng thu xếp được một buổi để anh đưa Hằng Thu đến chơi chứ ?
Cô ngẩng phắt đầu nhìn anh . Giận kinh khủng . Lẽ ra anh phải biết là... cô yêu anh chứ . Đúng là không có gì tức hơn nữa.

Cô lau bầu :

- Tôi không hứa trước được.

Vũ Khôi lại nói :

- Hằng Thu rất dễ thương . Cô ấy lại rất thông minh.

Khen một phụ nữ trước mặt một phụ nữ khác là một điều... khiếm nhã . Trong chuyện này , Bảo Phương thấy Vũ Khôi khiếm nhã gấp... một tỷ lần khi người phải nghe lời khen đáng ghét ấy lại là cô.

Lạ thật , chỉ cần chăm chú nhìn vào đôi mắt của cô dù chỉ... một lần thôi là anh có thể biết được tình yêu của cô dành cho anh . Thế mà không . Vũ Khôi chỉ băng quơ nhìn ra đường với khuôn mặt tỉnh bơ đến đáng ghét.

Bảo Phương giận dỗi nhìn anh . Điều đó chỉ càng khiến cô thêm... đau lòng khi chợt phát hiện là anh có một vẻ đẹp rất đàn ông . Mà rậm . Đôi mắt sâu lắng . Vẻ mặt cương nghị . Và nụ cười thì khôi nói . Cô sẵn sàng... chết vì nụ cười thật quyến rũ ấy.

Anh lại nói :

- Cuối đông này , có lẽ anh kết hôn.

Cô kêu lên :

- Sao ?

Vũ Khôi cười :

- Một lễ cưới có lẽ không sớm lắm với một tên đàn ông đã ba mươi tuổi như anh.

Cô quát khê :

- Cầu mong cho anh những điều tốt đẹp nhất.

Vũ Khôi cười cười :

- Em cầu mong điều tốt đẹp cho anh nhưng sao lại... nghiêng rằng không khác gì vừa tung ra một lời nguyền.

Cô bặm môi lại để khỏi bật khóc . Cô thì khổ đau , còn anh thì lại cười hả hê . Thật không có gì đáng ghét hơn.

Vũ Khôi quay phắt lại nhìn cô . Nhìn thật lâu . Lâu đến nỗi những giọt nước mắt của cô không ghìm lại được và lũ chã rơi trên má.

- Em khóc đó sao , Bảo Phương ?

Thật dịu dàng , anh cầm bàn tay cô :

- Bảo Phương...

Cô giận dữ thốt :

- Anh... anh... thả tay tôi ra.

Siết nhẹ bàn tay nhỏ , Vũ Khôi âu yếm bảo :

- Nếu anh nói rằng anh muốn giữ không chỉ bàn tay của em mà còn... cả cuộc đời của em thì em nghĩ sao , Bảo Phương ?

Cô nức nở :

- Tôi không phải là trò đùa của anh đâu.

- Bảo Phương...

Gọi tên của cô thật tha thiết đến mức Bảo Phương cảm thấy con tim cô thật yếu mềm . Lẽ ra phải vùng thoát khỏi bàn tay anh thì cô lại để mặc Vũ Khôi dịu dàng lau khô những giọt nước mắt đau khổ.

Cô yêu anh . Ôi , tình yêu mê muội.

Bảo Phương sụt sùi :

- Tôi không phải là trò đùa của anh . Anh hãy đi tìm cô bồ của anh đi.

Vuốt tóc cô , Vũ Khôi trầm giọng bảo :

- Hằng Thu chỉ là em gái của một người bạn.

Cô quệt nước mắt :

- Tôi không tin.

Nhìn vào đáy mắt nâu buồn , Vũ Khôi chùng giọng :

- Hãy tin anh , em ạ . Anh yêu em . Tình yêu anh dành cho em không vơi theo thời gian mà ngày càng mãnh liệt.

Ngừng lại một chút , anh nói tiếp :

- Một tháng anh cố dần lòng không gặp em , với mong muốn sự xa cách là dịp em... có thể hiểu rõ lòng mình hơn . Em yêu anh , nhưng em lại không nhận ra được điều ấy.

Cô lắng nghe từng lời thủ thỉ chân thành của anh , lắng nghe những nhịp đập cuồng điên trong trái tim khổ sở của mình . Để rồi chợt hiểu là cô thật hạnh phúc.

Vì cô có anh . Anh - Tình yêu bao dung của cô.

Cô và anh là hai người khách cuối cùng rời khỏi quán cà phê ấy . Đêm thăm thẳm với những vì sao đẹp như những viên kim cương . Nhưng với anh , đôi mắt đẹp như đêm phương Đông của cô còn long lanh và đẹp hơn những viên ngọc trời . Khi anh yêu thương cúi xuống trên đôi môi ngát thơm hương hoa hồng...